

www.digitalne-knjige.com

Boris Golić

BUDI S NAMA!

Boris Golić

BUDI S NAMA!

2021. godine

Svi korisnici digitalnih knjiga by Impero present, dužni su poštivati ugovor o korištenju digitalnih knjiga koji se nalazi u prilogu knjige:

Više podataka o našim drugim izdanjima moći ćete saznati ukoliko posjetite našu web stranicu, koja se nalazi na slijedećoj adresi:

<http://www.digitalne-knjige.com>

© Copyright Boris Golić. Sva prava pridržana.

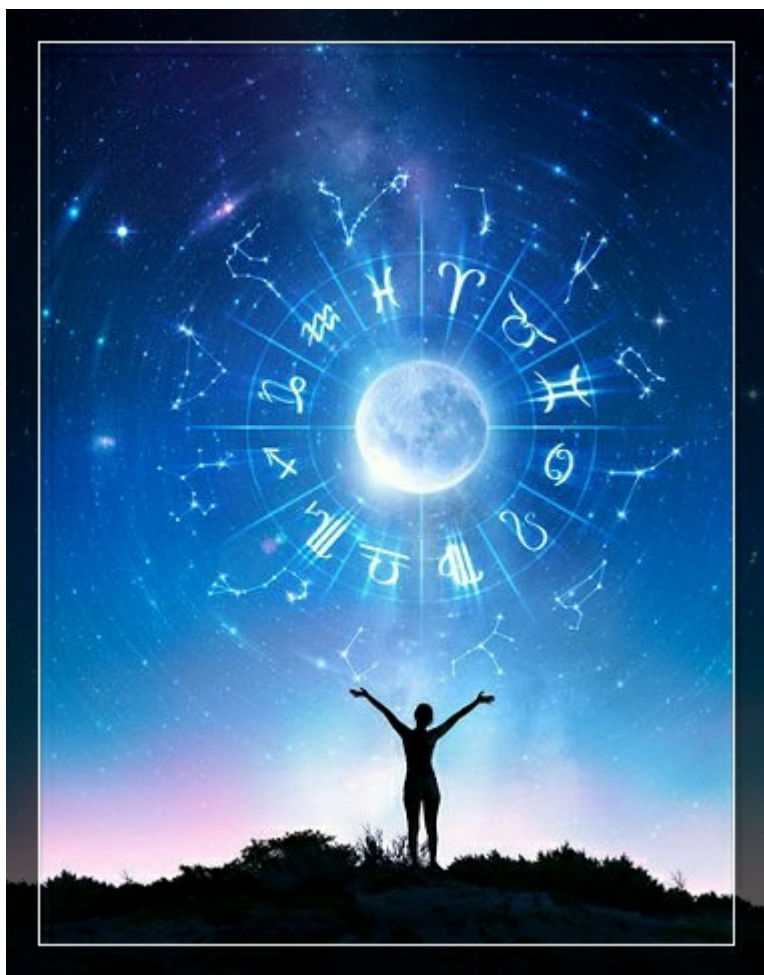
Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku ili na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu: bez pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.

*„Želio sam biti leptir, da letim
i sletim gdje poželim, a ne
gdje mi netko odredi.   ”*

Boris Golić

Pripremio : Boris Golić

Uredio: Nenad Grbac

Predgovor knjige "Budi s nama"

Želio sam biti leptir, da letim i sletim gdje poželim, a ne gdje mi netko odredi.

MISAO TJEDNA

S vremena na vrijeme bih htio napisati nekakvu distopiju ili metaforu našeg društva, ali to pored svih problema koji me okružuju, nikako ne uspijevam. Pa pišem bez obzira na sve to, ono što pišem. Kod nas svatko preživljava ovaj korona virus na svoj način. Većina ljudi se dosađuje, a meni uopće nije dosadno jer me razni uznemiruju i maltretiraju. Iako mi više u san ne dolazi Dama s psetancetom, ja se sukobljavam s Kedžom, a ne mogu se riješiti ni mojih umrlih prijatelja: Bambija, Migule i Bolana. Svatko od njih nešto traži. U posljednje vrijeme, oni traže od mene svoje uskrsnuće, a ja nisam u situaciji da im to omogućim. Ja nisam u stanju ništa omogućiti drugima, jer došla su i ta vremena, jer ni sebi ne mogu pomoći, pa smišljam odgovore na sve to, a ni odgovora nemam. Jednostavno sam, uz sva svoja znanja, nemoćan.

Jer kao što nama nedostaju reforme ili revolucija u mišljenju, tako to i meni nedostaje. A ja nisam ni licemjer, a ni demagog, ja sam samo ograničen svim tim našim okolnostima koje me okružuju. Pa sam tako gledao i sjetio se nekadašnje serije „Bolji život”. Ustvari, nisam se sjetio te serije, nego sam se je gledao na Klasik tv, koji mi je omogućila Optima. Kod njih sam pretplaćen na internet. Pa su me davili i željeli mi prodati tv programe za 200 kuna. Ja to nisam htio, pa sam to dobio besplatno. I sad gledam te njihove programe. U početku sam mogao gledati Lov i ribolov, pa su to ukinuli, pa sam mogao gledati 10 nogometnih kanala, pa sada imam tri. Pa sam mogao gledati bolju filmsku ponudu, a sada gledam reprize repriza. Takav nam je valjda život, stalno gledamo nekakve reprize.

Citat o našem trenutnom stanju:

„Ja se ne osjećam neuspješan, kao luzer i gubitnik i svakodnevno ne jamram i ne jadikujem, nego s vremena na vrijeme. Osjećam da sam mnogo toga propustio u životu, da su preda mnom bile razne mogućnosti, ali tko mi je kriv što ih nisam realizirao i iskoristio? Nitko. Tako je, kako je. Nisam ni konobar, ni nogometaš, nego sam umirovljenik u prijevremenoj mirovini. Iz tko zna kojeg razloga nisam primio braniteljsku mirovinu, a zašto nisam, ne znam i time se više ne opterećujem. To je za mene prošlost, a ja se svoje prošlosti stidim i ne prisjećam.

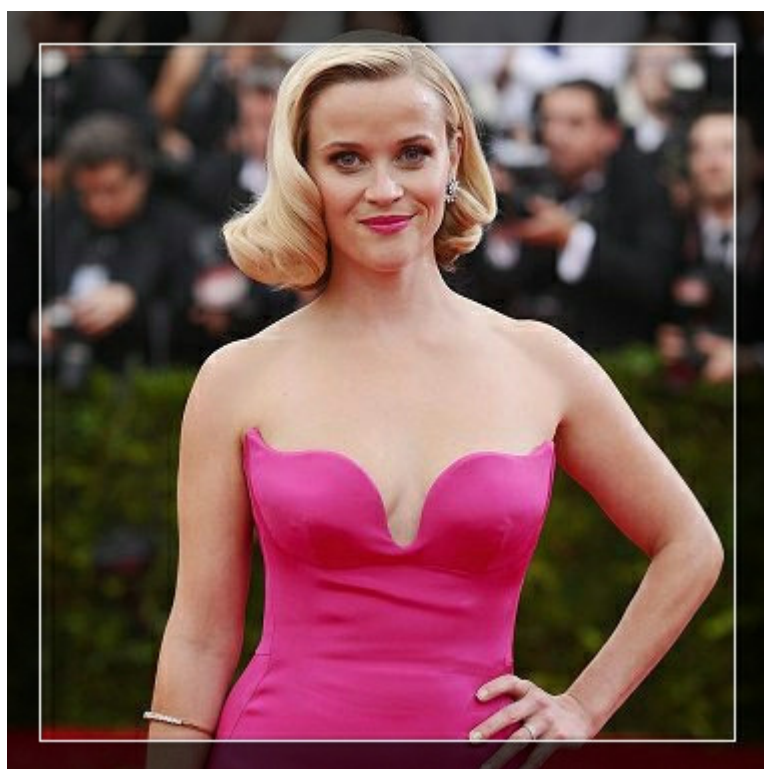
Jer istina je, nema se za sve, nema se za nova umirovljenja, jer je vojnih umirovljenika gotovo milijun ali tko te išta pita. Živi se ili se preživljava. Netko se za nešta izborio, a za nekoga ništa nema. Takva nam je sudbina, jer naš ministar financija kaže:

„Gospodarstvo nam je u padu, trebamo sve učiniti da se što prije vratimo na put oporavka i dosegemo pretkriznu razinu.”

Ali kako to postići bez nekakve strategije, bez ikakve perspektive oporavka, bez nekakve koncepcije, bez nekakvih reformi, to nitko ne zna i ne kazuje. I nema nam napretka i perspektiva. Sve je u rasulu, a vode nas nekompetentni i potkapacitirani ljudi. Vode nas ljudi bez organizacijskih sposobnosti.”

BUDI S NAMA!

POGLAVLJE 1

Ja se ne osjećam neuspješan, kao luzer i gubitnik i svakodnevno ne jamram i ne jadikujem, nego s vremena na vrijeme. Osjećam da sam mnogo toga propustio u životu, da su preda mnom bile razne mogućnosti, ali tko mi je kriv što ih nisam realizirao i iskoristio? Nitko. Tako je, kako je. Nisam ni konobar, ni nogometaš, nego sam umirovljenik u prijevremenoj mirovini. Iz tko zna kojeg razloga nisam primio braniteljsku mirovinu, a zašto nisam, ne znam i time se više ne opterećujem. To je za mene prošlost, a ja se svoje prošlosti stidim i ne prisjećam. Nedavno sam sreo jednog mog ratnog kolegu, pa ga pitam je li se on konačno dokopao ratne mirovine, a on kaže:

„Nisam.“

„Kako nisi? Bio si pukovnik Domovinske vojske, kum ti je bio ratni ministar, a njegov zamjenik ti je bio školski kolega?“

„Sve je tako kako kažeš, ali nisam dobio braniteljsku mirovinu. Nisu mi priznali ratni put. Nisu mi priznali vojnu biografiju.“

„Pa ti i nemaš ratni put, tu si bio s nama.“

„Ali sam se razbolio i sada dobivam invalidsku mirovinu od 3.000 kuna.“

„Ti bi htio više?“

„Naravno da bih htio više, samo ne želim da me proglase lažnim vojnim invalidom.“

„Zašto bi te proglasili lažnim vojnim invalidom?“

„Navodno se sada provjerava je li moja invalidnost uzrokovana ozljeđivanjem u ratu ili poslije njega.“

„I kada si se ti ozlijedio?“

„Nakon rata, ali sve je posljedica našeg Domovinskog rata, pa bih i ja morao vratiti 2 milijuna kuna mirovine.“

„Ma uzmi ti te novce, a vratit ćeš to na sveto Nikdarjevo. Bitno je da ti invalidska komisija nadležnog fonda mirovinskog i invalidskog osiguranja izda rješenje za tu tvoju invalidnost.“

„Ali onda slijede revizije. Nekoga se provjerava, a nekoga ne. Mene će sigurno provjeravati. Meni će utvrditi da sam to protupravno stekao.“

„Imaš li dva svjedoka?“

„Imam jednog svjedoka. Hoćeš li biti moj drugi svjedok?“

A ja ne želim biti ničiji ni prvi, a ni drugi svjedok, pa se taj moj prijatelj na mene naljutio. Jer ja ne znam jeli on prevarant ili istinski vojni invalid. Zasluži li on tu invalidninu ili ne zasluži.

Jer istina je, nema se za sve, nema se za nova umirovljenja, jer je vojnih umirovljenika gotovo milijun ali tko te išta pita. Živi se ili se preživljava. U Bosni kažu: svatko vodi svoj kismet, ma što to značilo i ma što to bilo. Netko se za nešto izborio, a za nekoga ništa nema. Takva nam je sudbina, jer naš ministar financija kaže:

„Gospodarstvo nam je u padu, trebamo sve učiniti da se što prije vratimo na put oporavka i dosegemo pretkriznu razinu.“

Ali kako to postići bez nekakve strategije, bez ikakve perspektive oporavka, bez nekakve koncepcije, bez nekakvih reformi, to nitko ne

zna i ne kazuje. I nema nam napretka i perspektiva. Sve je u rasulu, a vode nas nekompetentni i potkapacitirani ljudi. Vode nas ljudi bez organizacijskih sposobnosti.

Kažem: crno je da ne može biti crnje, nema svjetla na kraju tunela, jer slijedi nam daljnje osiromašenje. Jer vjerovali smo u nešto, nešto kao što je nebeska pravda, ali nam se to izjalovilo. Vjerovali smo u raj socijalizma, pa smo sada što se tiče mentalne, financijske i psihičke stabilnosti u goreম položaju nego što smo to nekad bili ili što smo ikad bili. Jer mi smo kao Arapi, nadali smo se nečemu, a doživjeli smo našu katastrofu i agoniju, ali nam je naš duh pobune ostao živ. Barem se nadam da je tako. Pa smo i dalje buntovnici s razlogom ili bez razloga, pa nam je barem to ostalo ili preostalo u našem životu. Jer dosta nam je naših tragedija, naših zabuda, naših mitova i našeg licemjerja. Jer mi smo gnjevni ljudi, samo naš gnjev brzo splasne i mi odlazimo odavde gdje smo rođeni. Kažu da nas ima i na Islandu, da smo čak i tamo otišli tražiti svoju sreću. Jer netko nam je tu sreću obećao, netko nam je obećao švicarski standard, a mi se toga ne želimo odreći.

Nakon svega mi smo još pod dojmom i utjecajem Francuske revolucije, jer mi smo još pod utjecajem protestantizma, protiv licemjerja katolicizma ili nismo? Jer mi se bavimo time što nas je snašlo u posljednjih 30 godina. A u tom međuvremenu Kinez je od parne lokomotive, stigao do električnog vlaka i do vlaka koji vozi 350 kilometara na sat. A mi smo svoje vlakove ukinuli i više ne možemo nikuda i stalno vrtimo naše traumatične balkanske teme i dileme. I stalno viđamo nepravde, probisvijete, nepotizam, kriminal i korupciju. I stalno smo u filmu: „Dan ludila“, gdje Michael Douglas puca ili počinje pucati po svima koji mu se ne sviđaju. Jer u nama je duh pobune Woodstocka, jer mi smo hipiji ili djeca cvijeća i čekamo da nam Jimmy Hendrix zasnira američku himnu, da nam zasnira Santana ili Ten Years After. Jer mi i dalje volimo hipike, nećemo valjda voljeti Cecu, Karleušu ili Daru Bubamaru? I nije nam do seksa i do droga.

Naravno valjda nas je zbog tih želja pogodio taj korona virus, a mi vrludamo sa tim korona mjerama. Uopće nismo ništa naučili od nekadašnje španjolske gripe. I ponašamo se kako su se ponašali ljudi 1918. godine. Sjedimo i čekamo svoju sudbinu, svoj danse macabre i svoj virus. Jer i mi smo bolesni od malignih bolesti, jer i mi smo bez imuniteta na taj korona virus. A kažu da su simptomi španjolske gripe bili umor, visoka temperatura i glavobolja, pa kad ste se zarazili, onda bi vas sastavili bolovi u mišićima i zglobovima, da bi vas dokosurilo gušenje u prsima. Gotovo slično ili identično sa današnjim korona virusom. Ne znam je li nam farmacija i razni stručnjaci ulijevaju lažnu nadu ili su stvarno otkrili cjepivo protiv korona virusa. Oni nam obećavaju ozdravljenje i spas, a ja ne znam što da mislim o tome. No, da sam prestao uzimati neke lijekove, jesam. Sve sam to sveo na razumnu mjeru. Jer od kad mi u snove dolazi Dama s psetancetom, ja sam se od nekih bolesti izliječio ili oporavio.

Uopće nisam bio zaražen korona virusom, pa se ne mogu kriviti za smrt nekog bliskog člana svoje obitelji. Uostalom, ja živim sam, nemam uz sebe nikakvog bliskog člana obitelji. Pa nisam što se toga tiče zbunjen, ne osjećam krivnju i kajanje, nemam ni psihološke probleme. Kažu da mi ni ne treba psihološka pomoć. Jer nisam ja anksiozan i nemam napadaje panike. Nisam ja kao bosanski književnik Abdulah Sidran, pa da se borim za život, pa da sam u induciranoj komi, pa da sam na respiratoru. Jer ja bih se cijepio, ali slušam ja i dominikance, a oni kažu da je pfizerovo i oxfordsko cjepivo napravljeno od fetusa i da ga vjernici i nevjernici ne bi smjeli koristiti. Jer da to etički nije prihvatljivo. Ali ja nemam povjerenja u našu crkvu i brige mene za te vjerske prijepore. Briga mene za pobačaj i za fetuse. Ja držim do svog mentalnog i psihičkog zdravlja. Osjećam strah i neizvjesnost, ali tko mi je kriv, nitko. Bitno je da se stanje ne pogoršava, bitno je da nemam posttraumatski stresni poremećaj. Da na mene ne utječe okolina, da ja sanjam moju Damu s psetancetom.

Ne bih ja ni u kakvom ludilu bacio u Dunav moju Damu s psetancetom, moju bivšu ženu možda i bih, ali Damu s psetancetom nikako ne bih. Jer za nju mi ne treba Afrička šljiva, a ni Epimen Plus, ni Dynamico, a ni viagra. S njom nemam erektilnu disfunkciju. Osjećam glad i potrebu za njenom kožom, osjećam glad za njenim tijelom i njom, nedostaju mi njeni mirisi i dodiri i jedva čekam noć da mi ona dođe i da me zavede. S njom sam se zbližio i od nje se mislim rastavljati. S njom slavim Valentinovo, rođendane, Uskrs, Božić i Novu Godinu. Jer ja sam muškarac s kojim ona doživljava svoje sladostrašće, a to je izgleda ženama jako važno. Nisu joj važne ljubavne tehnike, nisu joj važne dužina mog alata, nego joj je važno to što ju ja znam opustiti, što djelujem na njenu razinu testosterona i estrogena i što znam djelovati na njeno samopouzdanje. A njoj je nevažna visina mojih prihoda jer ona me ne pita ništa s tim. Jer to ne utječe na njen libido.

Naravno ona nije globalno uznemirena žena, jer ona nije seksualno nezadovoljna žena, jer joj obitelj nije potiskivala seksualnost, nije joj stvarala seksualnu traumu i nije govorila da je seks nešto ružno, da ne doživljava svoja sladostrašća. Ona nije ni kao moja bivša žena, a ni kao moja psihoterapeutkinja. A ja se brinem za moju Damu s psetancetom, jer se još sjećam mog sloma s prekidom i rastavom od moje bivše žene. I mislim da ako bih to ponovo doživio, da bih se slomio i izgubio samopouzdanje. Toga se bojim i to ne želim. Jer ja nisam nikakav čudak, ne živim ja izvan društvenih okvira, jer ja imam normalnu heteroseksualnu seksualnu orijentaciju. Jer ja se uklapam u Kinseyevu seksualnu ljestvicu. Jer ja sam heteroseksualni član ovog društva. Nisam ni ovisnik o seksu, nisam ni narcis, nisam ni autoseksualac, nisam ni demiseksualac, a nisam ni homoseksualac.

Briga mene za socijalno distanciranje, meni trebaju fizički dodiri s Damom s psetancetom. Jer ja nisam u krizi srednjih godina, jer ja nisam ni u kakvoj seksualnoj krizi, jer ja nisam ni u kakvoj krizi. Sretan sam, nisam pod utjecajem nikakvih mitova i od sebe tjeram svoju nesreću. To mi je valjda u genima, to je valjda u mojoj prirodi.

Imam ili nemam svoje mentalno zdravlje, ništa me ne može izbaciti iz moje kolotečine i pokušavam ostvariti svoj mir. S tom Damom s psetancetom mi se vratio osjećaj sreće. Jedino ne znam pati li ona za svojom pudlicom ili ne pati, ali ona mi stiže s nekakvim psićem. A ja više ne trpim mobing moje bivše žene. Ne dam se ni ja. Briga mene što je ona opsesivno gladna seksa, što joj treba novca i što je u stalnim financijskim problemima. S tom Damom s psetancetom sam turbo funkcionalan. S njom sanjam seks i vruće snove. S njom uživam među plahutama. S njom nisam impotentan. Jer ona je moja idealna žena. Ima smisao za moj humor, razumije me, brižna je i pažljiva, tolerantna je i ne duri se za svaku sitnicu, voli biti ulovljena i voli biti lovina.

Ženstvena je, zadovoljna je i dobro njegovana. I naravno, odgovara joj veličina mog penisa ili nema primjedbi na njega. Ona ne mrzi muškarce, nije ogorčena na njih i ne smatra ih zatucane, seksističke i primitivne. Uvijek je entuzijastična, uvijek ima potreban libido i kemiju, uvijek ima potrebnu želju za seks i ja se s njom uvijek osjećam ugodno i opušteno. Volim što je ona dobra slušateljica, što je spontana, što je zabavna, što ima smisao za moj humor, što nije ni Twiggy, ali ni bucka. Što je ona moj oslonac. I naravno da ja od nje neću zahtijevati da vozi traktor i da miješa otrove. I što reći nego da sam se odmah zaljubio u nju. I ne trebaju meni detox, antistres i aroma terapije. I nisam ja kao Paul Gauguin, pa da imam vezu s 13 – godišnjom Tahićankom. Ja sanjam odraslu ženu, Damu s psetancetom. I to je dio mene, to osjećam duboko u sebi. Tome se radujem i zbog toga živim. I valjda zato sanjam taj jedan te isti san. I zato valjda gužvam jorgane, i valjda zato sam uzbuđen i napaljen svaku večer i valjda zato imam mokre snove. I nije mi jasno kako ta moja strasna žena nema mjesečnicu, PMS, glavobolju, hormonalnu promjenu, kako je uvijek raspoložena i spremna. Kako je ona uvijek raspoložena za mene. Kako me ona uvijek zavodi i kako joj sve to uspijeva što joj uspijeva. Nekad sam i ljut zbog toga, jer bi se ja s njom posvađao, pa mirio. Pa bih s njom vodio pomirbeni seks.

Niti sam se pitao što mi je izvana, a ni što mi je unutra. Briga me je bilo za moje mentalno zdravlje. A sada nije tako, treba mi psihološka pomoć, jer mi tlo izmiče ispod nogu, jer se svijet zaljuljao iz temelja, jer je svijet izgubio ravnotežu, jer su se potkopale sve vrijednosti, jer mi treba nekakva utjeha, jer se više ne kontroliram. A mi nemamo Nacionalnu strategiju zaštite mentalnog zdravlja. Koga god pitam za to, taj odmahuje glavom i čudom se ne može načuditi, što ja to pitam. Pa pitam jer vlada korona virus, i ne pitam to deklarativno i informativno, nego ozbiljno pitam. Jer ljudi se osjećaju psihološki slabi, jer ljudi nisu stekli imunitet na korona virus, jer nam se dnevno zarazi oko 4.000 ljudi i umre barem 50. A ja imam i druge probleme. Eretilno sam disfunkcionalan, imam problema s erekcijom i ne osjećam se kao moćan i uspješan muškarac. Stoga tražim nekoga s kim ću se dokazati. Stoga probijam granicu između živih i mrtvih. Stoga čekam i dočekujem Damu s psetancetom.

Nakon toga je zato ponovo pitam:

„Kako to da ti nemaš mjesečnicu, glavobolju, PMS ili hormonalne promjene? Kako da se ti ne ponašaš kao sve naše žene? Kako to da ti ne ludaš, kako to da ti ne zvrndaš?“

„Vi biste htjeli da imam mjesečnicu, glavobolju, PMS ili hormonalnu promjenu? Ništa lakše, ako to želite, imat ću to ja.“

„Ne, ne bih to želio. Nego te pitam kako to da nemaš?“

„Ja sam vaše biće iz mašte. Uljepšavam vam stvarnost. Život vam činim podnošljivim. Ja nemam nedostatke drugih žena. Ja sam žena bez mana i nedostataka.“

„Hoćeš li tu biti dok traje korona virus?“

„Želite li da tu budem i nakon korona virusa?“

„Naravno da bih htio da ostaneš i nakon korona virusa.“

„Onda ću ostati ovdje dok me budete željeli. Ja sam vaše biće iz mašte. Ja sam vaša idealna žena.“

„Možeš ostati za stalno. I nemoj se mijenjati.“

„Nećete vi u stvarnosti stalno biti neaktivni, naći će se žena za vas.“

Postat ćete i vi aktivni, potražiti ćete i vi uzbuđenja u stvarnom životu, pa me nećete trebati.“

„Nikad ja to neću učiniti.“

„Hoćete, hoćete.“

A mene briga za njene riječi. Meni je bitno da mi ona dođe, da se s njom poseksam i da lakše zaspim nakon što na mene navale moji hormoni. Da se lakše okrenem i zadržim. Jer uopće je ne pitam bi li se ona sa mnom mazila. Ima li ona te psihološke i fiziološke potrebe. Jer izgleda da nema. Meni je bitno da se ona smiju mojim vicevima prije seksa. Da ona stvori atmosferu za seks i da voli moj humor. Da ne vidi u svemu tome muški šovinizam, seksualnog manijaka i razmaženog kretena. Koja u meni ne vidi da sam ja zatucani, prosti, seksistički i primitivni balkanski muškarac. I s njom idem na aktivni odmor: s njom idem na jahanje, s njom bicikliram, s njom planinarim, s njom se penjem po stijenama, s njom ronim, s njom idem na rafting, kanuing i ziplining. Do 60 godine sam samovao, a sada sam emotivno ispunjen i zaljubio sam se preko ušiju. Zaljubljen sam kao mladi tetrijeb. Riješio sam se ožiljka na mom srcu, riješio sam se plača i suza i svih životnih tragedija. Više ne pijem antidepressive i sanjam te erotske snove s Damom s psetancetom. I jedino što ne činim, ne ignoriram te snove. Briga me za moju podsvijest, pokušavam te snove analizirati, ali ništa ne mogu, pa to potiskujem. Jer mogu reći da mi je ugodno s Damom s psetancetom

i imam mokre snove s njom. Držim se Jungovog da „snovi uvijek izražavaju nešto što naš ego ne zna i ne razumije.“

Ja ne odlazim ili odlazim u podzemlje svoje duše. Ja sam ipak praktičniji. Naime ja imam snove o seksu ili seksualne snove, ali to mi je plus, a ne minus. Ja sam ipak vizualni tip, želim upoznati najudaljeniji dio svemira i najdublji dio sebe, a to što sam nakon tih snova dodatno napaljen, i to mi je plus. Ali zbog toga sam i dodatno suptilan, pa o tome ne govorim. Nego govorim da redovito odlazim na astralna putovanja, da redovito transformiram psihičku energiju, da odvajam svoje duhovno tijelo od fizičkog, da mi je duša beskrajna. Nešto odlučim i onda tamo putujem ili se sa nekim sastajem. A ja pored Dame s psetancetom, imam i mnoštvo preminulih prijatelja i oni me zovu i ne mogu me dočekati. Prvi na tom spisku je Bambi, pa Migula, pa Bolan, pa svi ostali. Pa zato gledam po treći puta film: „Šesto čulo“, ne bi li doznao nešto više. A nitko mi ne zna reći trebam li ja koristiti psihoaktivne biljke, glazbu ili nešto treće?

Jer kažu da je znanje krhko, sada nešto znaš, pa to zaboraviš. Ja sam u godinama u kojima se nešto zaboravlja. A je li to Alzheimer, ja ne znam. Znam da su mi to zadnji trzaji, pa to moram iskoristiti. Jer čitao sam ja Danteovu „Božanstvenu komediju“, jer čitao sam ja o njegovom silasku u podzemlje njegove svijesti. Samo ne znam je li on išao na to putovanje, da bi sreo svoju muzu Beatrice ili da bi od nje pobjegao. Jer od nekih žena se bježi glavom bez obzira. No, ja trebam obratiti pažnju na misao Oberta Airaudija, osnivača Damanhura koji kaže:

„Zemlja je mala željeznička stanica. Sinkrone linije vode do Sunca, a od Sunca do središta Svemira.“
Pa je to razlog da putujemo ili da krenemo na putovanje. Jer Charles Baudelaire kaže:

„Treba se opijati bez predaha. A čime?

Vinom, poezijom, putovanjima ili vrlinom,

kako vam volja, Ali opijajte se!“

POGLAVLJE 2

Nažalost ili na sreću ja uvijek sanjam nekakvo letenje, nekakve vodopade, nekakve pećine. Ne sanjam ja nikakav novac, nego sanjam Damu s psetancetom i seks s njom. Sigmund Freud, otac psihoanalize na to kaže da se tu radi o potisnutim željama i nagonima. Da naša podsvijest reagira na taj način. Ali što to ima s korona virusom i zašto se to pojavilo s korona virusom? I trebam li ja biti zahvalan korona virusu? Jer nekome je korona virus donio zlo, a meni blagodat i korist s tom Damom s psetancetom. Ja ne želim da to naše prijateljstvo završi. Jer Dama s psetancetom je prekrasno stvorenje. Ne treba puno i ona je vlažna tamo dolje, ne treba puno i ona je uzbuđena. Jer to mi je dobro i za duh, i za dušu, ali i za tijelo. I ja se pitam zašto sanjam erotske snove i znam odgovor: to je aktivnost moje podsvijesti, to je moj seksualni nagon, to je zbog mojih hormona. Neki muškarci sanjanju doline i proplanke, neki muškarci sanjaju tunele i špilje, a ja sanjam vulvu i vaginu Dame s psetancetom. Ne sanjam nekakve neugodne, seksološke fantazije, ne sanjam nekakve patološke i nastrane pojave, nego sanjam konkretnu ženu, Damu s psetancetom.

S njom se normalno seksualno ponašam, s njom se mazim i pazim, barem po mojim pravilima ponašanja. Jer tradicionalan sam i konzervativan sam, koliko mi to uvjeti dozvoljavaju. I nisam očajan, što me bivša supruga vara. Jer briga mene za njena sladostrašća. Jer ja više ne tražim smisao pojava, događaja ili stvari u svijetu. Ja imam svoju Damu s psetancetom i to mi je dovoljno. Jer moja bivša žena se ne pridržava seksualnih pravila Ruth Smythers. Ona se ne nudi malo, rijetko i nevoljko. Ona se nudi često i raskalašeno. I nisam ja više lovac, nego sam lovina. Radije bih da mi moja bivša žena glumi bolest, pospanost ili glavobolju i nezainteresiranost, nego što pokazuje zainteresiranost. I briga mene hoće li ona okrenuti glavu ili dupe kada je ja želim poljubiti. No, ja to ne želim. Ja bih da me ona odbije i obeshrabri na seks. Ja bih da se ona pridržava pravila Ruth

Smyters i da konačno ode svojim roditeljima. Htio bih da ona riješi svoju financijsku situaciju.

Jer briga mene za njene superorgazme i je li ona superorgazmična ili nije. Briga mene za njena kombinirana i višestruka sladostrašća. Brige mene za njene mentalne i seksualne blokade, briga mene za njeno isključivanje mozga, briga mene za njen protok krvi u genitalijama, briga mene za njeno fizičko i psihičko opuštanje i njeno oslobođenje oksitocena. Briga mene za njeno glumljenje ili ne glumljenje sladostrašća. Ako ona fejka, neka fejka, ali neka mene ostavi na miru. Briga mene za naše statistike i to da 40 ili 50 % žena govori da doživljavaju svoje sladostrašće. Jer mene to više ne zanima, pa nismo mi više u braku. Radije ću ja proučavati španjolsku gripu. Jer nama se španjolska gripa dogodila kada nam se jedna država, a bila je to Austro – Ugarska, raspadala, a nastajala je Kraljevina Srba, Hrvata i Slovenaca.

Kažu da se tada pred Božić 1918. godine malo pisalo o španjolskoj gripi. Da se govorilo o španjolskoj hunjavici, da je to bila trećerazredna vijest, bolest se nije pratila, nisu poduzimane nikakve javnozdravstvene mjere i da se tada nisu nosile zaštitne maske. A seljaci su govorili:

„Jučer ujutro mi je umrlo jedno dijete, o podne drugo, a navečer treće. Danas u zoru umrla mi je žena. Poredao sam ih tu u sobi, jedno kraj drugoga kao klade, jer ljesova nema.“ A čovjeka bi prvo zaboljela glava, pa bi dobio grlobolju, pa bi kašljao, pa bi dušu ispustio kašljanjem, pa bi on klonuo i onda bi umro. I sve je to došlo kao posljedica modernih komunikacija i globalne umreženosti.

Drugim riječima kažu da je od španjolske gripe umrlo 50 milijuna ljudi, a od korona virusa nije ni dva milijuna ljudi. Ali da se na virusnu infekciju nakalemila bakterijska infekcija, to jeste. I da su ljudi umirali kao muhe, i to jeste. I kažu da se španjolska gripa

pojavila u tri vala, a da je najsmrtonosniji bio drugi val. I kažu da treba pročitati knjigu Laure Spinney: „Blijedi jahač,“ pa će nam sve biti jasnije. I kažu da nam slijedi teški period, i da se moramo zaštititi od nadolazećeg zla. Tko zna što su nam zvijezde namijenile i tko zna hoćemo li moći preokrenuti sudbinu? I ako imamo temperaturu, vrućicu, suhi kašalj i ako smo umorni, ako smo izgubili osjećaj okusa, ako nam je začepljen nos, ako osjećamo bolove u mišićima ili zglobovima, ako imamo osip na koži, drhtavicu ili vrtoglavicu, onda imamo simptome korona virusa.

Točnije rečeno kažu da je korona virus naštetio našem i globalnom gospodarstvu, kažu da je mnogo nezaposlenih, da je mnogo gladnih i siromašnih, kažu da smo se mi počeli čudno ponašati, a kažu da u dalekom, ali nama prijateljskom Tajlandu, prostitutke nemaju svoju redovitu klijentelu i ne znaju što da rade. No, mene briga za Tajland i za njihove prostitutke, niti ću tamo ići, a nemam baš ni potrebe za žene laka morala ili prostitutke. Mene brinu naši problemi, mene brinu naši političari koji to ignoriraju i govore da to nije ništa. Da ćemo se mi dodatno zadužiti. Pa do kada ćemo se mi zadužiti i tko će nam još nešto dati. Ja ne znam. Ali da smo zaduženi i prezaduženi, jesmo. Mi na dug, slažemo novi dug i jednostavno ne znam do kada ćemo tako. I ja se brinem i ne brinem, i ja sam zabrinut i nisam zabrinut. A ja još uvijek pokušavam izliječiti svoje nabrekle noge, pokušavam i astralno letjeti, ali mi ništa ne uspijeva. Neuspješan sam u tom našem sveopćem neuspjehu i u toj našoj sveopćoj neučinkovitosti.

Zahvaljujući tome, pitam se zašto je moja bivša žena puna adrenalina, zašto je euforična i entuzijastična? Mora da je pronašla svoju psihoaktivnu biljku ili psihoaktivnu gljivu, mora da je pronašla svog daždvenjaka i žabu krastaču. Mora da je pronašla smisao u tom općem apsurdnom i besmislu. Jer drugi su u svom pesimizmu i svojoj depresiji, a ona je u svom optimizmu, u svojoj euforiji i svom entuzijazmu. Ona je inače moja vršnjakinja i izgleda mi prestaro. Pa mi ne idemo jedno s drugim. Ona je u svojoj Sodomi i Gomori. Ona

je u svojim seksualnim aferama. I ja ne znam je li došao trenutak obračuna s njom i sa tim njenim nastranostima. Jer kod nas je sve van kontrole, jer mi smo doživjeli pretvorbu kakvu smo doživjeli, jer mi smo doživjeli socijalni slom, jer kod nas i državni službenici se ničega ne pridržavaju, oni su suučesnici u kriminalu i zločinu, kod nas vlada kaos i bezakonje, a ona se zadužuje do maksimalnih granica.

Nasuprot toga sa mnom je sve u redu, barem se nadam da je tako, pored tih problema koje sam naveo. Nisam u depresiji, iako kažu da je pola milijardi ljudi u depresiji. Ne idem ni na kakve terapije, tjelesno baš nisam aktivan, ne vježbam i ne krećem se baš bez potrebe. I nisam ili jesam umoran, nemam baš osjećaj praznine, tuge i krivnje, nemam misli o samoubojstvu i nemam niski nivo životne energije. Ne patim baš previše, nisam neraspoložen i nemam mentalne poremećaje. Organizam mi izgleda izlučuje dovoljno endorfina, a neurotransmiteri mi zadovoljavajuće rade. Jedino osjećam posljedice moje loše cirkulacije, pa kuham čaj od lipovih cvjetova, pa kuham čaj od komorača i od bijelog gloga. Pa pravim kupke od morske soli za noge, pa masiram noge, pa naizmjenično tuširam noge toplom i hladnom vodom. Pa pravim napitak od hajdučke trave, nevena, ružmarina, gospine trave, timijana i koprive.

Pa odustajem jesti šunku, krvavice, kobasice, slaninu, čvarke i masti. Pa jedem samo ribu, pa od toga dobivam žgaravicu. A bojim se gangrene i amputacije mojih nogu. Jer imam hladne ruke i noge, jer kažu da mi otrovi ostaju u tijelu i narušavaju zdravlje. Pa ja tako idem u potragu za biljkama koje će mi pomoći oko moje cirkulacije. Pa se penjem po drveću i tražim imelu, pa tražim koprivu, pa tražim borovnicu, lavandu i arniku. Pa pijem vitamine i minerale. Pa pijem: vitamin B 3, C, D i E, pa pijem kalcij, magnezij, cink i kobalt. Svega dobrog sam se odrekao, jedino što nisam prihvatio vjeronauk i nedjeljne mise kao moj novi marksizam. Meni nikako ne odgovara da Crkva blagoslovi nove proizvodne pogone, koji se preopterećeni

nakon par godina, gase. Meni se nikako ne sviđa ta politika i ta nova ideologija. Jer kod nas se, umjesto nekadašnje otvorenosti, nekadašnjeg zdravog seksualnog života, uveo se strogi patrijarhat, kolektivno sljepilo, sram, potiskivanje i skrivanje naše seksualnosti.

Valjda zato kod nas nastaju seksualni predatori, monstrumi, čudovišta i silovatelji. I valjda su nam zbog toga statistike šokantne i pune seksualnih počinitelja. Netko to opravdava korona virusom, netko karantenom, a netko samoizolacijom. Dobro da ja imam pozitivno rješenje za sve to. Izgleda da jedino ja imam taj svoj čudan san koji mi ne da mira, pa proučavam svoje snove i pokušavam otkriti nekakvo suvislo rješenje te svoje mračne zagonetke. Jer mene ne obilaze i ne posjećuju ljudi koji su odavno mrtvi, jer ja u svojim snovima ne letim, ne otpadaju mi zubi, ne doživljavam smrt, žena mi nije trudna, ne sanjam ni novac, ali ni golotinju. Ali baš zato ja pokušavam nešto analizirati i protumačiti, pokušavam otkriti što me muči, no to mi ne uspijeva. Jer ništa me ne muči osim mojih nabreklih nogu i činjenice da ne uspijevam astralno poletjeti. Pa me muči to što nikako ne uspijevam proniknuti u moju svijest ili u moju podsvijest. No, ja sam uporan. Pa možda doznam jesu li moji snovi proročki ili nisu. Da li me oni na nešto upozoravaju ili me ne upozoravaju. Ja znam da su snovi epizode naših života i nekakvo stečeno iskustvo, da su mi um, tijelo i duh isprepleteni, ali kako?

To želim doznati. Želim doznati radi li mi intuicija dobro ili ne. Trebam li se smiriti ili trebam biti uzrujan? Trebam li se povući u osamu ili trebam težiti tome da astralno poletim? Išao bih s Perom na kavu i popodneвно pivo, ali on će me udaviti s gmazovima i nekakvim izumrlim životinjama. On će me udaviti s nekakvom beskorisnom narodnom medicinom. Što li će sada izmisliti? Peršin, koprive ili ose zemljerice? Jednostavno me to ne zanima. Bojim se korona virusa i druženja s raznim ljudima. Samo bi mi sada trebali simptomi korona virusa: blaga prehlada, bolovi u grlu, povišena temperatura, zastakljene oči, bolovi u tijelu i glavi. Ja bih odvojio svoju dušu od svog tijela, mentalno bih profunkcionirao i astralno

bih poletio. Jedino još nisam odlučio kuda bih putovao. Ali i dalje me muči moja smrt i moja smrtnost. Jer za smrt kažu da je prestanak svih bioloških funkcija, a moje funkcije nisu prestale raditi. Jer neki kažu da poslije smrti dolazi do zagrobnog života, dolazi do raja ili pakla. Ima ih koji govore da ćemo se reinkarnirati u neku životinju, a neki se sahranjuju s oruđem i oružjem za borbu na onome svijetu.

No, mene to ne brine. Mene ne brine naš tradicijski odgoj, naše predrasude i razni sindromi. Mene brinu moji živahni i čudni snovi. Što mogu kad si ne mogu pomoći. I mogu reći da se mentalno nosim ili ne nosim s tim. Jer i ja sam kako Vlatka Pokos kaže: zatucani, prosti, seksistički i primitivni balkanski muškarac. I volim mlađe ženske. One još imaju svoje hormone i feromone i nisu u menopauzi ili klimakteriju. One me još uvijek izluđuju i uzbuđuju. Nemaju potrebno iskustvo, ali tko za iskustvo pita, potrebna je samo dobra volja, a to takve žene imaju. I zbog toga su razne starije žene ogorčene i razočarane. Jer i ja sam prosijed, nekad sam bio debeo, ali više nisam. Nekad sam bio trbušast, ali više nisam. I ne uzbuđujem se ja lako. Nekako sam se toga riješio, pa ne spadam u rizičnu skupinu što se toga tiče. I moj je mozak, barem to apsorbirao. Pa ja sada sanjam mlade i zgodne žene. Naime, ja sanjam zgodne dame s psetancetom, svake noći ponovo i iznova, a uopće ne znam što mi znače ti snovi? I uopće ne znam što se događa s mojim umom?

Jedino znam da se radi o plavuši, da ona liči na Reese Whitterspoon, da sam čitao razne sanjalice, da sam čitao Sigmunda Freuda i Carla Junga i svi mi kažu da sanjati Damu s psetancetom je dobro i uspješno i da to znači biti financijski bogat, a ja sam siromašan da ne mogu biti siromašniji. Da su to manifestacije naših najdubljih želja i tjeskoba, da je to bolje nego da nas zaskoči neka mračna sila, neki monstrum ili čudovište. Ali što ako se iza te plavuše krije neka mračna sila? Što ako je iza toga nespješnog nešto važno, pa se ne može izbrisati? Što ako ja ne mogu razlučiti san od jave, što ako se ja uopće ne budim, što ako sam ja u nesvjesti. Što ako se ja samo

obmanjujem, pa iz te predivne žene iskoči vrag, neka stara nakaza ili vještica? Što ako ja ne mogu astralno letjeti, ali mogu lucidno i svjesno sanjati, pa sanjam ono što mi godi, a to je ta zanosna plavuša. I što je najbolje u svemu, ja se seksam sa tom plavušom. I ne sramim se i ne stidim se toga.

Ipak je ta žena je nježna, jer ta žena je ljubazna. Uopće nije mrzovoljna i neugodna i sve mi dopušta. Pa je ja ljubim, pa je ja milujem, pa prelazim na njene genitalije. Prvo se ona snebiva kad ju razodijevam, ali kad je naga, onda je sva vražja. Često je prenosim preko praga, jer to znači da ću ozdraviti. I ne postaje ona čudovište, nego nekakva umiljata životinjica, neka maca ili nešto slično. I dobro da ne sanjam ženu s djetetom, dobro da je ne sanjam kako se porađa, jer me djeca ne privlače, jer mi je dosta simbola majčinstva i dosta mi je očinstva. Dosta mi je mijenjanja pelena, dosta mi je dječjih govana. Dosta mi je i gomile žena, pa više ne sanjam slovačke Partizanske, iako je to bio za mene raj na zemlji. Jer kod nas sam stalno upadao u nekakve premostive ili nepremostive neprilike. A ovdje u Partizanskama je bilo: plavuša, brineta, crnki, Bjelkinja, Crnkinja, Žutih, Crvenih, Miješanih, Kineskinja, Vijetnamki, Kubanki, Eskimki, Indijanki i naših europskih djevojaka.

Općenito govoreći ja sam se osjećao kao nekakav sultan, okružen gomilom žena. Bilo ih je dovoljno za harem i nisu sve bile cvijetak zanovijetak. A bilo ih je i guzatih i sisatih i onih lomnih u struku i plavih i crnih i blondinki. Naravno, da je bilo i onih umjetnih plavuša, onih kinky, ali i onih nimfo. No, više nema Sovjetskog saveza, i ne rade se čizme za sovjetsku, Crvenu armiju. Sve je to netragom nestalo ili je sve odnio vjetar. O tome se može samo spominjati mlađim generacijama i nikome više. Jednostavno, toga više nema na tom mjestu. A meni se više uopće ne ide ni na kakvu smotru folkloru, koju mi je preporučio jedan Slovak i uopće mi nije bilo do slušanje pjesama: „Tancuj, tancuj, vykrucaj“ i „Krčmarik maličky“. I briga mene: što će ljudi reći? Ja sada sanjam unatoč i usprkos svemu, uopće ne živim. Jer mene je moja bivša žena napustila, pa

nemam uredne bračne seksualne odnose. I nitko mi nije rekao: čestitam, kada sam se od nje razveo. Nitko mi nije rekao: Bravo!

Naposljetku ja se još sjećam sladostrašća koja je ona sa mnom doživljavala. Samo polako ja to zaboravljam. Ne mogu ja to tjelesno osjetiti i doživjeti. Ne sjećam se da moja bivša žena bila vlažna tamo dolje, da se grčila, da je drhtala, da je stenjala i da je pulsirala. I nisam ja imao problema s erekcijom. Kako me je moja bivša žena napustila, jednostavno mi ona nije uzbudljiva i zanimljiva. Jer ona je bila sa puno drugih muškaraca, pa je za mene prljava, pa me više ne uzbuđuje. I još mi rekla da sam gubitnik i luzer. I ne znam što me je više pogodilo: njene riječi ili njeno varanje. Brojni su razlozi, jer sve je krenulo s njom nizbrdo. Ne osjećam njene hormone i feromone, a uz sve to smanjila mi se količina testosterona, smanjio mi se i libido. No, mene najviše muči to što se moja žena previše zadužila, što je previše dužna. Jer naše žene ni ne znaju kome i što plaćaju, ali plaćaju, ali upadaju i u financijske probleme. I pitam ja svoju bivšu ženu:

„Znaš li ti koliko si dužna?“

„Ne znam.“

„Pa zašto ti onda nešto plaćaš?“

„Po inerciji. Primim opomenu za plaćanje, pa je onda platim.“

„Da ne primiš opomenu, ti ne bi ništa plaćala?“

„Ne bih.“

„Provjeravaš li ti te opomene?“

„Kako ih mogu provjeriti?“

„Gledaš li ti na rate otplate?“

„Tko će se time baviti?“

„Onda ti ni ne znaš što plaćaš?“

„Ne znam.“

„Blago tebi. Znaš li ti da postoje dobri i loši krediti.“

„Koji su oni dobri?“

„Koji ti donose novac. Koji služe za tvoju dobrobit i tvoje blagostanje.“

„Meni krediti služe za dobrobit i moje blagostanje.“

„Blago tebi. Ti si u paklu dugova.“

Takvo je njeno stanje i ono se ne mijenja, ili se mijenja na gore. Ne znam što bih dalje rekao i što bih je pitao. Ostajem bez teksta, jer ona je luda do bola, jer ona se ne drži svakodnevnih činjenica i argumenata. Ona bi se prvo ljutila, pa bi se svađala, a onda bi se pomirbeno seksala. Samo ja to ne želim. Nije mi do toga jer navečer imam seks s Damom s psetancetom. I jednostavno se moram čuvati za tu lijepu i strasnu ženu. Ne želim se trošiti i istrošiti. Jer ja znam da zakon privlačenja vlada cijelim svemirom, pa i mojim dijelom svemira. A mene privlači moja Dama s psetancetom. Briga mene što su simptomi svađe slični seksu, briga mene što to može biti uvod u dobar seks. Jer povećava se razina kortizola i adrenalina, jer se povećava razina testosterona, jer se ubrzava rad srca i poboljšava se cirkulacija krvi. Jer netko nekoga želi kazniti, ali to nisam sigurno ja.

Ja od svega odustajem, udaljim se, izađem iz kuće, da me ljutnja prođe. Ne trebaju meni uzbuđenja s mojom bivšom ženom, pa sam

hladan kao špricer. Jer ona se ne drži ničeg uobičajenog, nema kod nje logike, a moj mozak se bavi njome, pa raspoređuje doživljeno i proživljeno. A u tom doživljenom i proživljenom nema ničeg dobrog, nego samo nešto tužno i ružno. Naravno da onda moj mozak bježi od toga svega, od te apokalipse, od tog proganjanja, u nešto podsvjesno, u nešto nestvarno, u taj susret sa damom koja ima psetance ili psića. Jer tako moj mozak rješava taj emocionalni pritisak, jer tako moj mozak briše ružne stvari iz pamćenja, jer tako moj mozak šalje nešto u moju dubinu. Jer tako moj mozak rješava moje psihičko zdravlje, jer tako djeluje moja inzula i moj cingularni korteks, jer to je trening za moj živčani sustav. I onda se kao dio mene u mojim snovima pojavi ta dama s psetancetom.

Naravno da ja ne znam ili znam što ću s njom. Nisam ja kao Aleksandar Vučić pa ne znam želim li ja Veliku Srbiju ili ne želim? Želim li ja memorandumske granice i oživjeti Miloševićeve snove? Želim li mijenjati ulice u Beogradu? Želim li mijenjati Hrvatsku ili Zadarsku ulicu navodno zbog ustaških zločina? Želim li prevladati sukobe iz prošlosti ili ne želim? Želim li nešto zaboraviti, želim li nekome oprostiti? Nisam ja kao naši političari koji izazovu nekoga, pa se onda pitaju što mu bi? Jer kako i što reći na te sve namete duhanskoj industriji, a onda ovi najave zatvaranje svoje proizvodnje. Oni najave zatvaranje British American Tobaccoa. I sada netko kaže da je to loš signal za investitore svijeta. Naravno da je to loš signal za investitore, jer danas nešto jeste, a sutra nije. No za mene je sve to kasno. Ja se bavim svojim snovima i damom sa psetancetom, a ona kaže:

„Volim flertovati i koketirati sa starijim muškarcima. Oni su iskusni i znaju što rade. To me spašava od životne monotonije i dosade. To mi je valjda ostalo iz srednje škole, tada sam bila zaljubljena u svog profesora. Bila sam opsjednuta njime i stalno sam fantazirala o njemu.“

„Valjda se zato pojavljuješ u mojim snovima.“

„Trpim jake bolove.“

„Kakve bolove?“

„Nedefinirane.“

„Jesi li bila kod liječnika?“

„Oni mi prepisu lijekovi, oni mi preporuče jogu, ali od toga nikakve pomoći.“

„Valjda mi zato dolaziš u snovima?“

„Valjda ti zato dolazim u snovima jer se liječim sladostraščima.“

„Nisam čuo za takvo liječenje.“

„Sladostrašća su rješenje za moje bolove. Mi smo zatrovani našim životom, traume su duboko ukorijenjene u nama i moje tijelo reagira samo na sladostrašća. Nakon sladostrašća ja ne osjećam bol i bolesti.“

„Pričaj mi o tome.“

„Nema se tu što pričati. To je naša biologija, naša kemija i fizika. Divljaju mi hormoni i feromoni. Divlja mi tijelo, duša i razum. To sve ovisi o našem DNK - u, nasljednim genima i o sinapsama u mozgu. Ja sam pronašla svoj balans i svoju ravnotežu, a nije mi bilo lako. Naime, liječnici uopće nisu shvaćali moje simptome, nisu shvaćali moje kronične bolove, oni su govorili da je sve u mojoj glavi, a ja sam shvatila da je nešto i u mom tijelu. S tobom doživljavam eksplozije i moja bol prestaje, odmah se osjećam normalno.“

„Pornografija ne pomaže?“

„Nama ženama to nije stvarno. Ne znam ni jednu ženu ovisnicu o pornografiji. Nama je potreban konkretan i stvaran događaj i mi se odmah rješavamo naših mučnih tjeskoba i trauma.“

Na to kažem: hvala na svemu toj plavoj i zanosnoj ženi. Sve ću učiniti za nju. Istina je da ona rješava svoje probleme, ali i moje probleme, jer ne znam što bih noću i u toj samoizolaciji bez nje. Jer je ona dama. Istina, ona nema idealne mjere 90x 60x 90, ali tko za idealnost pita? Kad ona ima lijep osmijeh, kad je ona ženstvena, kad smo mi kliknuli, kad ona zrači pozitivom, kad ona miriše na seks, kad je ona lijepo obučena i našminkana. Kad ona nije vulgarna, svadljiva, neuredna i nečista. Kad me ona ne tretira kao bankomat. I ja sam spreman zaljubiti se u tu ženu, u njenu osobnost, njen mozak, njen miris i njene signale. Sve me na njoj privlači jer se s njom osjećam prihvaćen i cijenjen. Jer se osjećam da ju mogu usrećiti. Jer mi je ona po nečemu slična. Jer njušim njeno seksualno uzbuđenje. Jer osjećam njenu želju, njeno uzbuđenje, njeno vlaženje, njeno sladostrašće i njeno razrješenje. Jer inače mogu doživjeti aterosklerozu, srčani ili moždani udar, hipertenziju ili nekakvu trombozu.

Seks sa tom ženom je moja duševna hrana, zdravstvena preventiva i moj lijek, a i želim se s njom dublje povezati. Ne želim više smršavjeti, ne želim sagorjeti dodatne kalorije, nego želim dobiti mišićnu masu. Želim poboljšati svoje psihičko zdravlje, kao i zdravlje moga srca, želim podići imunitet, otkloniti bol, stres i bolesti i potaknuti moj krvotok. Želim, da što me ta predivna Dama s psetancetom napusti, otpustim svoj oksitocin i endorfin i da što prije i što brže zaspim. Jer treba nekako zaboraviti da vlada korona virus. Da vlada zaraza, pandemija i smrt. Tamo u Srbiji govori nekakav pulmolog prof. dr. Branimir Nestorović da je to najsmješniji virus u povijesti čovječanstva, a ja se sa tim ne šalim. Do svoga držim, a tuđe poštujem, unatoč našim križarima i konzervativcima. Pa unatoč i usprkos svemu poštujem riječi naše Civilne zaštite i nikuda ne izlazim.

Umalo sam zaboravio reći što još ne smijem? Ne smijem nikako mojoj bivšoj ženi reći da postoji Dama s psetancetom, da s njom upražnjavam seksualne aktivnosti, jer bi ona rekla:

„Ti si pedofil manijak. Ta luda djevojka ti može biti kćerka.“

A ja izgleda imam problem s ženskom plodnošću, mene ne privlače žene u menopauzi i klimakteriju. Ja izgleda volim žene ili djevojke koje mi signaliziraju da su plodne. Da ovuliraju, da imaju mjesečnice, da su reproduktivne, da imaju zdrave jajnike i da su u hormonalnoj ravnoteži. Da nemaju valunge, napadaje hladnoće ili topline. Koje nisu suhe tamo dolje, koje jednostavno nisu u godinama ili nemaju višak godina. Stoga ja mojoj bivšoj ženi ne govorim da treba koristiti lubrikante i da ne treba uzimati nekakve lijekove. Jer sve je to genetika, jer moja bivša žena je po meni ostarjela, pa je tako izvan svih seksualnih funkcija.

Neprestano se borim i protiv njenog ludila i protiv tog korona mrtvila. Borim se protiv svog ludila i protiv straha od korona virusa. Borim se i protiv opskurnosti i zatvorenosti u samoga sebe. I kao što stranci žele doznati nešto o nama preko naše književnosti, pa čitaju Ivu Andrića i njegove knjige: „Na Drini ćuprija“ i „Travničku kroniku“, tako i ja želim doznati što me spopalo s tom Damom s psetancetom. Pa čitam i proučavam razne materije. Pa proučavam Sigmunda Freuda, Carla Junga i Gustavusa Hindemana Millera i njegovu knjigu: „10.000 interpretiranih snova“. Ali sve to mi je mutno i nepouzđano jer ja idem svojom mračnom stranom Mjeseca, a tamo je sve nedokučivo, nedostupno i neistraženo. Jer nikako ne nalazim ključ i odgonetku svega toga. Jer nikako da prodrem i uđem u moj mentalitet, moju patologiju, moju osobnost i moju privatnost.

POGLAVLJE 3

Mogu reći da ja ne patim od sindroma Alise u zemlji čudesa. Ne haluciniram ja, nemam hormonsku oluju i nemam ja taj osjećaj izobličene stvarnosti. Valjda sam ja odavno izišao iz svog puberteta. Možda sam ja buntovnik s razlogom ili bez razloga, možda sam nezadovoljan životom, možda sam napaćena duša, ali nemam sindrom Alise u zemlji čudesa. Nisam ja potišten, nisam ja manično – depresivan, nisam ja pesimista i melankoničar. Jer spravljam napitak od psihoaktivnih biljaka, od bunike, mandragore, tatule, atrapa balladone, gljive muhare, gljive ludare, jutarnje slave. I naravno da koristim male količine ili dovoljne količine. Kako nemam pejotl, Kastanedinu psihoaktivnu biljku, dodajem kožu daždevnjaka i kožu žabe krastače. Time su naše vještice letjele, a ja time djelujem na svoju dušu, svoje srce, svoj mozak, svoj duh, svoju psihu i svoje tijelo. Time odblokiram svoju krunsku čakru i time dolazim do toga da svjesno i lucidno sanjam. Kažem da sam time odblokirao svoju krunsku čakru, ali nisam astralno poletio. Nego sam zamislio svoju Damu s psetancetom i dogodilo se to da mi je ona došla. I ona mi već neko vrijeme dolazi ili ne dolazi.

Samo ja više nemam nikakvu duhovnu molekulu, duhovnu snagu i duhovnu energiju. Ne koristim ja više halucinogene biljke da privučem Damu s psetancetom, nju sada privlači Kedžo sa svojim laserom, a moja terapija psihodelicima nije više efikasna. Izgleda, od jednog nedefiniranog dana, što god stavio u svoj čarobni lončić, to bude čaj ili uvarak od kamilice. Nešto nelogično, neefikasno i neučinkovito jer ne mogu ja odvojiti svoju dušu od tijela. Jasno mogu vidjeti svoje tijelo i to je sve. Nemam ja potrebne metastaze po plućima, po mom srcu i po mom mozgu. I molim Boga da nekoga pošalje. Da pošalje nekakvog prihvatitelja na onaj drugi svijet, ali kako je naš Bog neučinkovit, on nikoga ne šalje. Jer ništa mi ne pomaže, jer ja ne mogu dozvati svoju Damu s psetancetom. A ona kaže da ne voli dosadu, monotoniju i predvidljivost. Ona voli uzbuđenja, iznenađenja i nepredvidljivost. Ona ne voli životne

oslonce, ne voli brižne ljude i prijateljstvo. Pa ona prekida sa mnom. Jer ona zbog korona virusa doživljava napade panike i tjeskobe, jer ona želi zaboraviti ta zastrašujuća stanja. Jer njen adrenalin aktivira joj amigdalnu i njen živčani sustav. I s kime će ona provoditi dane? Nego s Kedžom. Ona misli da je Kedžo rješenje za otklanjanje svega toga.

Jer išla je ona kod psihoterapeuta po savjete, a ovaj joj je preporučio kognitivnu bihevioralnu terapiju, ma što to bilo i mašto to značilo. Jer pred nama su izazovna i teška vremena, a treba se nositi sa strahom od korona virusa i gubitka kontrole. Treba se nositi i sa snovima i sa samoizolacijom. I netko se nosi s time organizirano i kontrolirano, a netko neorganizirano i nekontrolirano. Netko je kreativan i produktivan, a netko nije. A reakcije Dama s psetancetom nisu pod njenom kontrolom, njene reakcije nisu normalne, jer ona je neorganizirana, jer ona je iscrpljena, ona je van kontrole. Navodno će ona razgovarati s Kedžom, samo se ja pitam o čemu će oni razgovarati? I nije ona ništa kriva, tako je, kako je. Tu se ništa ne da promijeniti. Ona nema više ni vjeru u prošlost, ni u sadašnjost, a ni u budućnost. Ona više ne brine o sebi, nego brine za Kedžu. Njemu ne može reći ne. Ona je sad njegova srodna duša, jer ona je izgubila realnost života.

Za nju je Kedžo smisao života. Da će ona njime izliječiti svoj anksiozni poremećaj, svoj opsesivno – kompulzivni poremećaj i svoj posttraumatski stresni poremećaj. Takvo je njeno psihofizičko stanje. Takav joj je psihofizički karakter. A ja se nadam da ću propasti kroz zečju rupu, da ću postati Alisa u zemlji čudesa, ali to se ne događa. Nadam se da ću naći svoje ključeve, svoja vrata i svoju gusjenicu kao Alisa, ali ni to se ne događa. Pa ja smatram da nisam pokupio sindrom Alise u zemlji čudesa. Ali mi je mozak preosjetljiv, stvara halucinacije i iluzije. Pa se ja odlučujem za medicinske pretrage: EEG, MR mozga, očni pregled i krvne testove. No nakon tih pretraga i testova, ništa mi nije otkriveno. Jedan svećenik mi je rekao da sam možda doživio Duha Svetog, pa ga pitam:

„Što je Duh Sveti? Ja imam problema s nadnaravnim u svom životu.“

„Nije to ništa nadnaravno. Ne smiješ huliti Duha Svetog! To je veliki i neoprostivi grijeh. Jer tko rekne riječ protiv Duha Svetoga, neće mu se oprostiti. Bit ćeš krivac grijeha vječnoga.“

„Ne razumijem to.“

„Tko god rekne riječ na Sina Čovječjega, oprostit će mu se. Ali, tko pohuli protiv Duha Svetoga, neće mu se oprostiti.“

A meni tu ništa nije jasno, no nemam vremena za to. Ja se ipak bavim prizemnijim stvarima. Bavim se dolaskom ili ne dolaskom svoje Dame s psetancetom. Pa pitam:

„Zašto mi više ne dolaziš?“

„Potrebnija sam drugima.“

„I što da ja radim?“

„Snađi se. Usni san bez mene. Svijet je neobičan, upoznaj ga.“

„Ali tebe sam svjestan i lucidan.“

„Kažem ti: potrebniija sam drugima.“

„Radi li tu o Kedži?“

„Možda i o njemu.“

„Loše ćeš proći s njim.“

„Zašto to kažeš?“

„On je nepopravljivi zlostavljač i nasilnik.“

„Baš zato i moram ići k njemu.“

„On je pogreška prirode.“

„On je kulturan, on je pametan i ima lijepe manire. On je jednom riječju pravi đentlmen.“

„On je dvoličnjak i mračan tip. On nam radi samo štetu. Nema koristi od njega.“

„Baš zato i idem k njemu.“

„Privlači te zloba, zlo i naopako?“

„I to me privlači. On je pretjerano zgodan. Takvog sam odavno čekala i ima veliku braniteljsku mirovinu. Osjećam odgovornost prema njemu. Netko mu treba nešto oprostiti i zaboraviti. Netko treba saslušati njegove muke, traume i žalopojke. Biti ću njegovo rame za plakanje.“

„Kako hoćeš?“

„On se bavi investicijama i ulaganjima, ambiciozan je i poduzetan, a uz sve je pretjerano romantičan.“

„Onda idi k njemu.“

„Pa i tebi dolazi tvoja bivša žena?“

„Dolazi, ali po novce kojih ja nemam.“

„Ti se možeš srediti s njom?“

„Ne mogu. Ona me više ne zanima. Ti me zanimaš.“

„Ali ti mene ne zanimaš.“

„U tom grmu leži zec.“

„Ne razumijem te.“

„Po srijedi je to što te ne zanimam. Što sam ti dosadio. Obrisat ću tvoju fotografiju u donjem rublju.“

Dama s psetancetom nije ni svjesna što se oko nje i s njom događa. Ona se promijenila. Iako ona ima 44 godine, možda je dospjela u ranu menopauzu. Možda su joj otkazale reproduktivne sposobnosti, možda su joj otkazali njeni jajnici, pa je ona umjesto hormonalnih promjena, smanjenja seksualne želje, umora, valunga, glavobolja, vrtoglavica, razdražljivosti i iscrpljenosti, odabrala Kedžu. Njoj se ne sviđa moja seksualna izvedba, pa stalno nešto prigovara i zvoca. A ako nije to, onda je predmenstrualni sindrom ili PMS, psihičke bolesti ili hormonalna neravnoteža. Ili je jednostavno poludjela. Ne vjerujem ja da mojoj Dami s psetancetom smeta što sam ja zec po Kama sutri, a Kedžo je možda bik ili slon, ili joj baš to smeta? Radije ću misliti da ju je uhvatilo uobičajeno ženko ludilo, hormonalne promjene, PMS, manično ponašanje i nejasne reakcije.

Samo nije mi jasno zašto je odabrala Kedžu, pa on je muški šovinist i ekstremist. Sa mnom je imala karmičku vezu, bila je moja srodna, bliska duša. Sve je bilo u redu s nama što se svemira tiče, sve je bilo u redu s nama što se zvijezda tiče i sa našom podsvijesti i bila je ona sretna, a sada ona tako. I moramo se rastati bez žaljenja. Moramo se rastati bez loših emocija, mržnje i patnje. A hoće li je Kedžo držati ili zatočiti bez hrane i vode, ja ne znam. Hoće li je on grubo vrijeđati, ponižavati, tući i verbalno ili fizički napadati, obavljati nasilje nad njom, hoće li joj stvoriti vezu iz pakla, ja ne znam i više me ne zanima. Ona je za mene daleka prošlost, ali ja još uvijek ne mogu

bez nje. Ona mi puno znači. Njene noći mi puno znače. Želim njeno tijelo, njene mirise i njene okuse. Na njih sam se navukao i navikao. Ona je za mene opojna droga bez koje ne mogu.

Ali zato je Kedžo kaže:

„Bio sam sudionik Domovinskog rata. Za ovu državu sam puno dao, pa je red da mi se ona oduži. Nisam nasilnik, nisam muški šovinist i ekstremist. Možda sam malo drugačiji od drugih, ali ništa za to. Promijenit ću se i prilagodit ću se. Nisam za prepirke i svađu, nisam ljubomoran, dokazat ću to, nego sam za mir i sklad u kući. Istina je da često pijem viagru, da mi je tada penis tvrd kao stijena, da tada nemam probleme s erekcijom, da tada nemam problema s protokom krvi, da tada nemam problema s razinom testosterona i da tada imam seksualnu želju za ženom.“

A ja mislim da je Dama s psetancetom doživjela svoj životni pad i svoj potpuni psihički slom. Da je ona kao ondašnja zvijezda Melrose Placea i Dinastije, da je ona kao Heather Locklear.

Pa se jednog jutra moja Dama s psetancetom probudila i doživjela svoje lude 20 –te. Pa ona sada želi seksualnu razuzdanost, liberalizam umjesto konzervativizma, pa se ona želi zabavljati, pa ona želi trošiti novce. Ne želi ona kontrolirati svoje emocije. Više nije ona skromna, suzdržana ženica, nego raskalašena ženturača. Ona život doživljava kao improvizaciju, kao ludu zabavu, ona život doživljava kao jazz ili kao tvist. Ona je otkrila seksualnu revoluciju, umjetnost, a smanjila je svoju religioznost. Jer otkrilo se cjepivo za korona virus, nemamo se čega bojati. Sve ju je to utješilo, dalo joj pozitivnu energiju i snagu. Riješila se ona raznih neugodnosti, sudara tektonskih ploča, košmara i noćnih mora. Ali sve nas to čini starijima i ružnijima. A žene ranije dožive svoju menopauzu i klimakterij. Dožive svoju promjenu raspoloženja, valunge i seksualnu nezainteresiranost.

Jer i ova Heather Lockear je svojevremeno bila privlačna i zanosna, ali lakoumna plavuša. Jer i ona je mogla birati koga je htjela, ali odabrala je ili izabrala je krivog. Pa se od muke propila, pa miješa lijekove i alkohol. Pa ide na razne rehabilitacije i na sastanke liječenih alkoholičara. Ali njeni najbolji dani su odavno prošli, svi je ignoriraju, jer ona ima više od šezdeset godina. I u stanju je satima zvocati svom muškarcu, a on u trenutku svog nekontroliranog bijesa, je u stanju učiniti užas ili joj našao, ozlijediti je i ubiti je nožem ili na neki drugi način. Jer ona više nije lijepa, jer ona je roba s greškom. A mi muškarci smo u ovim korona uvjetima posebno osjetljivi i nemamo potreban senzibilitet prema ženama. Briga nas za nekad lijepe žene. Tko zna što nam je na pameti? I brige nas za nesretne žene. I brige nas za bilo što. Mi mislimo samo na sebe.

A Dami s psetancetom kao da su vrane popile mozak i kao da joj je mozak mrtav ili kao da ga ona nema. Mora da je ponovo gledala film: „50 nijansi sive“ ili „50 nijansi mračniji“, pa su joj se dopale one sado – mazohističke scene. Ja bih Kedži preporučio Dakotu Johnson, ali što mogu kad to moja Dama s psetancetom neće. Ona hoće Kedžu, voli Beyoncinu pjesmu: „Crazy in Love“ i to ti je. Ona sa mnom bespovratno prekida, iako nije bila sa mnom domina ili nije nada mnom dominirala kao Anastasia. Jer Kedžo je njoj zanimljiv, on joj nije sebičan, tašt, samoživ i egocentričan kao njen bivši suprug Ryan Phillippe. I ne mora se ona bojati da će je on pijan gurnuti niz strme stepenice. A ja se ne moram nje bojati, ne moram se bojati njene zastrašujuće osvete, ne moram se bojati da će ona izraditi moju voodoo lutku.

Jer ona se razvela, puna je gnjeva, ali sam mislio da se vratila u normalan život. Ona kao da je preživjela srčani udar, ali se nije vratila na nove staze. Ona je i dalje u svom paklu, u svojim noćnim morama. A ja ne mogu doći k sebi. Pa zar će moja Dama s psetancetom zaista otići k Kedži? Zar nas više ništa ne veže? Ja sam očekivao s njom doživjeti pravu, istinsku i romantičnu ljubav, a sada ona tako. Mislio sam da je ona moja srodna duša, da sam je konačno

našao. I zar naši spojevi i sastanci nisu bili ležerni? Zar to nije trebalo izrasti u dugotrajnu vezu? I zašto mi je ostavila svoju Chihuahue, Bruiser Woodsa ili Moonia, svog ljubimca pred mojim kućnim pragom? Ja baš ne pokazujem interes ni za Boga, pa ne pokazujem interes ni za pse, ni mačke. A taj njen pas bi da ga se ušuška u deku, da mu se da keksić i da na miru spava, a ne da ga se ostavlja i napušta. A on plače i cvili pred mojim vratima. Zbog toga mi je Dama s psetancetom odbojna. Zbog toga mi više nije privlačna. Zbog toga sam zbog nje nesretan, nezadovoljan i tužan. Zbog nje sam sarkastičan. Zbog nje sam vjerojatno erektilno disfunkcionalan. Jer ne želim da me tretira kao svog brata ili svog cimera. I to je vjerojatno klica razdora, to je razlog našeg razilaženja.

Jer više nije ni pametna, ni privlačna, a ni lijepa. Jer se uselila novom partneru. Jer me je to slomilo. A ja sam s njom doživljavao svoje blaženstvo i svoj raj, svima sam opraštao zlo koje bi mi donijeli, a sada više ne mogu, jer mi ona više ne dolazi. Pa sam i ja postao zao i osvetoljubiv. Nikako da krenem u nov život, nikako da krenem u svoju budućnost. A dobro je da ne govori da joj Kedžo pruža najbolji seks u životu, da joj on pruža Yab Yum ili tantrički seks. Jer odmah bi moje kočnice prestale raditi i odmah bi morao uzeti normabel. A ja još nisam izašao iz krize srednjih godina, nisam izašao iz svoje konačnosti ili smrtnosti. Ja još nisam izašao iz krize sa mojom bivšom ženom i drugim ženama. Ja se još nisam pronašao, pa sam apatičan, pa ne znam što da radim, pa nemam vizije budućnosti, pa mi je sve dosadno, pa pokušavam lucidno spavati i sanjati, pa pokušavam astralno poletjeti. Želim s nekim biti intiman, ali nemam s kime. Jer želim ili ne želim prekinuti s Damom s psetancetom.

Jer ja znam da Dami s psetancetom neće bit lako s Kedžom. On će je oteti iz ovog svijeta, on će je zlostavljati i zanemarivati. Jer on je pun kompleksa, jer on je nula od čovjeka. On samo misli da je izvanserijska klasa, ali u biti je on neuspješan čovjek. Znam da to neće biti ugodna veza, ali meni slijede teške i neugodne stvari u životu. I trebam donijeti odluku o prekidu. Jer se osjećam negativno

prema Dami s psetancetom, jer me ona gnjavi tko zna čime, jer ne osjećam bliskost s njom, jer ne želim više živjeti s njom. Jednostavno mi ju je dosta. I baš me brige što će ona morati bježati i skrivati se od Kedže zlostavljača. A sa mnom je ona održavala redovne seksualne odnose jer kažu da je to dobro za njen estrogen, za njene vaginalne stjenke i njenu vaginalnu lubrikaciju, jer će ona tako kasnije ući u menopauzu, jer se neće osjećati staro i tromo. A ja ne znam zašto je odabrala Kedžu? Pa, on je sociopat, on želi njene novce, on želi bolji status i imidž. Jer on voli dominirati, jer on je prevarant i zlostavljač. S njim treba biti oprezan jer on voli varati ljude, a mene će pokušati uvjeriti da ne vrijedim, da se kažnjavam i sramim.

Pa zar on nije odvratni tiranin i raskalašeni sadist neprihvatljivog ponašanja? Pa zar on nije ratni zločinac, nasilnik, silovatelj i siledžija? A on mi kaže:

„Tužio sam te za duševne boli, zbog povrede ugleda, časti i prava ličnosti.“

„Kakve duševne boli?“

„Rekao si da sam ja ratni zločinac, tiranin, sadist, nasilnik, silovatelj i siledžija.“

„Pa zar nisi?“

„Možda i jesam, ali ne može se to govoriti.“

„I za koliko si me tužio?“

„Za 150.000 kuna. To je uobičajena tarifa. Ne mogu ja na sve to gledati skršenih ruku.“

„Baš ti hvala. Nego kaže mi Dama s psetancetom da je sada s tobom, da sada tebi dolazi, da s tobom vodi ljubav.“

„Dolazi, ali ne redovito.“

„Pa, što me onda tužiš?“

„Trebaju mi novci.“

„Pa ti dobivaš pet ili deset puta više od mene.“

„Moje su potrebe veće.“

I naravno da će naš sud donijeti presudu u Kedžinu korist. Jer ne možeš ti komentirati naše tirane i naše sadiste. Jer on je naš branitelj. Jer on brani naš poredak. I nemaš ti što protiv njega govoriti.

A naše pravosuđe je blamaža sama za sebe. Mnogo je propusta i to je niz zlouporaba. Oni ništa ne provjeravaju, oni ne provjeravaju činjenice, pa Mesiću, Karamarku i Brkiću udjeljuju novce za duševne boli. Ovi ne moraju ništa raditi, a novci stižu i gomilaju se. Tako naš pravni sustav funkcionira: tko je jači, taj i kvači. I bitno je nešto krivotvoriti, bitno je krivotvoriti dokaze, bitno je nekome pogodovati i bitno je nešto neistinito prikazati. Pa je tako pravosuđe rak rana našeg društva. I ne bavi se ono našim organiziranim ili neorganiziranim kriminalom. Ono se bavi nama sitnim ribama i stokom sitnog zuba. Nas kažnjavaju kad mogu ili kad ne mogu. I mi se bojimo te paradigme hrvatskog pravosuđa. Jer nama se plijene stanovi i kuće kad i gdje se stigne. Za nas su oni previše sofisticirani. A pravi kriminalci i krivci šeću po gradu, piju kavu i smiju im se. Pa se ja bojim tih izmišljenih duševnih boli, jer Keđžo je osjetljiv kao cokula.

I on je uzrok moje usamljenosti. Jer nema više moje Dame s psetancetom u mom životu. On će joj već organizirati okrutan i brutalan pakao na zemlji. On će je svakodnevno zlostavljati i neće ona moći pobjeći od njega. I išao sam k psihijatru, a on kaže i preporučuje masturbiranje nama samcima i osamljenicima. To je kaže dobro jer se tako otpušta hormon sreće dopamin i popravlja raspoloženje, ali pod utjecajem crkve meni se to sve ogadilo. Radije ću pozvati nekad smrznutu ženu jer čujem da se vratila iz Njemačke. Samo ni s njom nije lako. I ona ima svoje mane i nedostatke. Ili ću se odlučiti za slikanje. Jer pročitao sam knjigu Betty Edwards: „Crtanje na desnoj strani mozga“. Ali ipak moram poraditi na svojoj društvenosti, jer kad nemaš fizički kontakt s ženama, tada društveno zahrđáš. Ne smijem se nikako povlačiti u sebe, jer prijetite mi razne bolesti. Moram biti oprezan, jer mi prijeti srčani ili moždani udar, kardiovaskularne bolesti, tumori i karcinomi.

Bojim se i Božjeg ili posljednjeg suda. Sve ima svoje, pa tako i to. Pa mislim da ću i ja morati stati pred Boga i reći mu moje grijehе. A spisak tih grijehа nije mali. Pa se ja pripremam za taj susret, jer očekujem da će mi netko suditi za moje misli, riječi i dijela:

„I opazih mrtvace, male i velike, gdje stoje pred prijestoljem.“

I ne znam hoću li živjeti u vječnoj tami, muc i bijedi? Ne znam hoće li mi se ukazati mrtvacu? Hoće li mi štošta ili sve biti oprošteno? Moram li se ispovjediti ili ne moram. Ne znam hoće li mi netko reći: „Dođite, blagoslovljeni Oca mog, i primite u posjed kraljevstvo koje vam je pripravljeno od postanka svijeta!“

No, za mene je to nerazumljivo da ne može biti nerazumljivije. Pa sam ja u dilemama i u svojim nedoumicama.

Izgleda da ja nisam nikakav nasilni Balkanac. Daleko sam ja od toga. Nisam baš nešto civiliziran, ali nisam ni nasilni Balkanac. Uopće ne razmišljam nad nekim obavljati nasilje, nikako ne želim nekoga

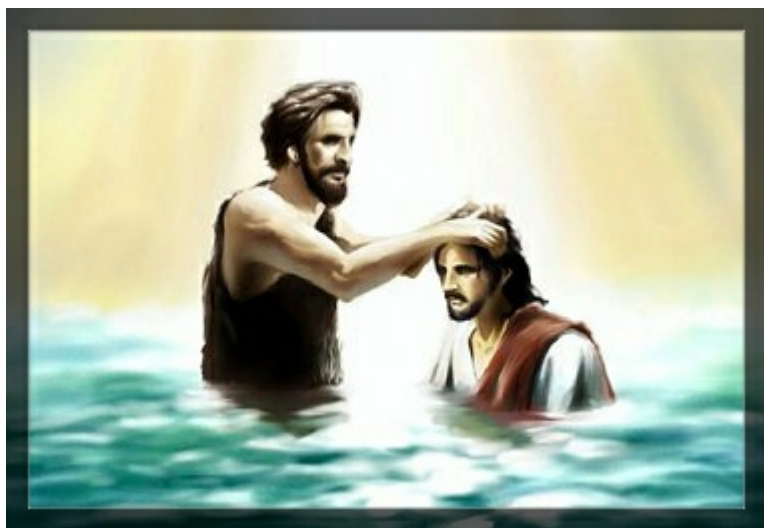
ubijati, pa ni Damu s psetancetom. Ne želim ja natopiti njenom krvlju bilo koju cestu. Pa je to valjda kraj naše veze. Jer ja više ne mogu trpjeti njena baljezanja, popela mi se na vrh glave s tim i nemam više strpljenja za nju. Sve je to pitanje trenutka, a moj fitilj je kratak i nemam više strpljenja za nečiju osebnost. A ona je angažirala i odvjetnika jer je mislila da neću prihvatiti razlaz s njom. A ja prihvaćam sve što je neminovno. I dobro je da joj nisam kupio skupi vjenčani prsten i dobro je da ćemo otići u miru jedno od drugoga, i dobro je da to neće kod onog drugog stvoriti mentalne probleme, da ćemo otići svatko na svoju stranu.

Da neće to onoga drugoga iziritirati na nešto loše. Da je ona odlučila šutjeti, da ona više ne priča i ne optužuje. Da mi ona više ne ispire mozak. Znam da će mi to podići tlak, da ću teško variti hranu, da će mi usporiti ili ubrzati metabolizam, ali što se to nekoga tiče. I dobro je da me Dama s psetancetom ne namjerava smjestiti na psihijatrijski odjel. Mi smo zahladnili naše odnose, mi smo iscrpili naše odnose i ne vjerujemo jedno drugome. Mislimo da je onaj drugi beščutan prema onome prvome. Da je ovaj drugi neosjetljiv na patnju onoga prvoga. A ja ne želim plivati protiv struje. To bi bio debakl zdravog razuma. Jer shvatio sam koliko je Dama s psetancetom odjednom postala sumanuta, komplicirana i problematična osoba. Otkrio sam njen bipolarni poremećaj, njeno kompulzivno ponašanje. Otkrio sam njene snove koji se nisu ostvarili. Otkrio sam da se njene riječi se ne poklapaju s njenim namjerama.

Jer ona više nije moja Boginja. Jer nju Bog ne koristi za svoje čudesne i nevjerovatne stvari. Jer ona više nije počelo i ušće svake moje istinske želje i težnje. Jer nije ona moja proslava svjetla nad tamom. A ja je više ne želim maltretirati. Želim se sjećati lijepih trenutaka s njom. Kažu da sam ja emocionalno grub, ali briga mene što me je ona ostavila, ne mislim ja da ćemo mi zajedno živjeti, ne mislim nad njom dominirati i bezuvjetno je posjedovati. Ne mislim ja da ćemo mi zauvijek ostati zajedno, pa nisam ja umno ili psihički

bolestan ili da sam skrenuo s uma. Nemam ja ni pištolj, a nisam ni sklon nekome prijetiti. Neka samo Dama s psetancetom ide kuda želi, a ako je to Kedžo, ja to smatram legitimnim, pa to prihvaćam. Svatko bira ono najbolje u životu, a ako je ona odabrala Kedžu, neka joj onda Kedžo. Ako misli da će s njim biti sretna, neka joj tako i bude. Jer naša veza je došla svojem kraju, jer svatkom odlučuje o sebi, a ja nisam zlostavljač. Barem tako mislim. I više se ne bojim Kedže, oslobodio sam se i njega, samo ne želim išta imati s njim.

POGLAVLJE 4

Kažu da kod nas vladaju neobične posljedice stresa i straha od korona virusa. Bole nas zubi, titraju nam kapci, imamo zamućeni vid, imamo kardiovaskularne bolesti, osjećamo tjeskobu, muči nas naš adrenalin i kortizol, škripimo zubima, bijesni smo na nekoga nepoznatoga i s nekim bi se obračunavali. Nikako da zaliječimo stare rane, a nove odmah stižu. Pa smo zato negativni, pa smo zato u svojim traumama, pa smo zato u svom crnilu. Pa zato psujemo kao kočijaši, pa smo mamurni, pa zato galamimo. Sve u životu nam je izmaklo kontroli. Živimo u rasulu svih vrijednosti. Pa smo dezorijentirani, pa nas boli glava, pa osjećamo vrtoglavicu jer živimo u krizi. Pa pijemo normabel, ali nam on ništa ne pomaže. Jer nas nešto guši i ne da nam živjeti. Jer nisam se ja totalno slomio, moj um je u redu. I unatoč i usprkos svemu, ostavio sam ja alate i opremu za proizvodnju vreća, zlu ne trebalo. Samo kako ovdje nešto raditi? Ovdje ništa ne uspijeva.

Ljudi se mole, Ljudi vjeruju ili ne vjeruju u Boga, idu u crkvu, brinu o svojim poslovima, brinu o svojoj mirovini, a moja radionica samo što se nije srušila. Od posla nema ništa, zavladao je korona virus, a posla nema, pa nema. Uz to, drmaju nas potresi, poplave i oluje. Sve nas drmaju potresi i oluje. I mene to nekad drma. I ne znam zašto me moji bivši i umrli prijatelji dozivaju. Zašto se ne smire? I zašto se oni mole, pa oni su se riješili ove naše teške situacije, oni su se riješili ove zemaljske patnje. Oni su se riješili tih naših političara, njihovih laži, njihovih ideologija, demagogija, kriza, recesija, kataklizma i katastrofa. A Bambi bi da ga ekshumiraju i da obave obdukciju, jer kad je umro, u onoj brzini, to nisu obavili kako treba, a njemu je pukla aneurizma na aorti ili neka druga arterija u njegovom tijelu. Ne prihvaća on nalaz mrtvozornika, jer ovaj je zbrljao obdukciju, pa je Bambi dosadan, pa traži svoju nekakvu pravdu, pa gnjavi i davi sve oko sebe.

Pa me Migula i Bolan zovu da ga smirim, jer po njima ovaj je neizdrživ. Jer po njima je sve u redu, ili je tako, kako jest. Po njima se tu ništa ne da učiniti. Jer Bambijevo tijelo se raspada ili se već raspalo i nema dokaza koji bi mu išli u prilog. I badava vještaci i badava novi mrtvozornici. Badava nova mišljenja i nove istrage i nove potrage. Najradije bih i ja napisao pismo prijatelju, jer i mene sve to guši, jer sam i ja nemoćan. Jer i meni nedostaju laprdanja s tim mojim bivšim i mrtvim prijateljima. Nedostaju mi ondašnje naivnosti i reakcije na nepravde, a sada toga više nema. Sad je samo nekakva praznina i tišina. Pa sam ljut na sebe, na život, na nekog određenog i neodređenog. Jer bez obzira na sve to oni se i dalje neprestano mole:

*„Oče naš, koji jesi na nebesima, sveti se ime tvoje,
dođi kraljevstvo Tvoja, budi volja Tvoja, kako na nebu, tako i na
zemlji.
Kruh naš svagdanji daj nam danas i otpusti nam duge naše,
kako i mi otpuštamo dužnicima našim, i ne uvedi nas u napast,
nego izbavi nas od Zla! Amen.“*

Pa ih pitam:

„Zašto me dozivate? Zašto se molite?“

„To mi svakodnevno činimo. Mi svakodnevno molimo: „Dođi k nama! Izbavi nas od zla, izbavi nas dosadnog Bambija.“ Očekujemo ili Boga ili tebe.“

„Ali ja sam još živ i relativno zdrav.“

„Spasi nas naše muke i pokore. Tvoj prijatelj Bambi je dosadan da ne može biti dosadniji.“

„Zašto je dosadan?“

„Traži svoju pravdu. Tužio bi svog liječnika. Budi s nama i sa njime. Znaš da se on bojao da će ga zazidati u zidove bolnice, bojao se tifusa i korona virusa, pa si ga ti umirio, pa su ga proganjali kukci, pauci, zmije i zombiji, pa si ti to rastjerao. Sada stalno govori o liječničkoj nemarnosti, nesavjesnom liječenju, liječničkim greškama i propustima, a mi više ne možemo s time. Probio nam je živce s time.“

Bojim se Bambijeve duše, jer ona nikako da ostari i da se smiri. Jer ja se još svježe prisjećam kako sam s Bambijem putovao po Ukrajini. Ja sam išao pronaći svoga djeda, svoju drugu obalu, oazu mira, izvor snage, izgubljeni raj, a Bambi je bio prozaičniji i umislio je naći snašu za njega. Dosta mu je bilo uzaludnih poslova za susjede, valjda je vrijeme da ima djecu, da se smiri i oženi. Za mene je to bilo: prošlo svršeno vrijeme ili prošla baba s kolačima, kao što je bila Naumannova ideja o Mitteleuropi. Ali nikad ne reci nikad, za početak je Bambi popio tri viagre i krenuo u lov na žene. Pa je upoznao Tatianu i njenog sina Ondreja, pa je upoznao Katju, pa je upoznao Irinu, svoju buduću ženu. Pa se on oženio, a Irina mu je rodila djecu. Ja sam prije svega toga morao obećati Bambijevoj majci da ga neću voditi u blizini Černobila jer tamo vlada radijacija i morao sam joj obećati da će se Bambi oženiti.

A sada si on, nakon što je sve to preživio postavlja pitanje:

„Biti ili ne biti, to je pitanje.“

„Osvetiti se ili zaboraviti.“

Jer grijeh tog liječnika po njemu je gnjusan i smrdi do neba. Jer je taj grijeh neoprostiv. I kletva je na njemu prastara. Jer on je doživio sepsu i infekciju. Njegovo stanje se pogoršalo, pa je on počeo nekontrolirano krvariti. A ja ne znam, je li za njega pravda zub za zub, ili je za njega sudska pravda, prava pravda. Stoga on astralno leti iznad mene i očekuje da se ja za stalno preselim na drugi svijet.

A ja ne znam je li nam potreban ili nam je potrebniji Ivan Krstitelj ili Isus Krist. Jer njih traže i vabe oni koji ih neophodno trebaju, a ja ih ne trebam neophodno. Ja bih još živio, ja bih se još radovao ovom ovozemaljskom životu.

Ja bih mogao preuzeti ulogu Ivana Krstitelja za moje umrle prijatelje. Mogao bih prenijeti nekakve pozitivne poruke iz ovog svijeta, mogao bih biti prorok i donijeti im olakšanje. Mogao bih im otpustiti grijehe i mogao bih ih osloboditi Bambija i njegovih optužbi. A meni do nedavno nije bilo tako, nisam ja bio tužan i nesretan, jer imao sam svoju Damu s psetancetom. Bio sam optimist i jedva sam čekao noć da mi ona dođe u san. A ja sada moram misliti na primarnu, sekundarnu i tercijarnu prevenciju moga novog stanja. I osjećam krivnju što je sve to tako, što je sve u rasulu, što je sve rascjepkano, što ništa ne valja, što nije nikako. Dobro da pada kiša, inače bih besciljno lutao. Pa se ja odajem pisanju.

Pišem tu knjigu:

„Budi s nama!“

Te su mi riječi uputili moji bivši, umrli prijatelji.

Jer ja sam Bambijeva bliska osoba i on mene posjećuje kao duh. A ja bih sve to odgodio, jer nisam riješio ni slučaj moje majke. Naime, ona je doživjela moždani udar, potpuno se promijenila i ja ne znam što ću s njom. Za mene je sve to, i sa mojom majkom, ali i sa Bambijem, nekakav nedovršeni san. I nadam se da će Bambijeva mama imati više uspjeha, da će njoj uspjeti, što meni ne uspijeva. Meni ne uspijeva nikoga osvetiti i nikome donijeti pravdu. A kažu da je naše pravosuđe sklono zastarama. Da liječnici kažu da nisu prepoznali bolest ili da obavljaju osobne propuste i nikome ništa. Nekome je maca pojela jezik, ma što to bilo i ma što to značilo. Jer nitko ili se rijetko traži istragu DORH- a, jer oni su neučinkoviti i

neefikasni. Najbolje je sve proglasiti starim i sve se onda proglasi zastarjelim.

Brige koga što naši liječnici griješe i oni nas učine invalidima. Odeš na rutinsku operaciju testisa, a oni ti oštete živac, stvore ti trajne zdravstvene probleme i ti nisi ni za što. I možeš ti podnositi prijavu za nesavjesno liječenje i za kazneno djelo protiv zdravlja ljudi kod Općinskog državnog odvjetništva. To se ne uvažava i tada taj postupak ode u zastaru. A netko treba podmiriti troškove suda, vještaka i svega ostalog, a to kod nas najčešće snosi tužitelj. A ti troškovi znaju biti 40 do 50 tisuća kuna i to za nas nije mali iznos. Međutim ima i slučajeva da žrtva liječničkih pogrešaka dobije sud ili odštetu, ali to je kod nas rijetko, pa nas liječnici tuže za duševnu patnju, pa nas tuže za povredu časti i ugleda. A postupak kod liječnika je slijedeći: prvo pitaš hoće li te uzeti na operaciju, ako te uzme, onda mu odneseš mito barem 1.000 Eura, pitaš je li to dosta, ako jeste, onda se prepustiš dijagnostici i liječenju. I ako te je liječnik nesavjesno, neadekvatno i neodgovarajuće liječio, ako su utvrđeni propusti, ako ti se pogoršalo stanje, ako ti se nešto inficiralo ili te je liječnik ozlijedio, imaš pravo nešto reći, samo nemaš kome.

A Bambijeva mama kaže:

„Borit ću se do kraja. Neću to prepustiti samo tako. Bambi nije preminuo i umro uzalud. Za mene je to velika tragedija. Liječnici su zbrljali stvar. Liječnici su ga nesavjesno liječili i pogriješili. Bambi je dobio sepsu, dobio je bolničku bakteriju i nisu ga adekvatno liječili. Podnosim kaznenu prijavu protiv bolnice.“

„Ali to će trajati. Znae da takvi procesi traju 10 ili 20 godina. Kako imate živce i strpljenje za to?“

„Vraćam se u Hrvatsku zbog toga.“

„Vratite se u Hrvatsku i živite u miru. Niste vi Zagorci da stalno govorite: „Bum vas ja tužil'! Živite u miru. Naše pravosuđe je neučinkovito. Ne možete se vi tužiti i suditi 10 ili 20 godina. Kod nas je sve sporo, neefikasno i traljavo. Zato nas investitori zaobilaze. Zato kod nas ništa ne funkcionira.“

„Želim da glasno odjekne Bambijeva smrt. Ako se nešto zakompliciralo, želim da se to dozna. Zbog korona virusa se ništa nije čulo. Sve se taji i sve je velika misterija, a ja sumnjam da liječnici nisu dobro radili i odradili tu operaciju. Svima ću govoriti da operacija nije uspjela i da pacijent nije preživio.“

„Bambi je izgubio od te svoje bolesti. On nije pobijedio taj svoj korona virus. On je izgleda bio na rubu smrti i nije prešao taj rub. Možda da su ga stavili na respirator, ali netko kaže da je on to odbio. Da se on predao, pa je s njim bilo gotovo. Puno je tu nepoznanica i ne znam kako će se taj sudski proces odvijati. Teško ćete vi dokazati da se Bambi zarazio u bolnici.“

Jer sjetio sam se svih tih hrvatskih pravosudnih apsurdâ: Sanader, Vidošević, Bandić, Todorić. Svi su oni krivi ili nisu krivi, ali im ništa nije dokazano.

Sporo se vode postupci i nema efikasnog suđenja. Kažu da sada nema vještaka ili zapinje sa vještačenjem, ali ja kažem: vuk pojeo magare, a nitko nije kriv i nitko nije osuđen. I tako već 10 ili 20 godina. Sudovi traju, predmeti se prebacuju s županijskog suda, na Vrhovni sud, a pravomoćne presude nema. Kažu da je konačno pozitivno završila sudska epopeja sa Led Zeppelinovom pjesmom „Stairway to Heaven“. Njih je tužila grupa Spirit i optužila ih da su kopirali njihovu pjesmu „Taurus“. Ja baš ne vidim neku veliku sličnost, ali tko sam ja da išta kažem. No, potvrđeno je da Led Zeppelini nisu kopirali ili plagirali „Stairway to Heaven“. Još gore je sa nepravednom tužbom neke kućne pomoćnice. Nju su tužili da je

pokrala svoje gazde, no to joj nisu dokazali, međutim, ona je i bez toga morala otići iz Amerike.

A ja se nadam da me nitko neće zvati za svjedoka u slučaju „Bambi“. Dosta mi je naših odvjetnika, dosta mi je našeg pravosudnog sustava. Ali svatko ima svoje zadovoljstvo, pa i Bambijeva mama. No, to je sve dospjelo u medije. Pa su o tome u predizborne svrhe govorili Krunoslav Capak, ministar Božinović, Vilim Beroš, Maja Grba Bujević, Alemka Markotić i naš premijer Andrej Plenković. Pa su se na to osvrnuli Srbi, jer oni žele biti poklopac na svakom našem loncu, pa se oglasio neki njihov epidemiolog. Onda se sve prenijelo na znanstvenu liniju i naše znanstvenike. Doktor Primorac je govorio o liječenju hidroksiklorokinom, cink –sulfatom i azitromicinom. Doktor Đikić je rekao da je to glupost, da pacijente treba liječiti respiratorom i remdesivirom, a doktor Lauc je govorio o liječenju krvnom plazmom. Svaki je govorio o svom, svaki je išao svojom šumom ili svojim drumom.

Takvi smo mi ljudi, govorimo svoje istine, bez obzira na onoga drugoga. Uopće nismo domišljati i uvjerljivi. Pa sada očekujem da će Bambijeva mama ići na Sud Europske zajednice. Jer naši sudovi su totalno neučinkoviti, jer naši nikako da donesu pravomoćnu presudu, jer naši nikako da zakažu ročišta. Naši su valjda pod utjecajem svećenika pa se stalno mole i stalno govore Zdravomarije. Ali na tragu toga čujem da počinje suđenje Damiru Škari za razna silovanja i zlostavljanja. On niječe krivnju, ali prikupljeni dokazi mu ne idu u prilog. Naime, pronađen je njegov DNK na haljini žrtve. Ali njegovi odvjetnici su domišljati, sastavili su svoju obranu, opovrgavaju optužbe, svjedoci nisu uvjerljivi, a vještaci su učinkoviti, pa će sve to oboriti. Najgore je kad nekoga optužiš za pronevjeru, onda nikako da se takve sudske trakavice završe. To traje bez kraja i konca, nekad i deset godina.

Dovoljno je da optuženi kaže da je žrtva namještaljke i da sve ode u nedogled. A kod nas su preokreti česti, netko nekome ponudi

dovoljno novca, i već se taj odluči opovrgnuti svoju prethodnu priču. Ili se netko žali na presudu, pa presuda nikako da postane pravomoćna. A ja ne znam što će biti s zadarskim pedijatrom kojeg radi nesavjesnog liječenja i smrti tuže roditelji šestogodišnjeg dječaka? Hoće li i on morati ići na odsluženje svoje jednogodišnje kazne? Kod nas je sve moguće, pa netko guli krumpir ili se bavi dobrotvornim radom. To nam je naša borba dala, taj kriminalni sustav i ortački kapitalizam nam je stvorio Franjo Tuđman i HDZ- e. I to sve tako funkcionira i dalje ili ne funkcionira. Pa smo mi u teškoj situaciji, pa smo mi za Popovaču ili Vrapče jer teško se nosimo s novonastalim lockdownom.

Zato se ja bojim da me neće proglasiti krivim. Da me neće tužiti taj liječnik za duševne boli. Da me neće proglasiti klevetnikom, da neću biti osuđen na novčanu kaznu od 30 ili 50 prosječnih mjesečnih dohodaka, da neću morati snositi sudske troškove, troškove obdukcije i vještačenja. Jer kod nas je mala šansa za pravdu, jer kod nas se odvija sumrak našeg sustava i veće su šanse za nepravdu. Stoga ću ja danju primijeniti pisanje knjiga kao svoj spas, povjerit ću se papiru, a noću ću ići kod svojih mrtvih prijatelja. Pa neću ja valjda primijeniti pravila i način ponašanja iz pjesme: „Paint it black“. Jer Dama s psetancetom nije više moja princeza. Ja više ne živim u mojoj bajci. Više nisam u svom usponu i uzletu, nego sam u depresiji i padu. Možda je ona princeza nekog drugog, možda je Kedžina princeza, ali moja više nije. I kažem da po danju pišem svoju knjigu. Jer kažu da svatko treba pisati knjigu svog života. Samo treba sjesti za stol, pronaći glavnu ideju, pronaći koncepciju knjige i njenu strukturu, ma što značilo i ma što to bilo.

Jer kažu da kod nas vlada poznati balkanski običaj lapot. Da kad muškarac navrš 60 godina, sin ga odvede u planinu ili u šumu i ubije ga maljem ili sjekirom. No mi smo se ovdje u Hrvatskoj ipak malo civilizirali, pa kod nas vlada običaj zvan: „Zreo za sikirče“, pa mi svoje starije članove odvodimo i ispraćamo u našu bolnicu. A tamo se nalaze naši liječnici, koji utvrde neizlječive bolesti, koji nam utvrde

da nemamo šanse i izgleda za oporavak i daju nam agense za disanje, ili anestetike za zaustavljanje rada srca ili smrtonosne injekcije. Pa nas kulturno uspavaju ili nas eutanaziraju. Pa mi u miru, bez boli i straha završavamo naš dugi i neizvjesni put na ovome svijetu. Tako je valjda bilo i sa mojim ocem, pa je tako bilo i sa Bambijem, išao je na CT, pa su mu otkrili treći bolesni bubreg. I valjda su mu htjeli to odstraniti, međutim on si je umislio da ima koronu, da je on tifusar. Pa se to odrazilo na njegov mentalni, nervni i psihološki sustav.

On nije kao ja, pa da sanja, pa da primjenjuje šamanske vještine, pa da astralno leti. On se prepušta uznemirujućim i besmislenim snovima o smrti, on se prepušta svojim nesrećama, on se u svojim snovima utapa, on se bori za zrak koji udiše, on se prepušta svojim noćnim morama. Jer ni on ne vjeruje svom svećeniku i župniku. Jer i on smatra odnos države i crkve problematičnim. Jer naša crkva amenuje naše političare, jer naša crkva se uključila u naše političke procese i brige ju za nas stoku sitnog zuba. Mi nikoga ne zanimamo, a nama je dosta globalne umreženosti i te pandemije korona virusom. Nama je uz sve ostalo još dosta našeg pravosuđa ili krivosuđa i toga da mi nikako da dočekamo našu pravdu.

A ja sam doživio svoje slomljeno srce i krah veze s Damom s psetancetom. A ja sam i dalje seksualno biće, možda nisam macho tip i metroseksualac, ali sam i dalje seksualno biće. Nekako sam se riješio osjećaja smrti mojih prijatelja, Jer nenadano su mi umrli: Krešo, Kruno, Zeko, Migula, Bolan, Jozo automehaničar, Dragec električar, Rom Draganče, Mađar Kiš, Bunderla, Bambi i drugi znani i neznani. Nisu imali ni 60 godina. Možda su mogli živjeti koju godinicu, ali naša medicina im nije pomogla. Naša medicina je tu zakazala. A izgleda da mi i dalje vjerujemo u našu medicinu, u našu crkvu, u našu policiju i našu vojsku. Ne vjerujemo našim političarima i našem pravosuđu. Ja ne vjerujem nikome, sve su to šarlatani i falšštimeri. No u meni vlada još hipi kultura i rock glazba, ja još imam u sebi taj tektonski poremećaj, pa imam svoje životne

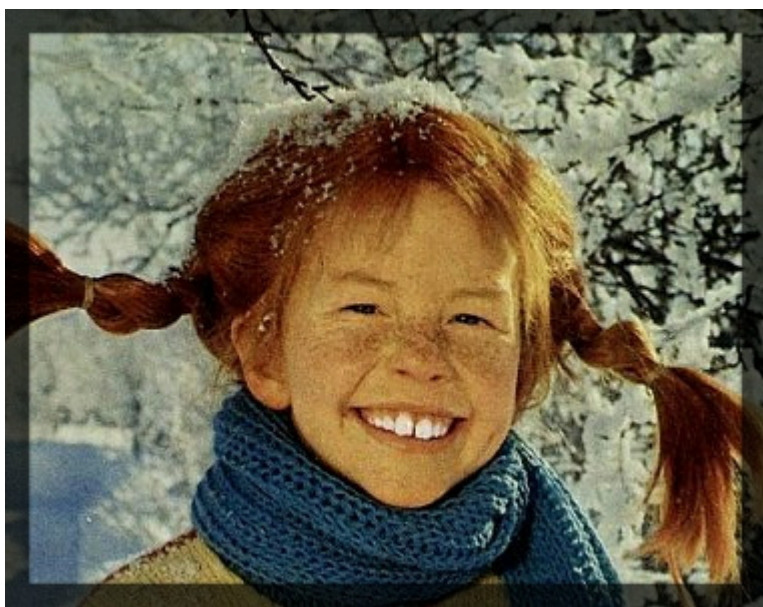
vrijednosti. Kakve su da su, moje su. Ali neki kažu da sam star i umoran i da trebam ići u mirovinu. Ali ja se još ne dam, bez obzira na negativne i pozitivne dijagnoze, guram i dalje svoj kamen kao Sizif, ili guram sve pod svoj tepih, bez obzira na sve.

Jer kažu da je krah ljubavne veze, nešto slično kao smrt bliske osobe. A i tugovanje može biti slično, jer treba liječiti i izliječiti izgubljeni ili ranjeni ponos, jer treba liječiti posljedice svega toga. A onda se jednog dana oporavimo, nađemo nekakvu svoju samokontrolu, sve izreguliramo i krećemo dalje. Jer mi ne želimo biti bolesni, jer mi ne želimo biti jadni i bijedni. Mi ne želimo biti zabrinuti, mi ne želimo biti uciviljeni. Tako i ja, krećem iz svog pakla i tražim svoj raj. Ili ću se napiti, pa ću halucinirati ili ću nekuda krenuti. Ne želim kronična oboljenja. Ali ću i dalje vjerovati da postoji život poslije smrti, da se može odvojiti naša duša od našeg tijela. Samo to nikome ne govorim, osim mojim bliskim prijateljima. Jer naš čovjek je zlonamjeran, jer naš čovjek je gnjusna i odvratna. Sklon je kukavičluk, licemjerju i autodestruktivnosti.

Jer kako objasniti to Kedžino ponašanje? Ja sam žrtva njegovih prevara i njegovog licemjerja. On širi svoje bezakonje i kaos. On je frustriran svojim osvetama. On ne osjeća nikakvu empatiju prema svojim prijateljima. A ja mu kažem:

„Nema mjesta nikakvoj gorčini i osveti! Ja sam široka slavonska duša. Mene možeš gaziti, ali me ne možeš zgaziti. Ja sam ptica feniks, i rađam se iz pepela. Ja uvijek nađem svoj oslonac, podršku i pokretač za nešto novo. Samo, Kedžo mi više nije prijatelj, bespovratno je to nestalo i neću mu ja otkrivati što sam novo iznašao. A pronaći ću ja svoj adrenalin, svoj raj na zemlji i svoje utočište od stresa. Pronaći ću ja svoju normalu, svoj detoks duše i tijela. Ne želim ja uzaludno trošiti svoje resurse. Ne želim ja graditi Tuđmanov kip tamo gdje žive siromašni i uplašeni Srbi.“

Pa je on počeo prozivati liječnike i medicinsku struku. Pa ih je on preko svoje mame tužio. I neće se on smiriti, dok ne dobije sud. A ja se želim vratiti u normalu, pa radim detoks duše i tijela. Želim mariti i brinuti za svoju dušu i tijelo. Ne želim uzaludno trošiti svoje resurse. Ne želim ja graditi Tuđmanov kip gdje žive siromašni Srbi. I ne želim ja trošiti svoje vrijeme. Jer kažu da je vrijeme novac. Pa se treba dobro organizirati, pa treba napraviti dobar plan, pa ne treba odugovlačiti i biti neodlučan, pa ne treba biti perfekcionista, pa treba pronaći unutrašnju i vanjsku ravnotežu, pa si treba postaviti realne ciljeve, pa treba razmisliti o moralu i moralnim mjerilima. Nadasve se treba otrijezniti, pa treba ili ne treba bolje upoznati Boga i svoje duhovne potrebe. I treba odustati od toga da budeš bespomoćan siromah i bijednik u ovoj državi bijede i siromaštva. Pa treba ići na ispit osobnosti i karaktera.

POGLAVLJE 5

Zadnji put kad sam zaspao i počeo svjesno ili nesvjesno sanjati ukazala mi se 11 godišnja Pipi duga čarapa. Ustvari, prethodni dan na moj mail je stigla ponuda: Pipi duga čarapa u krevetu bez čarapa, ma što to bilo i ma što to značilo. A značilo je da je netko snimio porno uradak s Pipi dugom čarapom ili sa glumicom Tami Erin. Ja sam se pitao tko je Tami Erin, pa zar nije Pipi duga čarapa Inger Nilsson? A onda na internetu doznajem da se snimio i film Pipi duga čarapa, a u njemu je glumila Tami Erin. Meni je sve to nejasno, gotovo kao porno uradak naše pjevačice Severine. Ona sve koji joj spomenu taj porno uradak tuži za duševne boli, povredu ugleda i časti. Jer netko ju je uvrijedio, jer netko joj je nanio veliku financijsku štetu i otkazao joj sponzorske ugovore. Pa valjda netko to treba nadoknaditi, a mene je već tužio Kedžo, pa ne znam što ću. Uz to, Bambi inzistira na tome da tužim liječnika koji je odgovoran za njegovu smrt. Ja ne znam što da mislim o tome, pa zar nije njegova majka tužila tog liječnika? Nije li jedna tužba dovoljna? No, ja ne želim ništa imati s tim.

Ne želim ja trošiti vrijeme na negativne ljude koji me čine nesretnim, koji mi žele uništiti raspoloženje, koji mi nabijaju osjećaj krivnje i bacaju me u depresiju. Pa si tražim druge teme i dileme. Bavim se mišlju da uložim svoje novce u bitcoin i druge kripto valute, ali ne znam kako to učiniti. Pa to čitam i proučavam. No sve to mi se čini komplicirano, pa se bavim psihodelicima i time jesu li legendarni mislioci i filozofi konzumirali psihoaktivne supstance. I naravno da zaključujem da jesu. Kažu da je Platon kao psihodelik koristio ječam, raž, mentu ili plijesan s ražene glavice. Thomas de Quincey je koristio mak, pa je napisao knjigu: „Ispovijest jednog uživatelja opija“. Ja sam tu knjigu pročitao, ali iz nje nisam ništa zapamtio i ništa nisam primijenio u praksi. Isto je i sa učenjem o psihoticima Friedricha Nietzschea. Ni od njega baš nisam ništa naučio. Jer njemu je opijum prvenstveno služio kao lijek protiv kroničnih migrena, a ja tih migrena nemam. No, ja želim promijeniti svoj način života.

Pa koristim autohtone hrvatske psihodelike: mandragoru, muharu, bunifu i jutarnju zoru. Možda mi te biljke pomognu kod mojih oteklih nogu. Pa ću tako narezati muharu na listiće, prokuhati je u slanoj vodi i sve to pojesti ili popiti. Jer čitao sam ja „Alisu u zemlji čudesa“, jer to će mi omogućiti astralno letenje, a usput ću se diviti toj knjizi. Ili ću uzeti bobice bunike, mandragoru, vještičju biljku, tatulu, velebilje - atropu belladonu ili jutarnju rosu. No, ima ih koji kažu da su psihodelici najveći neprijatelji današnje civilizacije, religije i sustava. Ali ja sam još u fazi djece cvijeća, umjesto mržnje ja propagiram ljubav i radim to kao tretman mojih psihičkih bolesti. Još uvijek se osjećam mlad i buntovan. Još uvijek slušam glazbu iz tog vremena: Jimi Hendrixa, Grateful Dead i Allman Brothers Band. Još uvijek slušam album s Woodstocka i ondašnje rock bendove.

Naš čovjek, valjda zbog nedavnog rata, se još nije navikao na hipije, on i dalje propagira mržnju umjesto ljubavi, nudiste su nekako prihvatili, ali čupavce i hipije ne prihvaćaju i kažu:

„Mi ne želimo hipije kao turiste“.

„Zašto ih ne želite?“

„Jednostavno ih ne želimo.“

Ja odustajem od svega, pa se želim baviti bezazlenijim temama, želim se baviti ženama. No, ne zanima me ni Tami Erin, a ni debela Inger Nilsson, ustvari ni ne znam koja je od njih debela. Jednostavno, ne želim biti njihov Bog u krevetu, nema kemije između nas, ne želim njihovu kopulatornu vokalizaciju ili dahtanje, a ni ne želim njihove porno uratke. Jer kažu da se mi muškarci razlikujemo od žena.

Dok se žene bave izgledom svog tijela i time hoće li doživjeti svoje sladostrašće, mi muški se bavimo veličinom svog penisa, razmišljamo je li žena srna, kobila ili slonica, hoćemo li dovoljno

nadražiti njenu dražicu i g- točku, hoćemo li imati erekciju s njom i hoćemo li joj pružiti sladostrašće. A ja sam zaključio da to neću postići ni sa Tami Erin, a ni sa Inger Nilsson. Jednostavno bit ću loš u krevetu, jer me one podsjećaju na „Pipi dugu čarapu“, ma što bilo i ma što to značilo. Jednog mog prijatelja zanima je li njegova partnerica doživjela sladostrašće. Ja znam ako je žena sa mnom, onda valjda jeste. Valjda je doživjela grčenje vaginalnih mišića, valjda su joj grudi nabrekle, a ako nisu tko joj je kriv? Pitam se; zašto je ta žena stenjala i glumila svoje sladostrašće? Jer ako žena ima zamamnu siluetu, ostavlja dobar vizualni dojam, onda je sa mnom sve u redu. Žena može biti i malo mršavija ili može biti i debela, ne mora imati proporcije 90x60x90, ne mora imati figuru kao pješčani sat, ne mora imati velike grudi kao znak plodnosti i zanosnu stražnjicu, inače ništa u toj vezi ne funkcionira. Uz to seksolozi tvrde da oblik ženskih grudi određuje ženski karakter. Pa tako postoje grudi kao dinje, grejp, kruške i limuni.

A pitam se zašto se ja bavim ženama? Bavim se jer mi je netko poslao porno uradak na internet i na moj mail. I za mene to nije porno skandal s Milanom Lučićem, nego je to nešto uobičajeno, jer kažu da Severina ima pet takvih uradaka sa raznim muškarcima. No, ja kažem, ne želim išta ili ništa imati s tim legalnim ili ilegalnim uratkom, iako je netko vratio na internet taj pornić naše pjevačice Severine. I iako se Severinin bivši suprug Milan Popović zabrinuo kako će objasniti sinu mamin pornić i mamine porniće. No, mene briga za sve to. Mene brine ili ne brine tko će glumiti Samanthu Jones u „Seksu i gradu“ kada to neće 64 - godišnja Kim Cattrall. Pa neće to valjda biti 60 – godišnja Jennifer Coolidge ili Stiflerova majka iz „Američke pite“? Jer meni se ta žena nikad nije sviđala. A o ukusima se ne raspravlja, pa neću ni ja dalje raspravljati. Jer i ja imam seksualne probleme, pa neka mi netko objasni što god hoće. Jer imao sam ja isti takav problem s djetetom nekad smrznute žene, pa je to ipak nekako završilo. Jer ja sada imam problem s tim porno uratkom te Tami Erin. Istina je da ona ima 40 godina, da je zgodna, ali ona me uopće ne zanima. A meni netko uporno šalje na moj E –

mail taj njen uradak i uporno traži novce, a ja za to novaca nemam. Kad poplaćam režije, kad poplaćam svoje račune, ostane mi za hranu i za koje pivo koje popijem s Perom.

Ne može se nitko obogatiti na moj račun, a od mene ne možeš ni buhe dobiti, jer ih nemam ni za lijek. Ja sam sirotinja uboga i bijednik, ja sam nesretnik od rođenja. A uz to mi je Pipi duga čarapa, ma tko je glumio, pojam antiženstvenosti. Ona je ružna i pjegava djevojčica, još uz sve to je buntovna, krmeljiva, neugledna i uopće nije kao Alisa u zemlji čudesa, Snjeguljica, Trnoružica ili Pepeljuga. One su izazovne i ljupke, a nju nemaš želju ljubiti i išta imati s njom. Istina je da je ona osebujna, ali nikad se ona neće transformirati iz gusjenice u leptira, iz ružnog pačeta u predivnog labuda. Barem ja tako mislim da se kod nje neće nikada probuditi ženstvenost. Ona će oduvijek biti muškarac u ženskoj koži. Nikada ona neće biti ženstvena, senzualna, zavodljiva i graciozna. A ja volim prave dame, volim ženstvene žene, volim žene koje se pristojno ponašaju, a prave dame su danas rijetkost. Jer današnje žene su izazovne, ali i vulgarne i neukusne. I ne znaju lijepo i kulturno razgovarati i lijepo se ponašati. Jer današnje žene ne žele pokazati taj dodatni napor, ne žele pokazati samokontrolu i disciplinu. A moj mozak odmah registrira lijepu i pristojnu ženu.

Naravno, da moj mozak odmah reagira i registrira i ružnu i nepristojnu ženu. I ne znam zašto mi Dama s psetancetom više ne odgovara. Više nije moja Boginja i moja princeza. Ona je nešto posve obično. Ona se rastala od svog muža, ali se oni vuku i svađaju po sudovima. Valjda imaju grižnja savjesti zbog razvoda i stalno zakazuju hitna ročišta nakon kojih su razočarani i ljuti jer nikako da to sve završi. Netko bi ih mirio, ali tu pomirbe nema. A meni su lijepe žene oduvijek bile slaba točka. Posebno me je svojevremeno dojmila Dama s psetancetom. Valjda zato ne želim ništa imati s mladom ili starom Pipi duga čarapom. Pa postavljam pitanja onome tko mi šalje te porno uradke s skinutom Pipi dugom čarapom. Pa

nekome govorim da nemam novaca za sve to i da nikako to neću kupiti.

Jer odvikao sam se ja samozadovoljavanja, što zbog vjerskih i religijskih običaja, a što silom prilika. Ne bojim se ja da ću oslijepiti, da ću postati seksualni manijak ili da ću se mentalno razboljeti. Jer mi to više ne ide od ruke, više ne koristim Desanku Šakić. I više nikako ne gledam pornografiju. To je moj novi trend. Nemam te voajerske i perverzne sklonosti. Niti je moj vid zamijenio sluh, a niti je moj sluh zamijenio vid. Mogu poslušati pjesmu: „Je t'aime“, to je sve, nisam ja za seks s jednom osobom. Nisam histeričan, a žene ako to jesu, neka koriste vibrator. Meni treba žena za seks, jer otkrio sam biljke koje mi pospješuju erekciju i libido. Otkrio sam afrodizijačke biljke, otkrio sam piskavicu, sjemenke bundeve, koprivu, afričku šljivu, stolisnik, hortenziju, preslicu, cink, ginseng ili sabal palmu. I spreman sam jer volim sebe za pomirbeni seks s Damom s psetancetom, s mojom bivšom ženom nisam, a nisam ni sa psihoterapeutkinjom. Jer nikako se ne uspijevam osloboditi toksične prošlosti, jer nikako se ja ne mijenjam, isti sam i gotovo. Netko kaže da sam narcisoidan, ali ja mislim da nisam. Ali da više ne privlačim ili privlačim Damu s psetancetom, ja ne znam.

I naravno da nakon svega dobivam Tami Erin:

„Zašto mi to šalješ? Zašto mi šalješ ponude za svoje porno uradke. Ja sam ti sirotinja uboga.“

„Čula sam da si ti šaman ili polušaman. Da ti možeš voditi ljubav sa mnom u svojim snovima. Ja sam odlučila zaraditi, pa pokušavam prodati snimku seksa s mojim dečkom.“

„Ali ja nisam za to zainteresiran. Reci mi sada si ostarila, jesi li dobila grudi, obline i dupe? Ličiš li na žensko stvorenje?“

„Naravno da ličim. Ja sam svojevremeno bila najpopularnija djevojka u svom razredu.“

„Znam da si imala dioptrijske naočale, šminku na licu i raspuštenu, dugu kosu.“

„Sada nosim leče, šminku sam smanjila, umila sam se i počesljala sam se.“

I sada bi meni prodala svoje porno uradke?“

„Što mogu kad je to snimljeno bez mog znanja i bez moje privole.“

„Kako bez tvog znanja?“

„Možda sam znala da me moj partner snima, ali nisam znala da će to pustiti u javnost mimo mene i moje privole.“

„Kakav je to tvoj partner i kako je to mogao?“

„On je krivi muškarac u mom životu. Zar vi niste naletili na krivu ženu?“

„Naletio sam na puno krivih žena.“

„Eto vidite. Ja sam naletjela na krivog muškarca, ustvari uvijek naletim na pogrešnog muškarca i on je pustio naše porno uradke.“

„Možete tužiti tog vašeg partnera da je to snimao seks bez vašeg znanja.“

„Znala sam ja za to, ali nisam bila za to da on to objavi.“

„Onda ga možete tužiti za to. To je povreda vaše intimnosti. To je povreda vaše časti i vašeg ugleda.“

Odmah sam se sjetio Suzane Mančić i njenog porno uradka. Suzana Mančić je nekad bila seks simbol i loto djevojka i onda je objavljen bez njenog znanja ili sa njenim znanjem porno uradak s njenim bivšim mužem Nebojšom Kunićem. No, pustimo sada to na miru, pa ja govorim svoja iskustva s ženama:

„Mene su te krive i pogrešne žene koštale puno novaca. Nisam se oporavio od toga i ne mogu platiti vaše porno uradke.“

Jer po Crkvi mi pornići negativno utječu na moj mozak, jer je tradicionalan moral protiv pornića. Jer isti ti kažu da me pornići vraćaju u pubertet, jer mi pornići uništavaju mozak, jer mi u mozak ulazi previše dopamina, pa se kompulzivno ponašam. Jer sam nakon gledanja pornića razvratan i promiskuitetan. Jer sam od toga depresivan i erektilno disfunkcionalan. A ja se sjećam Linde Lovelace i njenog „Dubokog grla“, jer ja se sjećam Georgine Spelvin i „Vraga gospođice Jones“. A čini mi se da sam čuo da je umrla Marilyn Chambers, legenda pornofilma: „Iza zelenih vrata“. Stoga ja pitam Tami Erin:

„Jesi li posjetila ginekologa? Kontroliraš li svoje žensko zdravlje?“

„Zašto ginekologa?“

„Da vidi imaš li kakve tumore, spolne bolseti, ciste, endometrioze, policistične jajnike, upalne bolesti, bolne menstruacije, PMS izvan kontrole ili menopauzu.“

„Nemam ništa od toga.“

„Bez obzira, odi ti ginekologu. A ako nećeš ginekologu, odi endokrinologu.“

„Zašto endokrinologu?“

„Da ti provjeri žlijezde i hormone.“

„Nego, ...čula sam da si prekinuo s Damom s psetancetom?“

„Prekinuo sam i od toga se liječim.“

„Ali i ja sam plavuša?“

„Više me to ne zanima. Želim se malo odmoriti.“

„I ne zanima te moj porno uradak?“

„Ne zanima me.“

„A da ga ipak pogledaš?“

„Radije ću pogledati: „Nove avanture Pipi duge čarape.“ To mi se čini zanimljivijim.“ „Tada sam imala 11 godina. Od nečega se mora živjeti, pa sam ja sada porno glumica.“ „Neka vam je sa srećom, ali bez mene. Ja ću radije pogledati „Nove avanture Pipi duge čarape,“ to djelo švedske autorice za djecu Astrid Lindgren.“

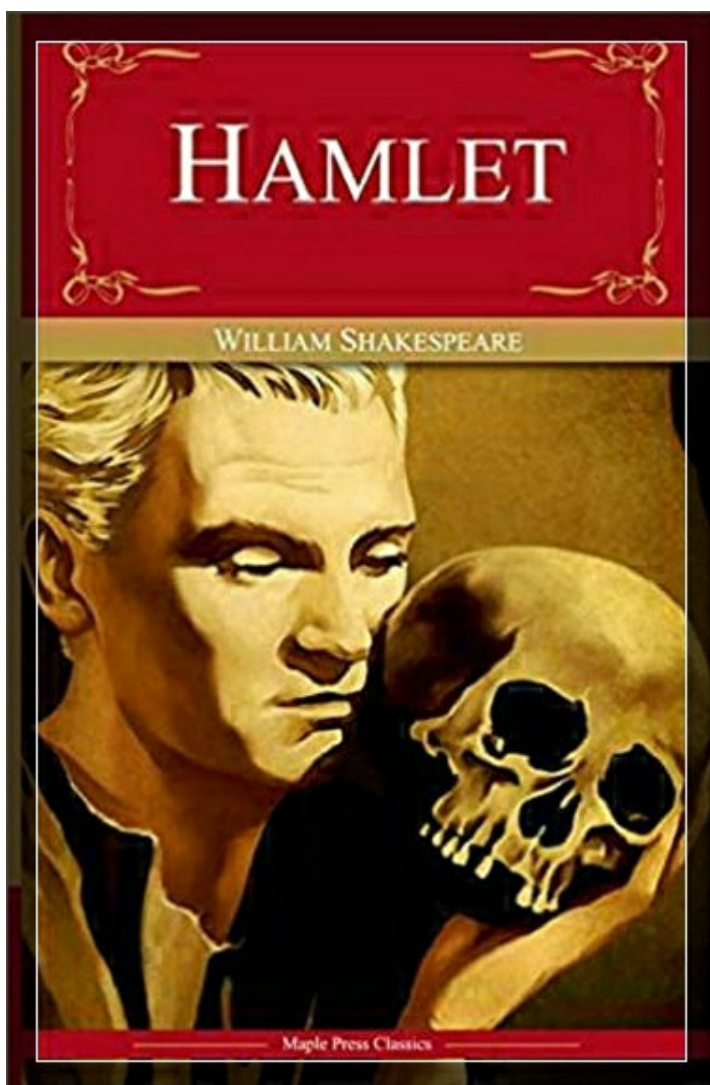
„Što vas tu zanima? Pa vi ste odrastao muškarac.“

„Kažu da se mi u starosti vraćamo u našu mladost i u naše djetinjstvo. I mi bi htjeli postati svoeglavi i neodgojeni, dijeliti svoju pravdu, mi bi htjeli prkositi zadanim pravilima i biti divlji kao Pipi duga čarapa. Mi bismo htjeli ili ne bi htjeli da nam se miješa stvarno i nestvarno, vjerojatno i nevjerojatno.“ Takav sam i ja. Ne volim ja loše ponašanje, porno uradke i pornografiju. To mi je valjda usadila današnja crkva. Nemam ja problema sa rodnim i društvenim stereotipovima, ali volim lijepe, dobre i poslušne žene. Nemam ja problema sa Alisom u zemlji čudesa, Pepeljugom, Snjeguljicom ili Trnoružicom. Ali kad mi je netko poslao sliku 61 – godišnje Inger Nilsson naravno da sam imao

problem sa sobom, ali sa njom. Jer što će mi slika 61 – godišnje žene?

Zar taj čovjek ili žena ne znaju da se ja ne palim na takve žene. Pa ona je Pipi dugu čarapu glumila prije 50 godina i više nije dijete. Ona je sada žena u menopauzi, ili je za nju menopauza početak novog doba ili je i to prošla. Ona ima iskustvo menopauze ili je i to prošla i zaboravila. Ili je to početak njenog novog doba. Jer izgubila je mjesečnicu, izgubila je ludovanje hormona. Postala je nezadovoljna i depresivna. Postala je umorna i bezvoljna. Ima valunge, napade vrućine i znojenje. Daleko je ona od mladosti i bezbrižnosti. Daleko je to od iskustva kasnih godina. Izgubila je snagu i samosvjesnost. Žena je postala depresivna, neraspoložena i negativna. Žena se osjeća loše. I što takvoj ženi preostaje nego osobni preporod, nego izići iz svoje zone komfora, nego otkriti svoj komad svemira, nego prodisati punim plućima. Nego nuditi svoje porno uradtke.

A ja mogu reći da mi se Pipi duga čarapa uopće ne sviđa. Ni kao osoba, a ni kao žena za seks. Na njoj me ništa ne zavodi i ne privlači. Mogu je Kedži preporučiti, ali ništa ne garantiram jer on je sada zauzet s Damom s psetancetom. A ne znam voli li on mesnate i sisate žene? Jer onda bi on mogao preuzeti Inger Nilsson, a meni bi mogla ostati Dama s psetancetom. Jer ja mislim da se još uvijek sviđam Dami s psetancetom, da ona još uvijek ima otvoren govor tijela prema meni, da se ona neusiljeno i iskreno smije na moje viceve i šale, da bi me ona pažljivo slušala. A bitno je da se ja sviđam samome sebi, mislim da ću s Damom s psetancetom lako izaći na kraj. Jedino što je ona postala nemoralna, svadljiva i pokvarena i ja je zbog toga mrzim ili sam je zamrzio.

POGLAVLJE 6

Kažu da Bambi sanja osvetu zbog svoje smrti. On smatra da nije umro prirodnom smrću, nego greškom liječnika. Kažu da je podnesen prvi odštetni zahtjev za smrt od korona virusa jer obitelj preminule žene tvrdi da je ona zaražena u bolnici. Pa tako ima nade i za Bambija. Njegov zahtjev za odštetu stoji na sudu i u bolnici. Ne znam koliki je on, ali nije ispod 500.000 kuna. Kažu da su u Americi, u Sjevernoj Karolini, odštetu za robiju od 75 milijuna dolara dobila nevina braća.

„Pa ako je tako u Americi, zašto tako ne može biti i kod nas?“ – pita se Bambi, a ja mu ništa ne mogu odgovoriti. Bojim se našeg sustava i naše policije. Jer čujem da je pijani policajac vrijeđao jednog muškarca. Jer čujem da su u Zagrebu greškom priveli krivog čovjeka, a pri tom su mu slomili nogu i iščašili ruku. U Mostaru je policija bez nekog opravdanog razloga brutalno pretukla jednog mladića.

A Bambi je Hamlet današnjice, pa se on pita: biti ili ne biti. Oprostiti ili osvetiti se. Ili se to ne pita, nego se želi osvetiti. Nije on kao ostali, nije on iskreni katolik, pa da moraš slušati njegove tužne žalopojke. Nije on ni nekakav kršćanin, pa da će nekome nešto oprostiti i zaboraviti. Neće on krenuti dalje, ako se ne osveti. Za njega je njegova smrt nešto neoprostivo. Pa on sve oko sebe davi i gnjavi, pa je on psihički vampir, pa on ljudima isisava životnu energiju. On bi nešto htio, ali ne zna što. I pronalazi umorne ljude, one neraspoložene, one depresivne i one negativne, jer on je zaljubljen u samog sebe, jer on očekuje da mu se netko divi, jer on misli da je u pravu. On glumi nekakvu žrtvu, a mi smo nezainteresirani za njega i njegovu sudbinu. Jer imamo prećih stvari, jer nam je dosta njegove kontrole, njegovih manipulacija, njegovih priča i njegovog dramatiziranja.

Jer mi to više ne možemo tolerirati, naša duša to ne može. Ne možemo mi više trpjeti manipuliranje, kontradiktornosti, laži i

glumu. Ne možemo trpjeti taj odnos psihičkog vampirizma i žrtve, ne možemo više dati da neko isisava energiju iz nas i ne želimo da slušamo da je sve beznadežno. Nitko ne može više slušati:

„Jadan ja, ubi me taj doktor. Samo sam ja mogao tako završiti, a nitko me ne razumije i nitko mi ne želi pomoći.“

„Mama tvoja radi na tvom slučaju.“

„Ona je jedna stara žena i može umrijeti svakog dana.“

„Ja sam svjedok u tvom slučaju.“

„Kada je slijedeće ročište?“

„Za pola godine.“

„To ti ja i kažem, taj moj slučaj će trajati vječno.“

„Tako je, kako je. Takvo je naše pravosuđe.“

„To je krivosuđe.“

„Kažem ti: tako je, kako je.“

„Ja želim da se to ubrza. Želim da i ti pokreneš taj moj slučaj.“

„Ne mogu to ja pokrenuti.“

„Zašto ne možeš?“

„Jer me je Kedžo tužio.“

„Za što te je tužio?“

„Isto što je i tvoj liječnik tužio tvoju mamu za duševne boli, povredu časti i ugleda.“

„Nikad kraja tom zlosilju.“

„Nikad kraja tom krivosuđu i zlosilju. Najbolje da od svega odustaneš!“

„Nikad neću odustati, stalno ću se boriti. Dok u meni ima energije ja ću se boriti. Nekad smo govorili: nema odmora, dok traje obnova, pa je tako i sa mnom.“

A meni je dosta njegovog upornog gnjavljenja, opterećen sam i preopterećen time, htio bih se odmoriti. Priuštio bih si vrijeme za odmor. Želim se opustiti, želim si poboljšati svoje zdravlje, a Bambi je postao bijesan pas i dosadna ce – ce muha. Uz to je bez kajanja luđak, krvnik i hipohondar, pa stalno govori o tifusu i korona virusu. Nikako da ode na godišnji odmor, nego sanja ubojice i ubojstva. Uopće ne znam zašto ne sanja seks, zašto ne sanja tu svoju Irinu. To je normalan dio naših života. Pa on je čovjek u punoj snazi. Pa mu kažem:

„Zar ti ne sanjaš lijepe žene? Zar ti ne sanjaš seks? Zar ti ne sanjaš svoju Irinu? Ja sanjam pomirbeni seks s Damom s psetancetom. Želim da ona napusti Kedžu i vrati se meni. Ja ne mogu živjeti bez nje.“

„Sanjam tog svog krvnika, briga mene za seks. Briga mene za Irinu.“

„Onda ništa. Htio sam ti preporučiti film: „50 nijansi sive“.

„Ne zanima me to.“

„Onda sam ti htio preporučiti: „50 nijansi mračnije.“

„Ne zanimaju me sado – mazo snovi.“

„Vidiš da znaš o čemu se tu radi. Želiš i ti biti nečiji rob, želiš da te netko veže i muči. Želiš i ti da nekoga kontroliraš ili da netko preuzme inicijativu. Želiš da i ti vodiš ljubav sa svojom učiteljicom.“

„Pričaš gluposti, pa ta žena ima 100 godina.“

„Ti bi nešto mlađe? Ti bi htio partnericu koja je potentna. Ja ti lucidno sanjam, pa u svoje snove dozivam jednu Damu s psetancetom.“

„Ovdje ima Dama koliko hoćeš, ali mi smo kao ondašnji umirovljenici, pa se pitamo zašto smo mi nekad ganjali žene.“

„Dakle, više ti se ne ganjaju žene?“

„Naravno da mi se više ne ganjaju žene. Želim riješiti tu svoju situaciju i to svoje ubojstvo.“

Što mogu reći nego da je Bambi kao Švabo tralala. Može lucidno sanjati, može sanjati bilo koju ženu, može voditi tantrički seks, ali on to neće i ne želi. On se i dalje drži Hamurabijevog zakonika i uzrečice:

„Zub za zub, oko za oko.“

A ja nemam ništa zajedničko s korumpiranim političarima, pa ne idem u kolone sjećanja. Ne idem u Vukovar gdje su među ostalima ubijeni nedužni, gdje je pravda zakazala i izostala. I gdje kad se netko drzne pisati o tome, odmah slijede hajke i razne osvete. Odmah se netko sjeti krilaticе:

„Biti ili ne biti“.

A nisu svi ljudi ni Hamleti, Sokoli sinji ili sivi, nego su crni kukavci, kukavice, bijednici i bogci. Kukala im majka kukavica. Nego su

slabići, luzeri, gubitnici i nesretnici, slabog su unutarnjeg i vanjskog karaktera i osobnosti. Koriste se kletvama, sve rade naopako, koriste druge za svoje ciljeve. Ne tješe se, ne razmišljaju o svom prokletstvu i ne dvoume se između života i smrti, nego žive svoje kukavne živote. Ne priznaju da žive u paklu i nadaju se raju na drugom životu. Brige ih za ljudsko postojanje i brige ih za odnos s Bogom i svemirom. Briga ih što je nešto trulo u državi Danskoj. Briga njih za poštenje, čast i ljudsku vrlinu. Briga ih za osvetu. Oni si ne postavljaju pitanje:

„Biti, ili ne biti, to je pitanje.

Je li plemenitije u duhu trpjeti hitce i strijele hirovite sudbine

ili uzeti oružje protiv mora nevolja i opiranjem njih okončati?

Umrijeti ili usnuti, ništa više, i jednim snom reći da okončavamo

bol u srcu i tisuću prirodnih srazova kojima je tijelo baštinikom;

Jer tko bi podnosio bičeve i poruge vremena, nepravdu tlačitelja i prijezir ohola čovjeka, muke ljubavi, otezanje zakona, bezočnost javne službe,

i vrijeđanja kad bi sam mogao podmiriti svoj račun pukim bodežom?

Tako svijest tvori kukavice od sviju nas, i tako onaj urođeni izgled odlučnosti

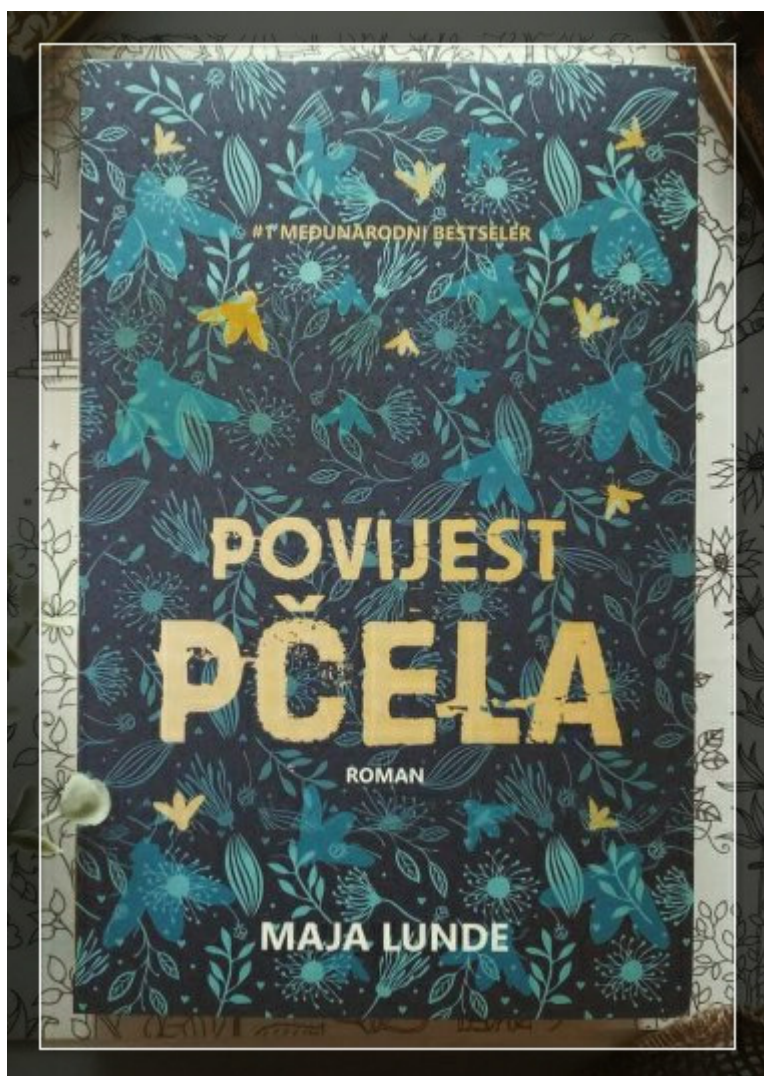
sav onemoća od blijedog preljeva misli, a pothvati velike visine i zamaha

osvrćući se na to skreću svoje struje ustranu i gube ime djela.“

A ja bih samo htio probuditi uspavane i utihnule strasti s Damom s psetancetom. Htio bih da procvate tisuću cvjetova mog seksualnog života. Htio bih pojačati moj nagon za seks, želim svoj brzi seks zamijeniti sa sporim. Želim promijeniti svoju rutinu, proučavao sam i tajne tantričkog seksa, pa sam i na njega spreman. Spreman sam i na nove poze i položaje. Spreman sam za drevne tantričke trikove. Pa sam pripremio prostor za vođenje ljubavi, pa sam se riješio fizičke napetosti, pa sam uspostavio kontakt sa svojom partnericom, pa sam je počeo masirati, da bi onda krenuo u vođenje ljubavi. I sve to činim ne bi li se nekome umilio. Ali svi su protiv mene: moja bivša žena, dama s pestancetom, psetance, Kedžo, moj obiteljski liječnik, cijela medicinska služba i sav politički i pravosudni sustav.

Zbog toga sam ja ustrašen i ušutkan. Što ako me taj liječnik tuži za pretrpljene duševne boli, zbog povrede časti i ugleda i zatraži svojih milijun kuna? Što ako ja izgubim taj spor? Pa gdje ću ja živjeti? Naša pravna država će mi sve oduzeti i kuću i mirovinu. Od čega ću ja živjeti? Ne znam, pa nikoga ne tužim i nemam namjeru ikoga tužiti. Uostalom mi smo Bambija sahranili i on leži tamo gdje leži. A jeli njegovo tijelo sačuvano, hoće li se nešto dokazati, hoće li ga se ekshumirati, hoće li se obaviti obdukcija i inspekcijska istraga i nadzor, ja ne znam. On stalno govori o nesavjesnom liječenju, a ja ne znam što da mislim o tome. Jer puno je liječničkih pogrešaka u rutinskim operacijama. A kažu da je mrtvom tijelu potrebno sto godina da se potpuno raspadne. Jer kad umremo prvo nam propadne mozak, a zadnje nam propadnu kosti. A valjda su još ispravni Bambijevi unutarnji organi. Međutim, ja sam se izgleda prošvercao kroz srednju školu, jer uopće se ne sjećam da sa čitao Shakespearea, a ni Hamleta. Sjećam se samo Hamletove dileme: „Biti ili ne biti“, učiniti to ili ne učiniti, živjeti ili umrijeti i to je sve. Više se sjećam filma: „Hamlet u selu Mrduša Donja“. A sada bih zbog Bambija morao ponovo pročitati Shakespeareov Hamlet, jer i ja sam razočaran u sve pozitivne ljudske vrijednosti.

POGLAVLJE 7

Kad sam ja u dilemama, kad tražim smisao života, kad nigdje ne pripadam, kad negdje pripadam, a ne znam gdje, kad sam tjeskoban, kad moj zakon privlačenja ne djeluje, kad osjećam da su ključni trenuci preda mnom, kad osjećam da ključni trenuci nisu preda mnom, kad nemam potrebno samopoštovanje, kad preispitujem svoj život, kad nekuda usmjeravam svoje misli, kad tražim psihološku pomoć u životu, kad se pitam: biti ili ne biti, tada zovem Peru na kavu ili na pivo. On je sabran, on zna promisliti još jednom, on misli kao ja, ali ja nisam sposoban razmišljati, a on mi zna udijeliti dobre životne savjete. A ja sam čuo o zombi apokalipsi, o ogromnoj gladi koja nas čeka, biblijskoj pošasti, udaru asteroida, solarnoj oluji, o čipovima koje će nam ugrađivati u mozak. Naravno da se na to nadovezao korona virus, razne teorije zavjere i ostali misticismizam. No, ja se usput bavim i sa tim mojim pokojnicima. Oni su bespomoćni i beživotni, plešu svoj mrtvački ples ili danse macabre, ali ipak me zovu i dozivaju. A ja im se moram odazvati, jer ako se zanemaruju mrtvac, mogu se oni vratiti, kao duhovi. To nam je valjda ostalo od Antigone gdje Antigona sahranjuje brata Polinika pa zbog toga snosi kaznu smrti.

A ja se bojim prerane smrti. Ali ne mogu pomoći mojim umrlim prijateljima. Jer slijede nam teški periodi, teška budućnost i teška vremena. Prognoze su nam crne i ništa nam ne obećavaju. Pa to s Perom raspravljam. Jer s njime raspravljam razne teme i dileme. Volim s njim raspravljati o nogometu, rukometu ili vaterpolu. No u posljednje vrijeme on stalno raspravlja o izumiranju gmazova ili dinosaura, a mene to uopće ne zanima, imam ja i preče stvari, pa mu kažem:

„Gmazovima se više nije dalo seksati. Dosadio im je položaj da se seksaju kao psi, ili doggy stilom. Valjda su i oni poželjeli kaubojku, seks ili parenje u vodi, pozu 69 ili misionarski položaj. Dosta im je bilo da je mužjak iza ženke ili na njoj. A kažu da su osim dinosaura,

postojali morski gmazovi, plesiosauri i ihtiosauri i leteći gmazovi ili pterosauri. I kažu da je najveći gmaz bio diplodok.“

„U Bibliji kažu da su nekad postojale divovske životinje Behemot i Levijatan. Mene te životinje podsjećaju na pretpotopne gmazove. A jedni znanstvenici kažu da je udar asteroida ili kometa bio ključan za masovno izumiranje dinosaura. Da su se dogodile klimatske promjene, globalno zahladnjenje. Planet se ohladio i dinosauri su bili osuđeni na izumiranje.“

„Pusti sada to na miru. Mene muči Bambi.“

„Možda i nas čeka izumiranje.“

„Kažem ti pusti sada to na miru, mene muči Bambi.“

„Ma daj, to je samo Bambi. Ne treba za njim tugovati. On je dosta živio. Sve je bilo u redu i humano.“

A ja nisam Peri ništa govorio o nesavjesnom i nestručnom liječenju. I kad sam mu to htio reći, on kaže:

„Uostalom, zar on nije umro?“

„On je umro. Ali Dama s psetancetom je odlučila da mi više neće dolaziti, a ja i dalje astralno letim ili lucidno ili svjesno sanjam, pa navečer odlazim k mojim mrtvim prijateljima. Probio sam granicu između živih i mrtvih. Oni su tako neplanirano otišli, pa ih ja doživljavam kao siročiće.“

„Koji su to tvoji mrtvi prijatelji?“

„Krešo, Kruno, Zeko, Migula, Bolan, Runac, Jozo automehaničar, Dragec električar, Rom Draganče, Mađar Kiš, Bunderla, Bambi i drugi znani i neznani.“

„I što će ti oni?“

„Nisam se s njima oprostio. Doživio sam brutalan šok, a oni su iznenada umrli.“

„Tako je, kako je. Ne možeš ništa promijeniti. Prema kolapsolozima se približava slom i propast naše civilizacije. Planet nam je ozbiljno ugrožen, a ja se bavim kako preživjeti moguću katastrofu.“

„Pusti sada kolapsologe. Biti će, kako bude. Treba tražiti svjetlo u ovoj tami. Treba tražiti energiju koja će nas pokrenuti jer pred nama je permanentna apokalipsa, jer pred nama je kataklizma, jer pred nama su klimatske promjene, jer pred nama je izumiranje životinjskih vrsta, jer pred nama je kolaps naše civilizacije.“

Jer ljudi su u zadnjih 50 godina uništili više od 60 % populacije životinjskog svijeta. A Pero mi kaže da je čitao tu katastrofičnu knjigu Maje Lunde: „Povijest pčela“. Pa on kaže:

„Znaš li ti da će uskoro izumrijeti sve pčele na ovome svijetu, biti ćemo gladni i bez biljaka i znaš li da će zavladata nestašica vode?“

„Zašto to misliš?“

„Mi koristimo pesticide neonikinoide u poljoprivredi, a to drastično ubija pčele. A znaš li da pčele oprašuju biljke?“

„Oprašuju ih i drugi kukci.“

„Ali većinom biljke oprašuju pčele. Bez pčela nema oprašivanja, nema plodova, nema ljudske hrane. Pčele imaju važnu ulogu u ekosistemu.“

I ja sam toga svjestan, ali što mogu kad neodgovorni pojedinci koriste te pesticide. Valjda će netko spasiti našu vrstu od gladi i

izumiranja. A kažu da su surovi kapitalistički uvjeti krivi za to izumiranje. No, mi sada imamo drugi ozbiljniji problem, a radi se o korona virusu. Otkrili smo cjepivo, ali nismo otkrili porijeklo korona virusa. Pa nam zato otkucava sat u New Yorku. Otkucava nam sat koji pokazuje vrijeme do naše katastrofe koja nam prijeti. Pa se ja tako čuvam, čuvam se kroničnih bolesti, čuvam svoje opće i psihološko zdravlje. I pazim na svoje spavanje bez stresa i panike, na svoje psihotraumatizirajuće situacije i na svoj miran i kvalitetan san. I pazim ja na svoj trolist zadovoljstava i užitaka, na svoje zdravlje, ljepotu i samopouzdanje. I da, smanjio sam tempo života.

Ali što mi to vrijedi, kad mi u sam više ne ulazi Dama s psetancetom, nego Kedžo. I odmah doživljam paralizu sna. Kažu da je to nasljedno, ali da je to posljedica PTSP - a. Svega sam svjestan, ali ne mogu se kretati, vikati ili govoriti. Tijelo mi jednostavno ne reagira, nešto haluciniram, a ja se moram nekako Kedži oduprijeti. Nekakav demon mi sjedne na prsa, kao na slici Henryja Fuselija. I kažu da je to neugodno i uznemirujuće iskustvo jer Kedžo je ovisan o svom nasilju, jer on bi trebao ići na odvikavanje od nasilja, on bi trebao ići u zatvor ili u psihološku ustanovu. Jer on je nekad bio na vrhu hranidbenog lanca, a sada je na dnu. Lošim odlukama je profučkao milijune kuna, pa se dodatno zadužio, pa ga ganjaju utjerivači dugova, pa je zbog toga bankrotirao. Žena i djeca su ga napustili i izgubio je ugled nekadašnjeg borca i HSP- ovca. Ali on je i dalje slab prema lijepim ženama. Nema s njima baš uspjeha, pa je bacio oko na Damu s psetancetom.

A ja sam se tada bavio time da se osjećam bolje. Da se dovedem u prirodno stanje. Pa nisam ni primijetio što mi se sprema. Ustvari, to nisam očekivao od Kedže, ali ni od Dame s psetancetom. Pa se tako i ja mogu prijaviti kao pacijent psihijatrijske bolnice. No, skupljam snagu, pa ću se obračunati s Kedžom jednom za svagda, a onda mogu ići ili u zatvor ili u psihijatrijsku bolnicu. Jer baš me briga za posljedice, baš me briga za sankcije, baš me briga za kazne, baš me briga za stručnu pomoć. Baš me briga za Dostojevskog, za „Zločin i

kaznu“, baš me briga za Raskoljnikova. Baš me briga hoću li postati nenormalan ili ću ostati normalan. Hoću li biti mlakonja ili slabić. I baš me briga za našu Crkvu, baš me briga za kult Crkve, nacije i domovine, baš me briga za biskupa Košića i za druge biskupe.

Nisam ja pomućenog i pomračenog uma, ali takav sam, kakav sam. I smatram da je život bespoštedna borba i ne pobjeđuju najjači nego oni najprilagodljiviji. Pa ću ja razrješiti to sa okrutnim i sebičnim Kedžom. Zato ja ne mogu pomoći Bambiju. Dok ne riješim taj sukob i konflikt s Kedžom za mene ništa drugo ne postoji, ja nikuda ne mogu i ne mogu se baviti Bambijevom smrću. I neću Bambiju govoriti: mogao sam, ali nisam. Jer jednostavno nisam mogao. Nisam ja dvoličnjak i licemjer. Mene ništa drugo ne zanima, nego borba s Kedžom. Nemam ja grižnju savjesti za bilo što drugo. Moram pronaći fizičku snagu i suprotstaviti se Kedži. Moram i ja biti bezosjećajan, okrutan i hladan. Ne smijem biti nesretan i neprihvaćen. Možda tako steknem novu ženu u mom životu, a možda i povratim Damu s psetancetom. Jer Kedžo sanja snom pravednika, jer on glumi nevinašce. Kako samo može? Oduzeo mi je Damu s psetancetom, i on sada glumi nevinašce. Neće moći, ove noći. Jednostavno neće moći nikada.

Moram otjerati dosadu kod Dame s psetancetom. Jer čuo sam da sam joj dosadio. Njena psiha me treba ili ne treba, njen libido ne funkcionira na mene, ja je više ne palim, nisam joj zanimljiv, ona me više ne doživljava zavodljivim. A ja ne znam jeli to povratno ili je nepovratno? I hoće li joj se vratiti spolni nagon i hoću li je ja moći seksualno zadovoljiti? Uz sve to, ja sam staromodan i konzervativan, vjerujem u onu: dok nas smrt ne rastavi. I ne odustajem ja lako, ako smo se nekad voljeli, možda se ponovo zalovimo. Valjda će i ona progledati, pa će u Kedži ugledati zlostavljača, predatora, siledžiju i silovatelja.

POGLAVLJE 8

Već sam rekao da Kedžo sanja snom pravednika, ma što to značilo i što to bilo. On bi druge ljude vezao ili vezivao električnim kabelom oko vrata i onda bi pustio struju. Jer on voli nekome priuštiti svoj horor. Jer on je sadist, on voli stvarati oštećene ljude, on voli kod nekoga stvarati strah, sram i traume, on voli nekome prijetiti smrću. No, uskratit ću mu ja taj san, ne bio ja ja i ne zvao se ja ja. Ne mogu ja dozvoliti tu njegovu tvrdu uličnu strahovladu i tu neopisivu diktaturu i tiraniju. Ne može on meni i drugima neovlašteno pripremati klopke i zamke. On je ljuti ekstremist, on je naoružan i opasan, ali nije baš nešto organiziran, i nešto se uljuljkao, a ja kažem da on ne može tako sa mnom. Opasniji sam ja i više, nego što izgledam. Ne bojim se ja jednog neonaciste, desničara, HSP – ovca i nekakvog teoretičara zavjere. Kad sam ugrožen, nepredvidiv sam, ne bojim se ja nikoga. Istina je da Kedžo nosi majicu Keka, egipatskog božastva tame, ali ništa zato, ja ću na sebe staviti šamanske rogove. Pokazat ću mu ja tko je šaman i tko ima moći šamana ili polušamana. Jer on je za mene desničarski trol i ništa više.

Nije on nikakav strah i trepet regije. Može se on baviti kamatarenjem, utjerivanjem dugova, može on dilati drogu i tući ljude, može se on baviti organiziranim kriminalom, ali on je za mene desničarski trol i ništa više. Nikad on neće osnovati slavonski klan, nikad on neće osnovati ništa slično škaljarskom, kavačkom ili zemunskom klanu. Nikad on neće biti Velja Nevolja ili Sale Mutavi. Može on plesati pred našim Općinskim i Županijskim sucima, može ih on zabavljati koliko hoće, može im on organizirati ples trbušnih plesačica, može im on peći janjetinu, koju ovi ne odbijaju, ali on organizacijski nije sposoban da oformi slavonski klan i zločinačku, kriminalnu organizaciju. Nešto mu uvijek nedostaje. Ali on izbjegava i policijske akcije, uvijek mu netko dojava kad će se one dogoditi. Pa je tako izbjegao USKOK – ovu i policijsku akciju „Krug III“ koju su ovi proveli radi pranja mafijaškog i drogeraškog novca. Jer kažem on

Općinskim i Županijskim sucima organizira derneke s trbušnim plesačicama, janjetinom i turbo folk pjevačicama. .

A on za mene nije nikakav ponosan momak, on je ulično nasilje gledao na televiziji ili iz prikrajka, nije sudjelovao u njemu. On je kao onaj romski auto koji se kod nas prodaje: jer je ion prljav, smrdi, ali ima blagoslov našeg svećenika i naših političkih struktura. Ali on nije gledao nečije iznenađujuće i samoubilačke napade. On je valjda bio slab i bolestan. On je živio u nekakvoj svojoj Republici Peščenica, izdvojen od svih. Ali ja ne znam kako on nije nečiji trn u oku, kako ga nije pojeo mrak. Briga mene što je on ekstremni desničar, koji mrzi Srbe, muslimane i žene, a voli samo dame. I valjda zato je privukao Damu s psetancetom. Jer on je položio zakletvu da je ponosni zapadni šovinista koji nije kriv za nedaće koje su nas snašle, a uz to ima i braniteljsku mirovinu u iznosu 12.000 kuna.

On oskrnavljuje sve vrijednosti, on sve provocira. Jer on nije nikakav vukovarski branitelj, on nije Vukovar vidio. Za njega bi Franjo Tuđman u nekim trenucima rekao:

„To je nešto što današnji svijet ne može prihvatiti, svijet ne može prihvatiti nekakve bezobrazne, drske i čudne ljude, ne može prihvatiti nekontrolirane crne košulje i fašističke oznake iz izgubljenog Drugog svjetskog rata.“

Ili je to uvod u te naše vulgarne i prostačke mržnje, u te naše agresije. I što nam preostaje nego strah, sram, trauma i šutnja. Što nam preostaje nego pognuta glava, stisnute usne i pogledi puni mržnje i bijesa. Jer ne znaš što te snašlo, a već si opljačkan ili je opljačkana tvoja društvena imovina. A tih HOS- ovaca, ideološki zadojenih, jednostavno nije bilo na prvoj borbenoj liniji. Negdje su bili, ali ne zna se gdje.

I naš čovjek je morao bježati i od njih. Da bi sačuvao svoj integritet, da bi sačuvao samog sebe. Jer nisi mogao povjerovati u njihove lude

laži. Jer nisi mogao biti takav nacionalist i takav šovinist. Htio si biti poduzetnik i ništa više i ništa manje. A naši tajkuni su glumili nekakve Blake Carringtona, iz ondašnje „Dinastije“. Netko im je prokrijumčario kapitalističke vrijednosti u ondašnji njihov samoupravni socijalizam. Samo im je trebala ili nije trebala nekakva Krystle i stvar bih odmah funkcionirala. Samo nam je trebao Šime Đodan da nam obeća 100 milijardi dolara od naše hrvatske dijasporu i odmah bi mi postali vjernici tih riječi, ili bi postajali stvarni vjernici, a naši tajkuni bi postajali ortodoksni kapitalisti. I to su naše realne okolnosti i to je naš život svakidašnji. Zbog toga smo mi osiromašili, zbog toga bi se i mi mogli prosvjedovati, žestoko se pobuniti i stvarati kaos.

Zbog toga bi mi trebali okrenuti leđa našim tajkunima i našoj vlasti. Zbog toga bi mi trebali okrenuti leđa narodnim štetočinama i onima koji nam priuštaju užase raznih vrsta. Jer mi se bavimo koje čime, pa je tako naš gradonačelnik ubijao pse lutalice pištoljem. A kažu da kod Sunje neki bolesnik ubija konje vatrenim oružjem. A mi smo se naučili da naš čovjek ide u krivolov i ubija divljač, divlje svinje i srndaće. Jer naš čovjek se voli zaduživati, jer naš čovjek voli biti dužan i onda odbija prijedloge bankara i govori:

„Ne dolazite u obzir, što ću ja ostaviti sinovima?“

To je izlaz našeg čovjeka iz poslovnih problema. On ne prihvaća svoje obaveze. Pa je takav i Kedžo, a ja mu kažem:

„Znaš li da si ti narodni štetočina? Čega se ti dotakneš tu trava ne raste.“

„Baš me brige za te tvoje riječi. Makni se od mene dok te nisam pretukao. Ljut sam i na sebe, na tebe, ali i na cijeli svijet. Nekakva stečajna upraviteljica me zove na sud, a ja na to nisam spreman. Prodao bih neku svoju nekretninu i pokrio dugove.“

„Nije ti baš vrijeme za prodaju nekretnina.“

„Briga me za to. Poslovanje mi je krenulo nizbrdo i moram prodati neku svoju nekretninu.“

„Imaš li i ti Kalašnjikov?“

„Naravno da imam. To je kažu najdraži balkanski ljubimac.“

A ja znam da je na Balkanu Kalašnjikov produžetak našeg nervnog sustava. Kada nam naše institucije uskrate podršku, mi uzimamo Kalašnjikov, obračunavamo se s našim neprijateljima i tako im presuđujemo. Uzimamo pravdu u svoje ruke. I nema tu otvorenih pitanja, nije tu potrebno istraživati nečije motive, nije tu potrebno nekako istraživanje i vještačenje, nije potrebno izrađivati psihoprofil ubojice, nema tu pozadine zločina, sve je tu čisto i jasno. Netko doživi poslovni krah, nekoga se izbací iz njegove svakodnevice, nekome se naruši njegov psihički mir i on krene u svoj krvavi obračun. Oni mudriji pozove svoje žrtve na sastanak, pa ih tako namame i izrešetaju. Jer mi živimo u zapuštenim, napuštenim i zaboravljenim uvjetima života. Jer mi smo siromašni, bez prihoda. Pa smo takvi, kakvi jesmo.

Pa se međusobno osvećujemo, pa provodimo svoju krvavu osvetu. Jer naše nekretnine nisu dovoljne da pokriju naše gubitke. Stoga kažem Kedži:

„Tvoja nekretnina ne vrijedi toliko koliko ti imaš gubitke i dugove.“

„Što ti znaš o tome.“

„Kako ne bih znao i ja se razumijem u ekonomiju.“

„Ja sam za tebe profesor – doktor.“

„Možda jesi profesor – doktor, ali su ti kola krenula nizbrdo, pa si u dugovima i pred gospodarskim slomom i krahom.“

„Dao sam oglas da prodajem poslovni prostor, da prodajem uredske prostorije, čajnu kuhinju, sanitarne čvorove, hladnjaču i proizvodne pogone.“

„I za to tražiš milijun EURA?“

„I za to tražim milijun Eura.“

„Mi smo ovdje pripizdina, kraj Bogu iza nogu. Eventualno za to možeš dobiti 100.000 do 200.000 EURA.“

„Za te novce ne dam tu svoju nekretninu.“

„Više tebe nitko ništa ne pita. Sada o tome odlučuju država, banke i vjerovnici. Ti možeš ići u pljačku banke, ali prvo detoniraj i raznesi bankomat.“

„Pričaš gluposti.“

„Pa trebaš novce.“

„Trebam, ali sada nisam raspoložen za to.“

„Jesi li čuo za sačekušu u Beogradu. Nekog su opet tamo likvidirali, nekog su ubili iz zasjede.“

„Naravno da sam čuo za to, ali žrtva mi je nepoznata.“

„To je sin starog Uskokovića.“

„To su mi potpuno nepoznati ljudi.“

„Njega su ubili prije 20 godina.“

„Kažem ti: to su mi potpuno nepoznati ljudi.“

„Za njih kažu da su neki mutni tipovi koji su se odali kriminalu.“

„Baš me briga za to. Prestani mi govoriti o tome. Tko mi se ne sviđa, ja mu priuštim svoj horor.“

I ja prestajem govoriti s Kedžom jer se ne želim sukobiti s njim. Jer on je poznati homofob, on nekoga mrzi do podne, oko podne smišlja kako da mu se osveti, a popodne i navečer to obavi. Najviše ne voli gay muškarce, one ženskobanjaste, on ih zove pederima, pa onda ne voli kurve, drolje, prostitutke i faćkalice, pa onda homoseksualke. On bi ih najradije sve ubio, bacio na njih molotovljev koktel, jer je on desničar, jer mu odgovara samo desničarski moral, jer on mrzi druge i drugačije iz dna duše.

Jer, on žene tretira kao seksualne objekte, a ne kao seksualne subjekte. A ženama je bitno da imaju erotsku žudnju, želju i libido. Nije im bitno kako se čovjek ponaša, nije bitno kontrolira li on svoju erotsku želju ili ne kontrolira. No, naša okolina na to ne reagira, jednostavno su svi ravnodušni, pa si ti biraj, hoćeš li ti ili nećeš seksualnog nasilnika, predatora ili silovatelja. Ili ćeš naći neku tolerantnu i normalnu osobu. A ja sam miroljubiv i tolerantan čovjek, ako nešto ne ide, onda to ne ide. I to kažem Dami s psetancetom.

A Kedži nedostaje građanski odgoj, njemu uvijek netko stavlja ljutu travu na ljutu ranu, pa se on smatra nepravednom žrtvom naših društvenih odnosa. Možda je on nekad prihvatio socijalistički odgoj, ali njega smo se odrekli, a ovaj novi odgoj još nismo usvojili ili nam ga nitko nije ni predložio. Pa sve to za nas nema smisla. Ali ako taj kapitalistički i predatorski odgoj preporučuje nasilje i zločine iz mržnje, kršenje ljudskih prava, nesnošljivost i ekstremizam, onda mi

se on ne sviđa i ne treba. I nemam ja za čime pucati u sebi ili oko sebe. Nisam ja „Pobunjeni čovjek“ Alberta Camusa, nisam ja gubitnik i neprilagođen. Nisam ja nestabilne osobnosti. Ali što možemo kad naš predsjednik i naš premijer izazivaju daljnju radikalizaciju našeg društva. Oni to čine svojim činjenjem ili ne činjenjem. Jer oni toleriraju govor mržnje, jer oni toleriraju ideološki odgoj umjesto građanskoga, jer oni toleriraju naše svakodnevno nasilje.

Jer mi, ako nismo bahati, onda smo okrutni jedni prema drugima. Jer mi se ne pridržavamo manifesta neoliberalizma, jer mi se ne pridržavamo konzervativne revolucije Ronalda Reagana i Margaret Thatcher. Mi smo za naš samoupravni socijalizam, ma što to bilo i ma što to značilo. Jer kažu da je u socijalizmu stopa našeg ekonomskog rasta bila 4,3 posto, pa nismo bili zadovoljni. A sada u kapitalizmu bez reformi i bez sustavne promjene je stopa rasta maksimalno 1,8 posto i manja, pa ne znamo u čemu smo pogriješili. Poljaci su utrostručili svoj bruto društveni proizvod, a mi smo na 20 ili 30 % onog našeg socijalističkog. Nikako da nam krene i ostvarimo moderni ekonomski rast. Ali mi se uzdamo u Boga, a ja kažem:

„Pomogni si sam, pa će ti i Bog pomoći.“

Ali mnogi kažu da je za nas sve prekasno. I još kažu:

„Gdje sam bio, nigdje, što sam radio, ništa.“

Takva je naša sudbina. Kod nas ništa ne funkcionira, kod nas još nisi počeo ni raditi, a već ti stižu ogromni porezi, prirezi, takse, harač i dadžbine. I još nam netko kao vrline nameće nacionalizam i šovinizam. Umjesto krive tranzicije ka nigdje, umjesto nečeg što nam je nametnuto, što je mimo naše slobodne volje, umjesto nečega što se pametan stidi, a budala se tim ponosi, umjesto Tuđmanovih i Đodanovih zablude o novcima od naše dijaspori,

umjesto Švicarskog standarda, umjesto pretvorbenih pljački, mi imamo ovu bijedu i siromaštvo.

I što još ja mogu reći? Mogu reći da je nekadašnji, socijalistički odgoj bio mila majka, nakon ovog predatorsko – kapitalističkog odgoja. Da se razumijemo, ima i sličnosti između ondašnjeg i današnjeg odgoja. I onda su se razni sumnjivi ljudi okupljali oko svoje partije, i onda, a i danas je ideologija na prvom mjestu. I onda i sada se drži do domoljublja, do svoje nacionalnosti, jedino što smo onda bili Jugoslaveni, a sada smo Hrvati. Pa ne može se preko noći od komunista postati liberal. A i taj nesretni verbalni delikt, navodno smo ga ukinuli, ali on i dalje vlada. I dalje vlada:

„Tko natpisom, letkom, crtežom, govorom ili na drugi način poziva ili potiče na obaranje vlasti radničke klase i radnih ljudi, na protuustavnu promjenu socijalističkog samoupravnog društvenog uređenja, na razbijanje bratstva i jedinstva i ravnopravnosti naroda i narodnosti, na svrgavanje organa društvenog samoupravljanja, kaznit će se zatvorom od jedne do deset godina.“

A najvažnije u svemu tome je bilo bratstvo i jedinstvo. Za što je drug Tito rekao: „Čuvajte bratstvo i jedinstvo kao zjenicu oka svoga.“

Ma što to bilo i ma što to značilo, a značilo je krvoproliće u budućim vremenima i parolu:

„Ubi bližnjega svoga“.

Jer i Crkva je u sve to umiješala svoje prste, pa su i oni iskazivali svoje prijeponske, pa ni oni nisu htjeli i željeli podređenu ulogu na području svog djelovanja. Pa smo svi s nipodaštavanjem govorili o socijalizmu, pa smo govorili da su za sve zlo na ovome svijetu krive komunjare. I uveli su ili institucionalizirali patrijarhat kao modus vivendi i modus operandi.

No, ne treba meni nešto deklarativno dobro, ne trebam se ja suočavati i obračunavati s prošlošću, ne trebaju meni ideološke bitke i borbe. Jer svi mi imamo bipolarni poremećaj, jer svi smo mi mentalno poremećeni, jer svi mi imamo ranjenu i slomljenu dušu, jer svi smo mi Dr. Jakill i Mr. Hyde, svi smo mi i dobri i zli istovremeno, jer mi se ne možemo nositi sa svojom nemoći i paklom u srcu. Po potrebi smo takvi kakvi smo. Narušena nam je kemija u mozgu. Bojimo se stigme i odbacivanja od društva, pa prihvaćamo ponašati se kako ne želimo. Pa smo nenormalni, pa osjećamo strah od starenja ili smrti, pa bi nadvladali strah od smrti, pa bi se prestali bojati umiranja. Pa bi bili vjernici, pa bi bili nevjernici, ali želimo izbjeći smrt. Sve to je paradoksalno da ne može biti paradoksalnije.

Mi smo inače tanatofobi. Bojimo se umrijeti. Pa ne idemo na sprovode, ne idemo u bolnicu, pa ne posjećujemo groblja. Pa bježimo od situacija koje nas asociraju na smrt i umiranje. Pa se približavamo ili udaljujemo Bogu. Pa stvaramo razne strategije, pa stvaramo razne obrambene mehanizme. Pa govorimo:

„Tko vjeruje u mene, živjet će, ako i umre.“

Jer smrt po Isusu Kristu nije definitivni kraj, jer postoji nekakva nada u vječni život. Nešto se ipak nastavlja, a što je to, nitko ne može i ne zna reći. No, bolje je vjerovati u zagrobni život, nego ne vjerovati. Zato nešto glumimo ili nešto glumatamo. Pa smo naporni sebi i drugima. Stručnjaci kažu da je sve to u našim genima ili u našem nasljeđu. Da je sve to zapisano u našoj genetici. Da nosimo mutirane verzije gena BRCA 1 i BRCA 2. Da je zbog toga Angelina Jolie odstranila svoje obje dojke i jajnike s jajovodima. Jer ona je pretresla svoje obiteljsko stablo, jer ona je pretresla najčešće nasljedne bolesti i odlučila je prevenirati svoje bolesti. Neće ona valjda umrijeti od karcinoma dojke ili jajnika. Neće ona osjećati strah, traumu i paniku, ona će je spriječiti.

POGLAVLJE 9

Nisam ja Menelej, pa da se odlučujem za rat, a ni Kedžo nije Paris, pa da nekome krade ženu ili mi to jesmo? Jer ja sam bijesan, želim se osvetiti i sanjam osvetu. Pa sam ja suvremeni Menelej, a Kedžo je suvremeni Paris. I naš sukob je neizbježan. A ustvari se ni ne zna je li se dogodio taj Trojanski rat, da li je Paris ukrao Helenu, neki misle da je to Homerova fikcija. Da su onda vladala dosadna vremena, pa ih je Homer začinio nekakvom ljubavnom pričom. A ja ne znam jesu li naša vremena dosadna, pa ja želim sve začiniti s Damom s psetancetom. No, vratimo se mi na tu priču s Kedžom, on je nasilnik, pa Dami s psetancetom, samo treba vrijeme da progleda. Zato ja Kedži kažem:

„Povrijedio si mi ponos. Oteo si mi voljenu ženu. Ja sanjam odmazdu i osvetu.“

„Baš me briga za tvoj ponos i tvoje osjećaje. Kupio sam laser i njom sam privukao Damu s psetancetom.“

„Ali ti si seksualni nasilnik.“

„Ja ne mogu ništa pomoći Dami s psetancetom. Sama je kriva za svoju sudbinu. Dobila je što je tražila. Ja sam joj privlačan i ništa se tu ne može učiniti.“

„Naše pravosuđe je neučinkovito, pa ću ja morati provesti svoju pravdu.“

Kedžo bi sve počeo uz očenaš, a nastavio s uvredama, urlanjem, verbalnim i neverbalnim nasiljem. On je poznati zlostavljač, on mlati neposlušne žene, on ih fizički napada, on lupa njihovim glavama o zid. Ako su njegove žene neposlušne, on odmah viče da su one smrdljive kurve i nepouz dane drolje. On je od nekad simpatičnog

dječaka, uz alkohol, postao agresivni i psihološki zlostavljač. On drugima priušti pakao na zemlji.

On je ženskaroš ili slamatelj ženskih srca. On osjeća sklonost prema zrelim ženama, a to je u svakom slučaju Dama s psetancetom. Pa joj on oduzima mobitel, pa joj on kontrolira mail, pa je on drži pod svojim nadzorom, pa joj on brani kontakte s obitelji, pa ju on zlostavlja na sve moguće i nemoguće načine, pa je ona pod stalnim ispadima bijesa. Stoga ona nema svoje samopouzdanje, nema vjeru u sebe i pokušava se oporaviti. I nema želju za novim muškarcem, ali ima potrebu za novim kućnim ljubimcem, nekim novim psićem. Neki novi kućni ljubimac bi njoj zacijelio bolnu ranu i njeno bolno srce. Jer Kedžo je predator i monstrum. Pa mu ja želim pokazati da mogu koristiti silu za obranu svoje civilizacije ili svog barbarstva. Jer ja sam ili nisam libertarijanac, ja nisam protiv vladinih stajališta, ja sam za maksimalizaciju osobnih sloboda i nisam anarhist, ni utopist. Ja nisam za to da razbijem bilo koji prozor i objesim svog saborskog zastupnika, iako bih i to mogao. Jer oni ništa ne rade, a dobivaju 20.000 kuna.

A ja sam poznati Kickbokser Hans iz Njemačke ili sam nekad na moru glumio kickboksera Hansa von der Brooka iz Njemačke. Morao sam se ofarbati u plavo da izgledam kao Nijemac. Istina je da sam se borio vrlo kratko i kad sam osjetio da više nemam snage i da je opasno legao sam na parter i tražio medicinsku pomoć. Jer su me drugi borci udarali po glavi i cipelarili. A ja sam mislio da su plavi muškarci uspješni i da ih nije pogodila kriza i recesija. I pitate me tko mi je to omogućio? To mi je omogućio moj nekadašnji prijatelj iz Zadra, Faraon, prvo bi mi pokazao kako tuče Mirko Filipović, a onda bi mi davao 3.000 Eura po meču. I ja sam ozbiljno shvaćao parole Cro Cupa: desna noga bolnica, lijeva noga grob. Samo to moraš uvježbati. Možeš nekoga udarati nogom u glavu, u međunožje, u jetru ili bubreg. Možeš koristiti svoj high kick ili neki opasniji udarac.

Jer ponekad dođe ili izbije ta Kedžina dobra faza. Valjda on ne pokušava ubiti me, nema on za to petlju. Jer on je vukovarski junak i vukovarski branitelj na papiru, u stvarnosti on to nije nikad bio, on je to izmislio. A meni su u Zadru trebali novci, pa sam bio Hans von der Brook. I još se sjećam Faraonovog pitanja:

„Znaš li ti išta o borilačkim sportovima?“

„Prije vatre, kotača, prostitucije, Boga i religije, čovjek je izumio borilačke sportove. Prvo se borio protiv životinja, a onda protiv drugog čovjeka. Pankration je najstariji i najpoznatiji borilački sport, a od tada se sve moderniziralo, pa sam gledao Klaya, Mavrovića, Tysona i Holyfielda. Kažu da je boks osnova za sve. Još uvijek sam pod dojmom Tysonovog životinjskog instinkta i odgrizanja Holyfieldovog uha.“

„Sada su druga vremena i druge ljudske navade i ne grizemo jedni drugima uho.“ „Znam kretnje: lijevo, desno, naprijed, nazad, u stranu i kružno. Znam udariti, ali se i braniti. Nisu mi nepoznati ni svi mogući stavovi: bliska borba, distanca i poludistanca. Hoćeš da ti pokažem svoj Giako Cuki, Tobi Komi Cuki, Ura Cuki ili Uraken?“

„Znaš li i Mae Geri, Kakato Geri, Mavaši Geri, Uširo Geri i Mavaši Cuki?“

„Znam.“

„Gdje si samo to naučio?“

„Gledao sam „Bande New Yorka“, „Đunglu na asfaltu“ i bio sam u Bronxu. Pokušavam uspostaviti ravnotežu tijela, muške energije i duha. Uzor mi je i Al Cappone i radim na svome samopouzdanju, sigurnosti i obrani od raznih napadača i čudovišta u našem životu. Leglo smo kriminala i zločinačke organizacije. Jedino nemam obranu od naših zakona, višestranačja i naše birokracije.“

„Ali ti ne znaš Njemački?“

„Znam i Njemački i govorim:

*„Ich weiss, was soll es bedeuten, Dass ich so traurig bin,
Ein Merchen aus uralten Zeiten, das kommt mir nicht aus dem Sinn,
Die Luft ist kuhl und es dunkelt, Und ruhig fliesst der Rhein;
Der Gipfel der Berges funkelt, Im Abendsonnenschein.“*

„Što ti je to?“

„Ne sjećaš se? To je Lorelai, ona nam blica u životu, stvori fatamorganu, pa se mi zabijemo u kamenje i stijene. Nisi mogao dobiti dva, ako nisi znao recitirati ili pjevati tu pjesmu. Iz latinskog si morao znati Gaudeamus igitur.“

„Podsjeti me? Nešto se baš ne sjećam?“

*„Gaudeamus igitur, iuvenes dum sumus;
Post iucundam iuventutem, post molestam senectutem nos habet
humus.“*

„Nemoj mi na Latinskom, kaži mi o čemu se u toj pjesmi radi?“

*„U veselju živimo dok smo tako mladi,
jer kad divna mladost prođe, pa nam kruta starost dođe,
shrvat će nas jadi.*

Živjele sve ženice, nježne, zgodne, mile.

*Neka žive djeve mlade, jer nam one život slade,
kao bajne vile.*

*Živjela nam država i naš vladar blagi,
uz to neka još zaori:*

Živjeli nam dobrotvori, ljubljani i dragi!”

„Koje smo mi gluposti učili, dobro da smo ispali takvi kakvi jesmo. Nego reci mi o onoj njemačkoj pjesmi? Je li i ona izvan našeg vremena i prostora?“

„Lorelai je Boginja koja zavodi lađare, pa se oni nasukavaju o grebenje i hridi. Plemić šalje vojsku da osveti svoga sina koji je stradao, a ona zaranja i bježi u dubinu rijeke. Od tada se više ne zna za nju, ali i dalje postoji legenda da je postojala i da će se vratiti.“

„I tko je to napisao?“

„Heinrich Heine.“

„Dobro. Znaš njemački za dva i recitiraš Heinea. Ne trebaš ti znati latinski ili njemačku književnost, nego se trebaš boriti sa Ludim Majmunom. Znaš li izvesti Tobi Sokuto?“

„Koliko kila ima Majmun?“

„Preko 100.“

„Neće ići. Ja sam poluteška ili teška kategorija, a on je superteška.“

„Onda će ti protivnici biti: Terminator, Likvidator, Zvijer, Beštija ili Kanibal, pa si biraj. Za njih moraš znati Džun Cuki Nocu Komi.“

„Naučit ću! Dovoljno je da znam Nakadaka Iponken, a to znam.“

„Onda si primljen. I tako nemamo Hansa. Sretno ti bilo.“

Svi mi imamo nekakva iskustva u borilačkim vještinama iz djetinjstva. Netko za protivnika bira nekog slabijeg, netko nekog ravnopravnog, a ako je netko mazohista, onda bira i jačeg. Imena mojih protivnika mi baš nisu ulijevala povjerenje i samopouzdanje. Sjećam se da sam se u životu zbog košarke dva puta potukao. Nije

išlo drugačije, pa se istina i nečija pravda i pravica dokazivala šakama. U tim slučajevima mi je protivnik bio jedan Brođanin koji je zamahnuo nogom prema mojim testisima, a onda sam ja to blokirao, oborio ga na zemlju, pa udri. U drugom slučaju sam polučio klasični nokaut ili KO ili tehnički nokaut ili TKO, ali sam protivniku omogućio da se oporavi, pa sam ustvari ja dobio batine.

„Slušaj me sad pažljivo! – kaže Faraon.

„Proći ćeš tečaj borilačkih sportova. Učit ću te semi contactu, light contactu, full contactu, Low kicku, tajlandskom boksu, glazbenim katama i formama i aero kickboxingu. Prvo ću ti demonstrirati tehnike boksa, karatea, taekwondoa i kung fua.“

„Možete li mi sve to reći u pet minuta ili u deset rečenica kao što kaže Marylyn Monroe. Smisao svega je i tako u tome da se s nekim potučemo.“

„Dakle imaš zaštitnu opremu na treninzima, ali ne i u borbi. Boriš se s profesionalcima, udarce upućuješ rukama i nogama. Možeš se boriti na nogama, u klinču ili u parteru. Preporučujem borbe na nogama i klinč. Parter rijetko tko nauči, a kada do toga dođe, preporučujem da dva ili tri puta udariš rukom po podu, pa će to sudac shvatiti da želiš prekinuti meč. Ako se već želiš baviti i borbom u parteru, onda moraš savladati tehnike hrvanja, brazilskog jiu jitsua, sambe i juda. Najčešće povrede su nosa i arkade, neki znaju izbiti i zube, a ima i lomova ruke, noge i vrata.“

„Volim ljubavni klinč sa ženama, neke me iz strasti znaju i ugrizti, ali mi ni jedna nije razbila nos, arkadu ili izbila zube. Nemam afiniteta da to radim s muškarcima.“

„Ovdje te nitko ne pita što voliš, nije ovo cirkus, nego prava borba za opstanak i prestiž. Smisao je da preživiš. Stoga me slušaj, jer ti to može spasiti život. Drži se na nogama, ne smiješ biti uplašen ili to

pokazivati, drži razmak, ulazi u klinč samo onda kada je opasno, a padni dolje kad nemaš snage i nemaš kud. Moraš se čuvati povreda vrata i glave. Zato radije glumi nesvjest i ne diši. Obavezno udari nekoliko puta po podu, tako da sudac zna da predaješ meč.“

„Kada se trebam ustati?“

„Nemoj ustati. Kloni se ozbiljnih povreda i traži prvu pomoć. Ima slučajeve polomljenih kostiju, paralize kralježnice, krvarenja, povreda mekog tkiva, slomljenog vrata, pa i slučajeve smrti.“

„Vrlo utješno. Baš ti hvala.“

Odlazim sa treninga, ali dolazim na svoj meč. Prije susreta sam jeo med jer mi je to netko preporučio i rekao da je to dobro za kickboxing. Hodao sam po gradu, tražio neku zgodnu frizerku, osjetio sam svoj libido i mušku energiju. Ona se vrtjela oko mene, gotovo sam poludio kad mi je farbala dlake na nogama. Malo je nedostajalo da sam postao zvijer na djelu, ali sam se nekako suzdržao. Na kraju i poslije silnih muka i nepritika sam postao plavušan. Došao je red i na moju borbu i u početku sam bio na nogama, pa u klinču, a već na kraju prve runde sam pao na parter i nekoliko puta udario po njemu. Sudac mi je brojao, a ja sam glumio potres mozga ili što se već u takvim prilikama treba glumiti. Svi su bili zadovoljni, pa i Faraon koji je rekao:

„Srčaniji i izdržljivi si nego što sam mislio. Recitirao si mi neku glupu poeziju, pa sam mislio da si skrenuo ili da se priroda našalila s tobom. Bio si uvjerljiv u svojoj borbi, možda si malo pretjerao s liječnicom, masažom srca i umjetnim disanjem.“

„Nisam očekivao da će biti liječnica. Očekivao sam nekog ružnog i starog doktora, a njemu ne bih dozvolio da mi uvali jezičinu.“

„Ako želiš nastupiti i u velikom finalu, samo mi se javi.“

„Sve mi je to pregrubo. Radije ću se posvetiti borbenoj koreografiji, glazbenim katama i zamišljenom arhetipskom ili stvarnom protivniku. Hvala na svemu. Sada idem u svoj život i u svoje probleme. Imam i novaca pa mi to neće biti teško.“

„Vidim i osjećam da mi zavidiš što sam pametan, poduzetan i uspješan. Podcjenjuješ ono što radim i ne odobravaš moje postupke. Još si uvijek u svom gimnazijskom i akademskom svijetu, ali znaj da smisao kapitalizma nije u manipulaciji ljudima, marketingu i krađi, nego u tome da to vrhunski radiš. U biti to ne moraš vrhunski raditi, nego ne ostavljaj tragove i ne daj da te uhvate. Uvijek vikni: „Držite lopova“, i upri prst u drugoga. Svi drugi su lopovi, a ti si čist, ako me razumiješ. Nauči zametati tragove. „Ne pada snijeg da zavije brijeg, već da svaka zvijer sakrije svoj trag.“ I kao što sam već rekao, kad sakriješ tragove, bježi glavom bez obzira.“

I sve je to prestalo jer više nisam mogao slušati Faraona, a sjetio sam se da nisam popio svoj čaj od imele, a on mi puno znači u životu: za hrabro srce, za ljubav, za sreću, ozdravljenje, za neprijateljske zle sile, ali i za ljubav s ženama. Kako li sam to zaboravio, a želim se riješiti problema i negativnosti? Kažem faraonu da mu ništa ne zavidim, da možda imam lagani potres mozga i da sam umoran od borbe.

„Vidjet ćemo se drugi puta kad dođem u Zadar.“

„Dođi i na godinu, ako ne nađemo Hansa.“

„Doći ću. Znaš da nam svima trebaju novci. Šteta što nam turistička sezona traje samo mjesec dana.“

„Radimo na tome da je produžimo, ali bogati ne dolaze, pa nema koristi radili mjesec ili dva. Dobro je i ovako. Imamo ostalih 11 mjeseci za odmor i našu razonodu.“

Naravno da sam se oprostio od Faraona. Bilo mi je dosta tuče i borbe za cijeli život. Te borilačke vještine sam učio kako bih se obranio u uličnim borbama. Ne mogu podnijeti da mi netko govori:

„Zgazit ću te! Razbit ću te!“

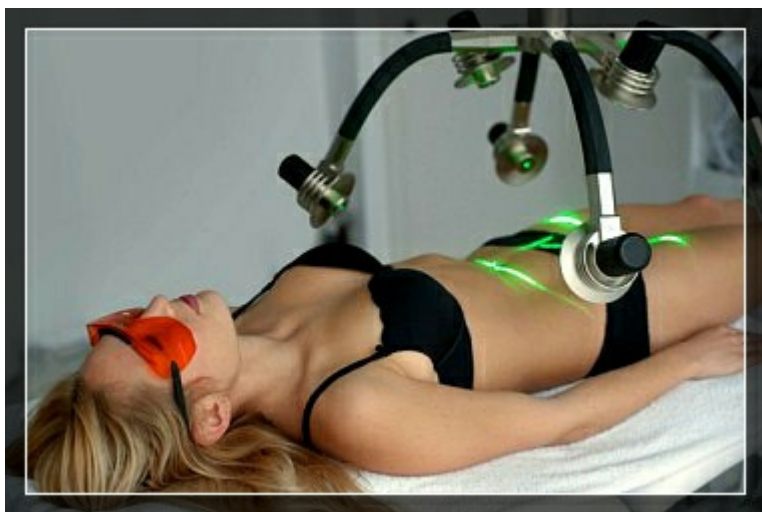
Odmah se uzbudim, krv mi uzavre i želim se tući. Jer najvažnija vještina ovdje na Balkanu je biti borben i tući se. Uz to, trebaš biti machoman, ili pravi muškarac. Naime, sjećam se ovisan o ženama. Moram biti s nekom svake noći. Istrošio sam svoju mušku energiju prema muškarcima i potukao sam se, a sada bih htio potrošiti svoju mušku energiju i prema ženama.

Već sam prije rekao da volim ljubavni klinč sa ženom, a s muškim mi baš nikad i nije odgovarao. Mi smo ipak katolička zemlja, pa nitko ne odobrava ljubavne klinčeve ni sa ženama, a ni sa muškarcima. Reprodukcia može, ali ne sport i relaksacija sa ženom. Možeš se boriti s demonima, mrskim i klasnim protivnicima, srbočetnicima, s vragovima i đavolima, ali na ženu ne pomišljaj ako je nećeš ženiti i ne misliš ozbiljno. Svi zaboravljaju moj novi plavi imidž ili image. I kao što mi muškarci volimo da nam žena anđeoski bliješti, onda valjda i mi kad se ofarbamo, stvaramo istu iluziju, svjetlosni efekt i magnetizam. Zato valjda žene vole rock zvijezde i šljokice. Netko to zove i načelom polarnosti. Jasno im je da smo istakli svoj južnjački pol, prisnost, privlačnost, magnetizam, strast, spolnost, valjda je sada red da netko na to reagira.

Općenito govoreći ja sigurno neću. Jer sam u zdravstvenim problemima, vjerojatno ću ići na operaciju svojih oteklih nogu, ali se toga plašim. No, predosjećam da mi je to zapisano u zvijezdama, takva mi je sudbina i ne mogu to izbjeći. Svašta ja želim, svašta bih ja pokušao, ali kad nešto ne ide, onda to ne ide. Osjećam bolove i grčeve u mišićima, a noge mi nekontrolirano natiču, pa natiču. Moj obiteljski liječnik kaže da se strpim dok traje korona virus, a ja navodno imam visok kolesterol, kardiovaskularne bolesti, slab mi je

protok i cirkulacija krvi, imam trombove ili krvne ugruške i začepljenje krvnih žila. Imam hipertenziju, proširene vene i hemoroide. Osjećam nedostatak energije, slabost i bol u zglobovima. Stoga nisam ni za što, a ne za borilačke sportove, fizičko kretanje i razne borbe.

POGLAVLJE 10

Za mene je život bespoštedna borba i ništa drugo nego dugotrajna, teška i bespoštedna borba. I ne osjećam ja ni strah, a ni bol od Kedže. Istina je da je on sve nasamario u životu, da on nudi nekakvu svoju maglu i paučinu, ali to mu nije došlo glave. On je jedan od najvećih prevaranata i propalica na našim prostorima i bolje je s njim nemati posla, nego imati. Bolje ga je izgubiti, nego naći. Jer on svima nešto obećava, ide od jednog do drugog gradonačelnika i nudi im nekakve investicije, znanje i novac, a od investicija ništa ili nudi mrtvo slovo na papiru ili nekakvu prevaru. A sve je to zbog toga jer kažu da mi nismo preboljeli Turke, pa nismo preboljeli Austro – Ugarsku, pa nismo preboljeli Nijemce i 1941. godinu, pa nismo preboljeli 1991. godinu, a pogotovo nismo preboljeli 1995. godinu i Srbe. Stalno živimo u našoj prošlosti, u našim porazima i našoj prošlosti i iz toga ne izlazimo.

Mi smo zarobljenici naše povijesti i naše prošlosti, mi se stalno prisjećamo naših žrtava i naših stradanja i ne možemo se racionalno ponašati. A ja jednostavno nisam takav, barem se trudim da ne budem takav. Pa ne idem na obljetnice, ustvari nitko me ni ne zove, pa se nemam čega ni sjećati. Ne sjećam se ja naše povijesti, naše prošlosti, naših bolnih poraza i pobjeda. Jednostavno sam to pohranio u neku fijoku, jednostavno sam to zaboravio. A oni koji se toga sjećaju imaju bipolarni poremećaj, imaju post traumatski stres, nekakvu anksioznost ili nekakvu drugu psihološku bolest. Takav je i Kedžo. Znam ja za njega da ima bipolarni, dvostruki poremećaj, da on ima višestruku osobnost, da on ima disocijativni poremećaj identiteta, da je on nekad dr. Jekyll, a nekad je mr. Hyde. Da ima nekad dušu dr. Jekilla, a nekad dušu Mr. Hydea. Da sve dobiva preko reda, da je on naš povlašteni branitelj u mirovini. Da je on nekad inherentno dobar, a nekad inherentno zao.

Ja samo trebam pogoditi kada je on inherentno dobar, kada je on ugledni građanin dr. Jekyll, samo tada ga ja mogu pobijediti. Ne

mogu ga ja pobijediti kada je on poročna nakaza, monstrum, predator i čudovište Mr. Hyde. Ne mogu ja pobijediti njegovu tamu u duši, ne mogu ja pobijediti njegovu misao da je on nekakav lokalni šerif, ne mogu ja pobijediti njegovo zlo u duši, ne mogu ja pobijediti njegov gubitak ili nedostatak grižnje savjesti. Jer nikad ne znaš kako će on reagirati, kada će ga spopasti njegovi demoni, nikad ne znaš kada će on puknuti po šavovima. Ni za mene se ne zna kada ću ja puknuti po šavovima. Jer i ja se ponekad ponašam u stilu Ramba. Ne mogu ja trpjeti to što je Kedžo s Damom s psetancetom. Što on i ona zajednički dahću i stenju i što se seksaju. A ja imam ili nemam predrasude da muškarci nekad plaću, a da su nam žene ponekad slabe pa plaću kao ljuta godina. Jer mi jesmo ili nismo kultura u kojoj su dopuštene ili nisu dopuštene emocije.

Jer mi jesmo ili nismo kultura u kojoj je dozvoljeno iskazivati svoje nezadovoljstvo i svoj bijes. Ili se mi pod utjecajem svoga straha, ne možemo pomaknuti smjesta. Nešto nas koči i mi stojimo na svom mjestu. A ne zna se da li nas više koči strah od poraza, strah od neuspjeha, strah od osuđivanja ili strah od onoga što slijedi. Jer mi nismo mačke s devet života, nego imamo taj jedan nesretni i nesređeni život. Jer naša smrt neće biti tektonski udar na naš politički život. Umrijet ćemo i više nas neće biti. Nitko neće zaplakati za na nama. A ja se, uz sve to, bavim hvatanjem Kedže i Dame s psetancetom u in flagranti pozi i odmah ću ja krenuti na Kedžu. Šakom ću ga udariti u lice i tući ću ga dok se ne onesvijesti. Već ću mu ja zadati kick box. Jer svega mi je dosta, valjda sam bio lud kad sam mu govorio za Damu s psetancetom. Valjda sam bio lud kad sam mu govorio o svojim užicima i da mi je Dama s psetancetom jedini užitak i jedina slast u životu. Jer ja se više ne radujem kada zaspim, a vani pada kiša, jer mene ne zadovoljava hidromasažni tuš.

Mene više ne oduševljava kada se napijem piva, a onda to betoniram s rakijom. Jer mene ne oduševljava kada se probudim zdrav, kada ne osjećam bol i kada nisam bolestan. Ja se jednostavno osjećam nepotpun i nesretan bez Dame s psetancetom.

Jednostavno ja ne smijem nagaziti ni na kakvu minu. Za mene je Kedžo Erzhebeth Bathory, Hitler, Staljin ili Mao Tze Tung u jednom. On je krivac za smrt na milijune ljudi. Pa ja moram sve te skrivene mine pronaći i mimoići. Moram pronaći pravi trenutak kada priči Kedži, a onda udri po njemu dok se ne onesvijesti. I ja mislim da je to moguće. Da je to moguće kada je on pospan, kada nije preopterećen svojim mislima i brigama, kada primjenjuje vojnu metodu sanjanja ili akupresuru, kada doziva Damu s psetancetom, kada budi uspavane strasti, kada navaljuje na Damu s psetancetom i kada želi utonuti u taj san pravednika. A ja ga moram rušiti i srušiti. A kažu da nam je taj korona virus ostavio dugoročne posljedice, kažu da nam je oštetiо krvne žile, da nam je oštetiо mozak. Zato ja valjda radim na mentalnom teleportiranju putem psihoaktivnih biljaka. Ali čujem da se sve to može obaviti nekakvim laserom. I zato je valjda Kedžo nabavio laser, pa stimulira svoje neurone, pa usmjerava njegove zrake na svoj hipokampus, pa je tako došao do Dame s psetancetom.

A ja bih morao ili uništiti taj visokoenergetski laser, taj Kedžin GPS ili uništiti Kedžu. Jer ne mogu ja prihvatiti Kedžin seksualni kult gdje on žigoše ili ne žigoše žene. Gdje ih on prvo tetovira, pa od njih pravi u mafijaške nevjestе, a onda ih pretvara u seksualne robinje. A one jadne misle da je on čovjek njihovog života. I to sve čini pomoću svoga čudotvornog lasera ili Stockholmskog sindroma. Jer kažu da taj laser služi protiv poremećaja pamćenja, protiv demencije i protiv Alzheimerova bolesti. Jer tim laserom Kedžo doziva Damu s psetancetom. A u biti, svatko želi uravnotežen, osjetljiv i oprezan mozak. Svatko želi uravnotežen, osjetljiv i oprezan život. Nitko ne želi depresiju, bipolarni poremećaj, anksioznost ili ADHD. Nitko ne želi ostarjeli, pregorjeli mozak. Nitko ne želi da mu se smanji tkivo mozga, da mu se smanji protok krvi i komunikacija između moždanih stanica. Svatko se želi predstavljati nepogrešivim, kao naš premijer.

Svatko želi imati mentalitet pobjednika, a ne luzera i gubitnika. Svato kod nas želi izbjeći plaćanje poreza, svatko skriva svoje sumnjive poslove i svatko krši zakon kad može i kad mu se to omogući. svatko želi staviti bikove rogove na glavu i glumiti šamana ili polušmana. Svato želi poučiti lijepom ponašanju svoju Ksantipu, svoju svađalicu i dovesti ju u red. Svato kod nas bi bio hvalisavac i populist bez kompleksa. A Kedžo je naš braniteljski fanatik, pa on turbo želi Damu s psetancetom i nitko mu ništa ne može. Jer on kaže:

„Mi smo ponosni zapadni nacionalisti i biološki mužjaci. Zbog žena ne masturbiramo, obožavamo tučnjave i ulično nasilje. Krstimo se u uličnom okršaju. Najdraže nam je nekome razbiti nos. Volimo da su žene žene, a muškarci muškarci. Volimo žene kućanice i domaćice. Inače ih zlostavljamo dok to ne postanu. Jer ne damo da nas kučke izlude. Zbog toga nam kažu da smo ultrakonzervativna skupina, ali mi smo čuvari zapadnih tekovina. Za to smo spremni krvariti i umrijeti. Nemam predrasuda prema drugim ljudima, druge boje kože, vjere ili uvjerenja. Zato idemo oboružani bejzbolskom kacigom, štitnicima i bejzbolskom palicom.“

Nakon svega ja ne znam što je i sa Damom s psetancetom? Je li ona pročitala „Funkciju orgazma“ Wilhelma Reicha ili nije? Zašto ona uživa ili ne uživa u Kedžinom brzinskom seksu? Pa to nije blagotvorno za njeno zdravlje, a Kedžo se uopće ne suzdržava, obavi to i zaspi. Briga njega za endometrioze Dame s psetancetom. Briga njega za njene bolne mjesečnice i bolan seks. Jednostavno on Dami s psetancetom kaže da zašuti, bez obzira je li ona doživjela svoje sladostrašće ili nije, nakon toga on zahrče i zaspi. Briga njega za bijedu i entropiju čovječanstva, briga njega za opći kaos, briga njega za mržnju i patnju. Briga njega za Wilhelma Reicha i „Funkciju orgazma“, briga njega za šamane, druide i iscjelitelje. Briga njega za cijeli svijet, on misli na svoje zadovoljstvo, a brige ga za Damu s psetancetom. Zato je ona frustrirana i histerična, ali nikako da optuži Kedžu za psihičko maltretiranje i fizičko zlostavljanje. Ona

valjda još misli da je Kedžo dobar ljubavnik, da joj on pruža dugotrajan i intenzivan užitak. Da je on nesebičan, da joj on pruža sladostrašća i da je on zadovoljava na sve moguće i nemoguće načine.

Ona je opterećena regulacijom svoje hormonske aktivnosti i zdravljem svog reproduktivnog sustava. No stat ću ja tome na kraj, kada država neće ili ne može. Jer naša država je neučinkovita i neefikasna. Jer ona ničemu i nikome ne služi, služi samo onima na vlasti, zaploćnicima, sljedbenicima i poslušnicima oko te države. A mi možemo samo bogohulno nešto pitati, a hoćemo li dobiti odgovor, neće. Jer će nam netko iz vlasti odgovoriti nešto što nema veze s pitanjem. Jer kada ti pitaš nešto o koroni virusu, dobivaš odgovor o potresu, a kada pitaš o potresu, onda dobivaš odgovor o cjepivu ua korona virus. I to je taj naš liberalizam i liberalne vrijednosti. Puno je toga relativno, pa tako i to. A Kedžo je primitivac, ekstremist, vodi dvostruki život, s Damom s psetancetom, ali i sa bivšom ženom. S jednom je nesretno oženjen ili nesretno razveden, ali ne plaća alimentaciju, pa mu bivša žena dolazi i traži što ju pripada. Stoga on treba psihološku pomoć jer je umoran od takvog života.

Uočio sam da on misli da je miljenik žena jer u svojoj torbi nosi šampon, dezodorans i fen. Samo on ne zna da je meta našim vjerskim fanaticima, da je on trn u njihovom oku i da će ga uskoro pojesti crni mrak. Pitam ih kada će to biti, a oni ne znaju. I oni su neodlučni za akciju ili skupljaju hrabrost. Jer oni nisu učinkoviti kao iranski vjerski fanatici, oni imaju svoju učinkovitu paravojsku. Imali smo to i mi u našem Domovinskom ratu, ali sada je to nestalo. A kažu da su i Srbi osudili svog najgoreg seksualnog predatora na doživotni zatvor, samo mi ništa ne poduzimamo. Mi i dalje trpimo i toleriramo našeg zlostavljača i seksualnog predatora. No, ja želim izvući Damu s psetancetom iz Kedžinih ralja. Samo, to je uzaludan trud, jer ona mu vjeruje, jer ona mora da ima Stockholmski sindrom. Njoj je on najbolji i izgleda da ja tu ne mogu ništa učiniti. Uz sve to

čujem da je uhićen i Trumpov šaman, čovjek s bivoljim rogovima. Pa zaključujem da su i Amerikanci učinkovitiji od nas.

S vremena na vrijeme se moram riješiti Kedžine bezobzirnosti, bezobraznosti, neugodnosti i nepristojnosti. On je zaboravio elementarnu ljudskost, on se neće ni zašto ispričati, vrijeđa i dalje, on ne kontrolira svoje osjećaje, netolerantan je, ciničan je, ne mari on za tuđe osjećaje, pa je naš sukob neizbježan, ali treba čekati pravi trenutak za to. Sve je to jako kontroverzno, da ne može biti kontrovernije. A žene vole opasne tipove. Ona je pročitala priču ljepotica i zvijer i jednostavno se u nju zaljubila. I od tada je privlače opasni tipovi, a Kedžo je u svakom slučaju takav. Od tada ona želi biti ljubavnica jednog opasnog tipa. Bit će ona njemu i druga žena ako treba i neće ga ona tjerati da ostavi suprugu, a Kedžu je odavno supruga ostavila. Nije mogla s njim i s njegovom nasilnom prirodom. A ja ne znam što radi ili ne radi psihoterapeut Dame s psetancetom. Zašto joj ne kaže:

„Oprezno s njim, pa Kedžo je opasan. Jest da je doživio poslovni krah, ali on je zlostavljač, on je poznati beličanski psiho. On treba ženu za kućanske poslove, da mu kuha, krpa, čisti i pere rublje, a on će joj ponekad priuštiti seks. Ne misli joj on plaćati alimentaciju, ona to treba raditi besplatno. On će joj radije postaviti eksplozivnu napravu.“

On kao da je izišao i nastao po Rolling Stones pjesmi: „Naklonost prema Sotoni“. Jer on se zna pocrvenjeti od bijesa, jer on zna prijetiti, jer on može doživjeti moždani udar, kad ga se šokira. A moji prijatelji se brinu za mene, po njima ne mogu mu se ja suprotstavljati, ali ja od toga ne odustajem. A pjesma „Naklonost prema Sotoni“ kaže:

„Molim vas, dozvolite da se predstavim, čovjek sam od bogatstva i ukusa,

Bio sam tu mnogo, mnogo godina, ukrao sam mnogim ljudima dušu i vjeru.

Bio sam tu kad je Isus Krist imao svoj trenutak sumnje i boli, itekako sam osigurao da Pilat opere ruke i zapečati mu sudbinu.

Drago mi je, nadam se da mi pogađate ime, ali što te muči, priroda je moje igre.

Zato ako me sretneš, pokaži malo pristojnosti, pokaži malo suosjećanja,

pokaži malo ukusa, upotrijebi svoju dobro uvježbanu finoću

ili ću ti dušu staviti na otpad. Drago mi je, nadam se da ste mi pogodili ime.

Reci mi dušo, svoje ime, reci mi srce, možeš li pogoditi moje ime.

Reci mi, dušo, kako se zovem, kažem ti jednom, krivnja je na tebi.“

„On se ne seksa sa svojom bivšom suprugom, jer se ona udebljala i nije više atraktivna, a to i tebe čeka. Kad mu prestaneš biti atraktivna, on će te škartirati.“

A Dama s psetancetom mu odgovara:

„Nije on takav. Promijenio se on i postao je civiliziran.“

„Kažem vam da odustanete od njega! On će vas na kraju ubiti.“

„Odustajem od vas.“

„Onda odustanite od mene, ali mi se ne vraćajte. Ja neću moći izliječiti vaše traume nakon što poživite s Kedžom.“

„Neću vam se vratiti. Smatrajte naš odnos gotovim.“

Kako god psihoterapeut je zaključio, ako će je Kedžo ubiti, onda će je ubiti. Ako mu je takav mentalitet, onda mu je takav mentalitet. Ako ima mentalitet Ramba, teroriste, diktatora ili nekakvog narednika, onda se tu ništa ne može. Protiv sudbine se mi ne možemo boriti. Ako te netko progoni, onda te progoni. Sudbina nam je takva, kakva jest, a Dama s psetancetom nikako da se zapita:

„Gdje je nestao onaj divni i romantični tip kojeg sam upoznala na početku? Gdje je nestala naša ljubav? On sada pita: išla si u trgovinu, do koje ti treba 15 minuta, kupovala si 15 minuta i trebala si se vratiti za 15 minuta, a tebe nema više od jednog sata. Mora da si se sa nekim kurvala, nemoj praviti budalu od mene. Ne može to tako, ja to ne dozvoljavam.“

„Što ću ti ja?“

„Nisi mi skuhala večeru.“

„Skuhaj si ju si sam.“

„Dođi! Potreban mi je ljudski, ženski dodir i zagrljaj!“

„Ni to ti neću priuštiti. Biti ću za tebe nedostupna. Dosta mi te je.“

„Ali to ti neće poboljšati tvoj oksitocin, izmaknut će ti se tlo pod nogama.“

„Briga mene za oksitocin i i za tlo pod mojim nogama.“

„Nemoj tako, zar nisi došla kod mene nesređena i sumanuta?“

„Sada sam još više nesređena i psihološki sumanuta. Sada sam još više istraumatizirana. Sada sam daleko od normalnosti jer ti me vrijeđaš na osobnoj razini.“

„Ti si samo malo nesigurna i zbunjena jer previše razmišljaš o životu. Ti samo ne znaš što želiš u životu. Ali riješit ćemo mi to. Pomoći ću ti ja.“

„Razvela sam se od svog muža i pomislila da mi je krenulo. Ali mi nije krenulo i to mi je rak rana. Vjerujem u nešto i onda mi se zlo dogodi.“

„Što ti se kod mene ne sviđa?“

„A što mi se sviđa? Vulgaran si, nudiš mi alkohol da me napiješ, viriš mi ispod suknje, snimaš me kamerom, uspoređuješ moje grudi i stražnjicu sa drugim ženama, zahtijevaš striptiz i nudiš mi nekakve uvrnute seksualne igre.“

„To sve činim jer te volim.“

„Čekaš me ispred toaleta. Ja trebam obaviti malu ili veliku nuždu, a ti mi to ne dozvoljavaš.“

„Ja mislim da si ti napaljena, da me zavodiš.“

Naravno. Kadžo onda udri po Dami s psetacetom. Time on izražava svoju patologiju, jer on time izražava svoj bijes. Jer on ne dozvoljava takav razgovor. To njega vrijeđa i on mora nekoga kazniti. On je homo Balcanicus, on je primitivac i divljak, on se grubo ponaša, jer time dokazuje svoju dominaciju i superiornost nad slabijim polom. On psihički, fizički i seksualno maltretira naše žene, a nekima je to simpatično, a nekima nije. Pa te žene ne prijavljuju nasilje.

Poanta ovoga glasi da mi odmah pomislimo na najgore, mi odmah pomislimo na nekakvu tragediju. Jer u podsvijesti nam je naslov iz novina:

„Muškarac ubio bivšu ženu i njenog ljubavnika, pa presudio ili nije presudio i sebi.“

A takav horor nekada nije bio običaj ili mi na to nismo obraćali pažnju. Pa čitamo dalje: „Poznati lokalni poduzetnik ubio ljubavnicu, pa sebe.“

Mrtvih k'o pljeve. Već smo na to sve oguglali. Jedino nas još uzbudi kada se to dogodi u našoj sredini. Uzbudi nas kad doznamo što je dovelo do svega toga, kad doznamo zašto je nešto kulminiralo u nasilje i zločin. A od policije doznajemo da je očevid u tijeku i utvrđuju se okolnosti ovog događaja. Od svega toga su naši ljudi napeti kao puške, od toga su naši ljudi dramatiziraju ili su nervozni, od toga su na rubu pucanja. Pa je stanje kod nas vrlo napeto. Kad se još tome doda korona virus, ne može biti gore. Pa naš čovjek zapomaže, pa traži pomoć, pa se obraća Bogu, a Bog ne pomaže. Pa zbog toga se naš čovjek naoružava, pa je naš čovjek naoružan do zuba. Pa naš čovjek ima običnu pušku, pa ima lovačku pušku, pa ima zračnu pušku, pa ima automatsku pušku, Kalašnjikov, minobacač, ručne bombe, dimne bombe, zolju i maljutku.

Drugim rječima on bi odmah nekoga zarobljavao u sobu i odmah bi za njim zaključao vrata. Jer po njemu žene previše pričaju, pa ih treba zaključavati da smire svoje frustracije i histeriju. I on zbog toga ne osjeća krivnju. On zbog toga nije deprimiran. A mene snalaze nevolje jedna za drugom. Svakim danom, u svakom pogledu, sam veći gubitnik. Dobro da me sud nije proglasio mrtvim, onda kad su mi noge počele otjecati. Trpio sam bolove, umarao sam se, krvne žile su mi bile začepljene, svi parametri su mi bili poremećeni, ali to nije razlog da me netko proglasi ili ne proglasi, mrtvim. Jer naša birokracija je ubojita, malo im treba, pa te proglase mrtvim, a ti

onda dokazuj da si živ. Mi smo promijenili naš sustav, ali naša birokracija se nije transformirala. Ostala je ista. Oni su odgojeni i obučeni po starom. I ako ne mogu drugačije, oni svoje neprijatelje zovu teroristima, separatistima i antidomoljubima.

POGLAVLJE 11

Nekoliko dana sam postavljao pitanje: potući se ili ne? Dok sam bio mlađi, nije mi problem bio potući se, ali sada se pitam: potući se ili ne? Pitao sam se jesam li ja za nasilje ili nisam? Jer huliganu Kedži smeta i ako netko trepće u njegovoj blizini. On takvome odmah zamahuje šakom ispred nosa, on odmah pokazuje svoju netrpeljivost, jer on je poludivlji Balkanac, jer on je umišljeni revolucionar. Jer on je vidio da su nekakvi ubili Čaušeskua, jer on je vidio da su nekakvi u New Yorku srušili nebudere. Jer on je navodni sudionik našeg Domovinskog rata, a ja sam ga viđao da je išao iz gostionice u gostionicu. To je bilo jedino njegovo ratovanje i često se slikao u vojnoj odori. Jer on umišlja da će srušiti naše tradicionalne političare, da će on o nekome ili nečemu odlučivati. I da, nosio je on uvijek revolver u svom džepu, zlu trebalo ili zlu ne trebalo. A kažu da se malo – malo kod nas događaju sukobi kriminalnih klanova. I ja ne znam kako se Kedžo u to uklapa.

Čini mi se da se on drži po strani, da on ne pripada ni jednom klanu. Jer boji se on vatrenih obračuna, pa može on u njima stradati. On je žestok samo po pričama, u stvarnosti on ne spada u one žestoke. I izgleda da se ja takvom čovjeku moram suprotstaviti. No, ne smijem ići u krajnost i moram biti oprezan jer Kedžo je pun snage i samopouzdanja. Istina je da je on histeričan, ali nitko u mom okruženju nije savršen. Uz to, to po pozitivnim hrvatskim zakonima nije ni dozvoljeno tući i premlaćivati druge ljude. Gledao sam ja borbe Mirka Filipovića ili Cro Cupa i znam za njegove parole: desna noga bolnica, lijeva noga grob, ali što ću kad ja nisam sklon nasilju. A mogao bih se i ja uključiti u te mješovite borilačke vještine, u boks, Kickboks ili K – 1. Mogao bih i ja nešto trenirati. Jer nekad smo mi koristili šake za boks i ruke za hrvanje da pokažemo svoju snagu, a sada se možeš tući i nogama, hrvačkim bacanjem, specijalnim polugama i možeš nekoga gušiti do nesvjesti. Samo to moraš uvježbati. Možeš nekoga udarati nogom u glavu, u međunožje, u jetru ili bubreg. Možeš koristiti svoj high kick. Jer Kedžo mi brutalno

prijeti i vrijeđa me, a ja moram razbiti sve predrasude o njemu. On uopće nije vukovarski junak i vukovarski branitelj. On je sve to izmislio i on stalno nosi revolver sa sobom. Jednom mi je ciljao u glavu, ali je od svega odustao.

Valjda je do njega došla ta njegova dobra faza. Valjda on ne pokušava ubiti me, valjda on ne pokušava obaviti svoj grozan zločin. Jer njega se ne sankcionira, njega se ne šalje na prisilni smještaj u psihijatrijsku ustanovu. On se može obračunavati i sa zaštićenim, ali i nezaštićenim žrtvama. Jer on nikad neće biti osumnjičen, on neće nikad biti kriv za svoje nedjelo ili zlodjelo. Takav je naš sustav vrijednosti. A onaj tko mu se suprotstavi i pruži tjelesni otpor, biti će osuđen i kažnjen. I možeš se ti s Kedžom svađati koliko hoćeš, ali ako mu pružiš tjelesni otpor, ti ćeš biti kriv i tebe će kazniti. A meni nije bilo strano potući se sa drugom djecom, međutim, ostario sam, shvatio sam da pametniji popušta, opametio se, pa se više ne tućem. I za mene će ta tuča biti armagedon, za mene će to biti kataklizma i katastrofa, ne mogu ja nekoga daviti i zadaviti. Ne mogu ja na nekome prakticirati giljotinu, ne mogu ja nekoga brutalno nokautirati. Nisam ja takav borac, ali ako Kedžo želi rat, ako želi žestoku borbu, onda će to i dobiti. Ja se moram na to pripremiti. Jer on je jednako kao ja frustriran životom, ni njemu ne odgovara taj naš životni kaos, on je jednako kao ja bijesan na ovo društvo. Pa ću ga ja promatrati, pa ću pronaći pravi trenutak za borbu. Jer ne mogu podnijeti njegovu drskost i njegove riječi:

Što se ti tu frajerišeš?”

„Uopće se ne frajerišem.“

„Nemoj me živcirati, jer te mogu likvidirati, jer od tebe mogu napraviti gulaš, jer mogu ti prvo skinuti skalp, a onda ostale dijelove. Nemoj se sa mnom igrati, ubit ću te! Da imam sada bombu sa sobom, bacio bih je na tebe.“

„Što sam ti ja kriv? Što sam ti ja skrivio?“

„Ti si nekad bio komunjara, a ja mrzim nekadašnje komunjare. Najradije bih ih sve pobio. Mrzim vas i pedere.“

„Nikad nisam bio ni komunjara, a ni peder.“

„Bez obzira na to, bacio bih bombu na sve vas. Bacio bih bombu na sve neodlučne i nedefinirane.“

„I ja sam bio branitelj, možda duže od tebe.“

I to me je brinulo, jer Kedžo nema obzira ni prema čemu. Možda me je to malo uplašilo, možda sam htio zvati upomoć, ali koga zvati, prijatelji su mi umrli, sustav ne funkcionira, a policije nigdje nema. A Kedžo psuje li ga psuje, a Kedžo vrijeđa i omalovažava. Inače, Kedžo je sklon zvjerskim ubojstvima, jer Kedžo je sklon nemilosrdnoj tuči i masakriranju svojih neprijatelja. Barem ja tako mislim. Jer od uvijek mu je uzor bio Vlada Budala. Pa mu hladno odgovaram, jer ne smijem dozvoliti da me Kedžo iznervira makar mi je on psovao majku i sve po spisku. Makar on melje i bljuje najgore uvrede.

U proteklim godinama sam gledao Mirka Filipovića i samo sam htio zadati high kicks u bubrege, u jetru ili u glavu. Jer ja sam proučavao kako se obraniti u uličnoj tuči i utvrdio sam da na ulici pravila ne postoje, moraš se boriti svim sredstvima jer svatko se bori za svoj život. Jer kad mirnog izlaska nema, treba prvi udariti, udariti nogom nečije međunožje i nezgodno mjesto, ošamutiti protivnika, nokautirati napadača, zbuniti ga i onda pobjeći kuda te noge nose. Ne smiješ se dovoditi u bezizlaznu situaciju, a hoćeš li se pošteno ili nepošteno suprotstaviti, to nije pitanje. Jer muslimanke kažu da je tući ženu prirodan i simbolički čin ako je žena neposlušna. A što je onda nepoštena borba, ja ne znam. Je li i to prekrasan blagoslov ili nije?

Jer takav sam kad sam nervozan i živčan, jer takav sam kad me netko izaziva, a Kedžo me je izazivao. A bila je vrućina, bio sam nervozan, izgubio sam živce. I nisam se želio samo naguravati, nego sam htio uputiti taj high kicks u bubrege, jetru ili u Kedžinu glavu. U biti sam se osvećivao jednom lažnom branitelju i jednom lažnom vojnom invalidu. Jer boli me nepravda i prijevara. Jer doznao sam da Kedžo nikad nije bio u Vukovaru, došao je do Vinkovaca i dalje nije išao. A našao je dva svjedoka i oni su svjedočili da je bio u Vukovaru i da se tamo ozlijedio. Uz to, podmitio je invalidsku komisiju nadležnog fonda mirovinskog i invalidskog osiguranja i dobio je braniteljsku, invalidsku mirovinu od 12.000 kuna i sada mu to nije dovoljno za život, pa mene sirotinju sa 2.700 kuna mirovine tuži za duševne boli, povredu ugleda i časti u iznosu 150.000 kuna. Budući da ima veze i poznanstva, to će i dobiti.

A kuda ću ja tada? Mogu se odmah ubiti. Jer pored tog lijenog, bahatog i oholog državnog aparata, opterećenog raznim aferama, ja ne mogu nikuda i ne zaslužujem ništa. A Kedžo je divljak svoje vrste.

I onda je on progovorio:

„Ubit ću te! Uništiti ću te! Bježi od mene! Zaklat ću te, nećeš ti od mene raditi budalu. Sada mi te je stvarno dosta. Tjeraš mi Damu s psetancetom.“

„Ali ona je moja Dama s psetancetom.“

„Više nije. Sada je moja. Kupio sam laser i privukao je k sebi. Makni se od mene. Nemoj mi biti trn u oku. Takve pojedu mrak. Ja sam fanatik što se toga tiče.“

„Ne bojim te se ja.“

„Pazi se! Još jednom te upozoravam! Ubit ću te ja! Nemoj se sa mnom igrati.“

Iznenaduje da je valjda Kedžo krenuo na mene, a ja sam nekad bio jači od njega. Valjda je to bio nekakav okidač, valjda je to bila prekretnica kada sam se ja iz mirnog građanina pretvorio u razjarenu zvijer. A ja sam udahnuo zrak, skupio hrabrost i zakoračio u svoju svjetlu budućnost. Valjda je to bio debakl mog zdravog razuma, valjda sam se mentalno razbolio, valjda sam ja zaboravio na naše tradicije i naše zakone. Valjda sam ja time narušio javni mir i red. Valjda sam ja postao kao onaj čovjek iz Komletinaca koji je zatekao svećenika sa svojom ženom. I udario sam Kedžu high kickom u bubrege i drugom nogom u glavu. Krv mu je šikljala iz nosa. On se iznenađeno stropoštao, a ja sam ga nakon toga počeo cipelariti. Da nije naišao neki čovjek i zaustavio me, valjda bih ga ubio. A onda se Kedžo podigao s poda, pa sam ga udario koljenom u glavu. Jer nije on ništa čega bih se ja trebao bojati. Trebao sam samo gledati da ga ne ubijem. Jer bojao sam se da neću imati problema sa zakonom.

Naravno, ako se treba ponašati kao na Divljem zapadu, ponašat ću se kao da sam na Divljem zapadu. Ako ću pravdu istjerivati revolverima, onda ću pravdu istjerivati revolverima. Ne dam ja da me netko vrijeđa i provocira. Nekako ću sebi i drugima opravdati svoje nedjelo i svoj zločin. Pročitat ću ponovo „Zločin i kaznu“, pa kom obojci, pa kom opanci. Ne mogu više trpjeti Kedžin teror i Kedžinu torturu.

Ne mogu više trpjeti Kedžine odmazde, jednostavno se moram s njime obračunati. A onda je on došao k svijesti, izvadio bi revolver i pucao bi na mene. Ili bi izvadio bombu ili eksplozivnu napravu, pa bi bacio na mene. Jednostavno, ja to ne mogu dozvoliti. Moram Kedžu šokirati i nokautirati u prvoj rundi, prije nego on upotrijebi svoj pištolj ili svoje bombe. Moram preokrenuti i kontrolirati tu našu situaciju. Moram mu zadati udarac u bradu, moram ga uzdrmati, moram ga spremiti na pod, a onda ga dobro iscipelariti.

Kad se sve smirilo, ja sam se kao onaj čovjek iz Komletinaca pokušao opravdati, pa sam rekao:

„Već duže vrijeme je Dama s psetancetom s njim. Mora da sam ljubomorani. Pradio sam se da ne vidim, ali više nisam mogao. Sramota me je, ali to je jače od mene. Moram mu se suprotstaviti.“

I ja sam mu se suprotstavio. A moja Dama s psetancetom ima povišen kortizol i stockholmski sindrom, pa žali i sažalijeva Kedžu. Ona je s njim emocionalno povezana, ona je s njim toksično povezana, ona se s njim identificirala. Njen mozak je kemijski vezan s njim, a njeni snovi su vezani uz njega. To je gotovo kao nastrani odnos našeg premijera Andreja Plenkovića i našeg naroda. Jer on maksimalno laže i manipulira s nama, a mi mu to odobravamo. Ja samo ne znam hoće li Kedžo priznati poraz. Jer on je lažno ponosan, jer on je bolestan, jer on nikome neće reći da sam ga ja pretukao. A on ima ozbiljne zdravstvene i psihičke probleme. Izmišljat će razne razloge, ali neće priznati da je dobio batine. Jer on smatra da je vukovarska legenda, a on Vukovar nije ni vidio. Nitko tamo ni ne zna za njega. Uz to je financijski na koljenima, kriza je uzela maha, imovina mu ide na bubanj, prijetu mu ovrhe.

Pa je tako izgubio faktor x, privlačnost, muške hormone, testostosterone i libido. Samo mu je ostala mračna strana Mjeseca, ironija i sarkazam. I ne zna se kojeg vuka on hrani, onog crnog ili onog bijelog. Pa mu je tako Dama s psetancetom otkazala poslušnost i ne daje mu bezuvjetnu podršku. Zato ga je valjda napustila njegova bivša žena, jer je gledao prijateljice svoje kćeri. Jer je u njima tražio nekakve Venere, nekakve simbole božanstva i ženske ljepote, nekako utjelovljenje ljubavi, nekakve bezvremene i neprolazne ženske ljupkosti, nekakav kult plodnosti i nekakvu univerzalnost. I ako žena nije takva, odmah je kurva, drolja i prostitutka. I odmah je treba zarobiti u nekakvu sobicu, odmah je treba zatočiti i uskratiti joj slobodu. Odmah od nje treba načiniti ženu na rubu živčanog sloma, odmah je treba uvesti u njen kaos. Ne

smije se ona dovesti u red. Kažu to muškarci rade kada su u krizi srednjih godina i kada ne znaju što im je činiti. Jer te prijateljice noći nisu više nikakve maloljetnice, imaju i one 30 ili 40 godina. A naše žene nisu više mladolike, one imaju 60 i 70 godina i netko će reći da su stare ili prestare za nas. A mi želimo samo osvježiti naš život, želimo probati nove stvari, želimo samo novu ravnotežu. Čuli smo za intiman, karmički, tantrički i sado - mazo seks, pa želimo doživjeti i to i takvo iskustvo. I ne želimo to doživjeti s nekom starom babom, nego sa ženom kojoj hormoni i libido još funkcionira.

Zato Kedžo kada ga netko o tome pita, on pjeva:

*„Umoran, umoran sam prijatelju, umoran,
I od žena, i od vina, umoran,
K'o da mi je tristo godina.*

*Umoran, umoran sam prijatelju, umoran,
Od kavane, i od dima, umoran,
Budim se iz nekog polusna.*

*Došlo vrijeme da se smirimo, Da uz nekog život živimo.
Došlo vrijeme da se smirimo,
Pusti nek' nas nosi rijeka, Neko negdje na nas čeka...*

*Umoran, umoran sam prijatelju, umoran,
I od pjesme, i od tuge, umoran,
I od noćiju sto su preduge.*

*Umoran, umoran sam prijatelju, umoran,
I od žena...Budim se iz nekog polusna.
K'o da mi je tristo godina."*

Drugim riječima naravno da je Kedžo od svega umoran. Jer za njega kažu da je on naš navodni krijumčar i preprodavač droge i kokaina. On osluškuje tko je ravnatelj policije, tko je ravnatelj USKOK – a i

DORHA, pa ako oni ne djeluju, on onda djeluje. Jer kod nas policija, USKOK i DORH uopće ne djeluju. Uopće ne traže čvrste dokaze protiv Kedže, ne pretresaju mu stan i kuću i ne provode akcije protiv njega. A on je naš Larry Flynt, kontroverzni kralj pornografije. Zato ću ponovo morati pogledati film Miloša Formana: „Narod protiv Larryja Flynta.“ Jer pored ostalog, protiv Kedže se vodi 5 – 6 sudskih sporova, zbog financijskih malverzacija, zbog financijskog kriminala, zbog stečajnih postupaka, zbog ratnih zločina, zbog poreznih prijevara i zbog prijetnji smrću. Zato se valjda kod nas kaže da je naša pravda spora i nedostižna. A ovdje u Slavoniji svi bruje o masovnom sukobu i tuči tinejdžera, nitko ni ne zna za moju tuču s Kedžom. Nitko nije čuo naše urlike, prijetnje i psovke.

Mi smo se ne samo tjelesno nego i duševno ozljeđivali. Brutalno i divlje smo se napadali. Jedno drugome smo zadavali višestruke prijelome i ozljede. Ali koga briga za sve to. Kedžo tako radi već 30 godina, on zamračuje milijune kuna, a naši sudovi, naš DORH i naš USKOK odugovlače sa svojim odlukama. Ali čujem da se sve to može obaviti nekakvim laserom. Jer laser vraća mladost. I zato je valjda Kedžo nabavio laser, pa stimulira svoje neurone, pa usmjerava njegove zrake na svoj hipokampus, pa je tako došao do Dame s psetancetom. A ja bih morao ili uništiti taj visokoenergetski laser, taj Kedžin GPS ili uništiti Kedžu. Jer kažu da taj laser služi protiv poremećaja pamćenja, protiv demencije i protiv Alzheimerova bolesti. Jer tim laserom Kedžo doziva Damu s psetancetom. A u biti, svatko želi uravnotežen, osjetljiv i oprezan mozak. Svatko želi uravnotežen, osjetljiv i oprezan život. Nitko ne želi depresiju, bipolarni poremećaj, anksioznost ili ADHD. Nitko ne želi ostarjeti, nitko ne želi pregorjeti svoj mozak. Nitko ne želi da mu se smanji tkivo mozga, da mu se smanji protok krvi i komunikacija između moždanih stanica. Svatko se želi predstavljati nepogrešivim, kao naš premijer. Svatko želi biti pobjednik, a ne luzer i gubitnik. Svatko želi staviti bikove rogove na glavu i glumiti šamana ili polušmana. A Kedžo je naš braniteljski fanatik, pa on turbo želi Damu s psetancetom i nitko mu ništa ne može.

Općenito govoreći valjda će se on krvnički tući i potući da do toga dođe. Valjda će on nekoga napadati, verbalno i neverbalno se obračunavati, nekoga ozljeđivati i zadati mu nokaut i teške tjelesne povrede. I briga njega je li netko njegova generacija ili je puno mlađi. Kad on nekoga sredi, on je pozitivan ili raspoložen. A ja sam sada njega sradio i nadam se da od pretrpljenog nokauta neće izgubiti pamćenje. Ili bi bilo dobro da izgubi pamćenje, da me ne bi još tužio. Možda bi bilo dobro da pretrpi moždanu traumu s gubitkom pamćenja. Stoga sam ja drugi dan zvao bolnicu i njegov liječnik mi je rekao da je pri svijesti, da će se oporaviti i da će s njim biti sve u najboljem redu. A ja sam se nadao da se on ničega neće sjećati jer je bio pod utjecajem alkohola. Da se on neće sjećati naše tučnjave i tko je koga udario.

Pitam se kako Dami s psetancetom dokazati da je Kedžo narcis ili narcisoidan. Kako joj dokazati da je on pun sebe, da on voli terorizirati druge, da je lažljiv i da voli manipulirati drugima. Da je on osoba iz noćnih mora, da on voli sve kontrolirati, da on ne mari za tuđe osjećaje, da se protiv njega vodi kriminalistička istraga. Želim ga raskrinkati, ali mi to ne uspijeva. Pa sam ljut i razočaran. Pa ne vidim nikakvu perspektivu. Čak mi je i Bog okrenuo leđa. Čak su od nas otišli i Kinezi. Oni su štošta obećavali, oni su obećavali razne investicije i razne investicijske projekte, a kada su sve procijenili i ocijenili i oni su nas napustili. I ostali smo sami. A naš premijer nam dolazi i smije nam se u lice. Jer on je nedodirljiv, jer on je nepogrešiv. A trebao bi barem znati kamo mi želimo ići, kamo idemo i kamo želimo stići.

Upravo zato on nas stalno zadužuje u bijelome svijetu. Na dugove koji nam dolaze na naplatu, on se ponovo zadužuje. Ni ne zna se koliko smo stvarno dužni i jesmo li ili nismo bankrotirali. No ja znam da ne patim od tih veličina, pa ne živim po pravilima. Neposlušan sam, jer i mene brine gdje su nestali kontejneri i kamp kućice iz Gunje, jer i mene brinu ta stalna naša zaduživanja. Ja bih mu zabranio rad i daljnje zaduživanje. Jer on je dolaskom ove naše

feudalne Hrvatske, dospio u 200 privilegiranih obitelji. Jer on radi što želi, svi se prave slijepi i nitko mu se ne suprotstavlja. Jer on je zauzeo svoj prostor, svoj feud i ne ispušta ga. Jedino se žali na neposlušne podanike i stalno nam je na pameti arhetip gospodara i roba, nekog silnika i moćnika i nekakve njegove žrtve. Gospodar je svijet i svijest za sebe, a rob je svijet i svijest za sebe. Netko je odbojan, a netko nam je privlačan ili nije tako, ali se radi o nekakvom nasilniku i nekakvom buntovniku. Međutim, nisu svi naši ljudi ni buntovnici, neki se iz svoje nemoći odaju drogama, kockanju i alkoholu, pa ih smatramo ovisnicima.

Netko se na sve buni, a netko to potiskuje. Naš narod je poznat po tome što nešto potiskuje duboko u sebe i ostaje ranjeno dijete, siročić i vječno dijete. Kažu da se to zove dijalektika gospodara i roba, gospodara i proletarijata. Rob se želi osloboditi, a gospodar mu to ne dozvoljava. I neki kažu da su se time bavili Hegel i Marks i da je sve to uvjetovalo nastankom socijalizma i komunizma. Samo imi smo se odrekli socijalizma i postali robovi bjelosvjetskih lupeža i lopova. Iz aktive smo prešli u pasiv. Jednom smo skinuli svoje lance i okove, raskinuli sa našom prošlošću, a sada smo ponovo obukli svoje lance i okove. Nekad smo smaknuli svoje tamničare i uzničare, a sada smo se ponovo doveli u svoje tamnice, svoje ropstvo i svoje uznice. Ponovo smo povrijeđeni i uniženi. Naime, mi smo bili 500 godina pod turskim jarmom, to nam se urezalo u kolektivno i individualno pamćenje i izgleda da se toga ne možemo osloboditi. Stranac ili naš gospodar bi htio da smo mi drugačiji, ali mi to nismo. Uvijek nam nešto fali i uvijek nam nešto nedostaje. Mi želimo svoje Turke na drumovima, ali Turaka više nema. I kao da nam oni nedostaju. Želimo njihovu vlast i njihove zakone. Mi nikako da posadimo svoje lijepo cvijeće, nikako da budemo svoji na svome i nikako da pozitivno mislimo.

Mi smo i dalje u svojim negativnostima, u svom korovu i draču. I stalno smo u svojim problematičnim i traumatičnim snovima. A i u našim školama nas uče o Krbavskom polju, o zlu koje su nad nama

tada počinili Turci i sve dok ne umre neka naša osobnost, dotle se ti naši učitelji neće truditi nam nešto pojasniti ili će to protumačiti na svoj čudan način. A mi nakon svega toga sanjamo svoje košmare, svoje horore, svoje strahove, noćne more i panike, kaotične i zbrkane snove. I sad smo još promijenili sustav, umjesto socijalizma uveli smo naš feudalizam – kapitalizam. Kažem feudalizam jer nas netko uporno vraća u mračni, srednji vijek. Jer nam je obrazovanje uskraćeno, jer je po Crkvi neznanje naše blaženstvo, jer naša Crkva propovijeda mizogoniju i žene bi proglašavali vješticama, jer tko nije s Crkvom, taj je za pakt s đavolom, jer su nam ljudska prava oduzeta, a znanost osporavana.

A Dama s psetancetom ne želi javno prati svoje prljavo rublje, ne želi ona s nekim polemizirati, ne želi ona iznositi svoju mučnu priču s Kedžom. Brige nju za Kedžine greške u seksu, on joj više i tako ne može priuštiti vrhunac. Jer on je sada luzer i gubitnik i Dama s psetancetom ne bi ništa seksualno napravila za njega. On treba pomoć, a pomoć ne stiže. I to definitivno nije dobro. Pa se on osjeća nevoljeno i frustrirano. Zato bih Kedži predložio da ode u Mađarsku i plati prostitutki po volji za njene usluge. Ja nisam tip muškarca koji ženi plaća za seks ili jesam? Jer netko kaže da kod nas svaki deseti muškarac je spreman platiti lijepu i uzbudljivu ženu, a na Zapadu je taj postotak i veći. Jer najbolje je nešto platiti, nego slušati žensku histeriju, shizofreniju i paranoju, vrijeđanje, kritike i ogovaranja. Nego slušati ženska trabunjanja, mentalne poremećaje, emotivna reagiranja, ženske rasprave i svađe sa ženama. Netko ima stomak za to, a ja više nemam.

Neki naši moćnici smatraju da trebaju uživati pravo prve noći sa ženama kao što su to nekad činili vlastela sa svojim kmetkinjama ili robinjama.

„Kedžo je do sada mislio da je on nekakvi vlastelin. Da mu je car Karlo VI odlučio pokloniti naše vlastelinstvo i da ima pravo prve noći

sa svim našim ženama. Pa je on zaveo svoj teror i svoju strahovladu, a nama je ostavio glad, siromaštvo i nestašice.“

„On je za povratak u srednji vijek, u društvo bez pravde i bez suda.“

A mi bi trebali urediti i naše bolne odnose sa susjedima. Trebamo zaliječiti stare rane, našu prošlost i naš suživot. Jer ne možemo stalno verbalno i neverbalno ratovati. Jer treba biti iskren i dobronamjeran, ne treba nikoga diskriminirati jer nije Hrvat i katolik, samo ja ne znam kako.

Stoga Dama s psetancetom misli samo na svoje užitke. Kažem joj:

„Gwyneth Paltrow je lansirala vibrator s mnoštvo funkcija. Kupi ga i isprobaj, možda će i tebi jedna od tih funkcija koristiti. Možda ćeš i ti doživjeti svoj užitak. Svašta čovjek izmisli: Svijeću s mirisom orgazma, svijeću s aromom vagine, a neko izmisli ergonomski vibrator.“

„Ne treba to meni.“

„Ergonomskim vibratorom se liječi ženska histerija. Nije to više 1880. godina i nije to doktor Joseph Mortimer Granville, sada je vibrator normalan dio našeg života, sada se vibratorom liječe sve seksualne frustracije.“

„Kažem ti da mi to ne treba.“

„Usrećit će te. Otkrit će ti nove dimenzije. Pružit će ti neslućene užitke.“

No izgleda da je Dama s psetancetom žena starog kova, pa nešto neće, pa neće. Ali kažu da je svako zlo za neko dobro, pa ona ima rješenje za svoju g – točku i svoju dražicu. Ona se uzbuđuje kako zna i umije. Ili se boji meni to priznati. Ona voli izazivati, ona obuće svoje

mrežaste čarape i mini suknju, nekoga zavodi i to ju uzbuđuje. Uzbuđuje ju kad vidi da kod muškaraca poboljšava protok krvi tamo dolje, da kod muškaraca podiže razinu testosterona, da poboljšava prohodnost krvnih žila, da kod muških budi raspoloženje i želju za seksom. To za nju nije ništa neočekivano, zastrašujuće i nadnaravno. To je za nju posve normalno, uzbudljivo i prirodno. Jer ona je takva, malo neobična, malo nekonvencionalna, malo luda i malo otkačena. I to kod nas muških uvijek prolazi ili gotovo uvijek. Jedino je problem što nas ona u posljednje vrijeme odbija. Nema ona potreban libido i potrebnu žudnju. Nije ona psihopatkinja, ali nije ni daleko od toga. Ona je u posljednje vrijeme aseksualna, ima poremećaj seksualne želje. Jednostavno joj se ne da raditi to s nama muškima, nego s ženama. Ne želi se ona seksati ili voditi ljubav s nama muškima, nego sa ženama.

POGLAVLJE 12

Svi žele znati što ih čeka u 2021. godini, svi žele znati što nam piše u zvijezdama, a meni je to svejedno. Kažu da je po kineskom horoskopu 2021. godina godina Bivola, ma što to bilo i ma što to značilo. A da ni Kinezi ne znaju što to znači, ne znaju. Ne znaju hoće li to biti depresivna godina, s krizama i recesijama ili neće. Hoće li nas opterećivati demoni iz prošlosti ili neće? A Srbi stalno govore svoje laži i svoje bajke, govore o svom srpskom gospodarskom čudu. Kad im dosadi nacionalizam, kad im dosadi govoriti o svojoj ugroženosti, oni govore o svom gospodarskom čudu i da su u svemu dostigli Hrvatsku. I počnu oni tako nabrajati svoje investicije i strana ulaganja. A mi možemo ili ne možemo izlagati svoje crne projekcije, mi možemo govoriti o svom kolapsu i pesimizmu. Mi smo se izolirali i živimo tako izolirani i po svom. Svi su nas napustili, mentalno smo bolesni i ne znam jesmo li doživjeli svoj potpuni ili nepotpuni krah.

Naši političari misle da nisu učinili ništa pogrešno, sve je u najboljem redu. Da ništa nije propalo i da ima nade za nas. A nitko se ne zapita: gdje smo zakazali kao društvo? Nema tog ni pitanja, a ni odgovora. I nitko nas ne zapita: zašto sanjamo noćne more? Nego nam netko savjetuje trikove za opuštanje i da uzimamo magnezij, vitamine i minerale. A naše patrijarhalno društvo opasno uznemirava poklič naših feministkinja, koje nas okreću naglavačke, jer one viču:

„Muškarci, mrzimo vas!“

A ja ni ne znam što to znači? Je li mizandrija reakcija na mizogoniju ili je to nešto drugo ili je nešto treće? Da li žene na taj način liječe svoje slomljeno srce, tešku sudbinu ili muku u životu?

I pitam se ima li seksualnog života nakon tog seksualnog zlostavljanja? Da li je Dama s psetancetom razvila simptome posttraumatskog stresnog poremećaja? Je li joj život iluzija ili je to

stvarnost? Nekad nam je Valentinovo trajalo cijelo vrijeme. Nekad me je ona iznenađivala cijelo vrijeme. Ali sada više nije tako, jer nekad je ona bila moja srodna duša, a sada više nije. Jer u posljednje vrijeme mi je ona kontroverzna, druži se s mafijašima, druži se s Kedžom. Sada je ona za bitku spolova, ma što to značilo i ma što to bilo. Dama s psetancetom me tuži da sam joj uništio životnu sreću i seksualni život.

Sad joj je život iluzija ili virtualna stvarnost, jer Kedžo je biljka, jer on je u bolnici i oporavlja se ili se ne oporavlja. I ona je time tanka na živce, uznemirena je, nema energije, bezvoljna je, ne može se opustiti, razdražljiva je i izgubila je interes za seks. Pa tako više nije kompatibilna s Kedžom, pa tako nema više kemije između njih dvoje. Pa je nestalo i zaljubljenosti. Jer on u partnerici vidi bolničarku, odgojiteljicu i svoju mamu, ne vidi u njoj seksualnu partnericu i ne može ona reći:

„Seksualno sam napadnuta.“

Umjesto toga, ona kaže:

„Dosta mi je Kedže. Neće on biti moj oslonac i temelj. Nije on fatalan za mene, nije on svrha mog života. Promijenila sam se, više ga strastveno ne ljubim, više s njim ne uživam, ne želim ga vrijeđati, ne želim mu govoriti pogrdne riječi, poruke i komentare. Ne želim biti zločesta. On je beščutni nasilnik, provokator, huškač i siledžija, a ja ne želim biti histerična. Ja ne želim biti loša žena, nego ona dobra. Mijenjam ga, ne za drugog muškarca, nego za drugu ženu. Do sada sam bila biseksualka, a od danas sam lezbijka. Nisam ja opterećena konvencijama i predrasudama. Ne želim više šutjeti o tome, ne želim više ništa potiskivati, nije mi nelagodno to što sada govorim. Dosta mi je lažne intime i patrijarhalnog života. Nisam ja izgubila interes za svoju intimu, nije mi se smanjila seksualna želja, moja seksualna požuda je neutaživa. Ja i dalje želim svoj hepiend i želim održavati seksualne odnose.“

„To govoriš jer je danas 8. Mart, Dan žena.“

„Nisam ja ni pakosna, a ni ljubomorna. Nisam ja žena vučica, ne volim ja slabe i nesigurne muškarce. Ne želim negativno zračiti, jer to privlači bolesti i negativnosti.“ „Ali i dalje imaš sve svoje traume?“

Nesigurna si u sebe, gladna si ljubavi i imaš nisku razinu samopoštovanja.“

„Imam traume, zbunjena sam i zabrinuta, ali i prštim erotikom i seksepilom.. To mi je bitno u životu.“

„Ali si disfunkcionalna, osamljena i postala si lezbijka?“

„Takva mi je sudbina, kad me ti više ne želiš.“

„Trebaš biti spremna na dogovore s muškarcima, kompromise i konstruktivna rješenja.“

„To ti i želim reći. Spremna sam se dogovoriti i spremna sam na kompromise, ali me muškarci ne žele.“

To Dama s psetancetom kaže jer je povrijeđena, jer je nešto puklo duboko u njoj. Jer je postala hladna i bez grama sućuti za Kedžine patnje. Jer je shvatila da je Kedžo njena još jedna nesretna veza. Jer se s njim loše osjeća. On bi je želio dirati i ljubiti, on nikad ne odustaje, ali njoj se to gadi. Jer on je zlostavljač i mračnjak. Jer se ona obratila našoj pravobraniteljici za ravnopravnost spolova. Jer njoj treba psihička terapija od Kedže. Jer je ona duševno bolesna. Najradije bi Kedžu tužila za duševne i fizičke boli, ali naše društvo to ne dozvoljava. Jer on je nekakav lažni branitelj, jer on je lažni branitelj u mirovini. I ima veliku mirovinu, iako nije vidio Vukovar, ali zato redovito ide na braniteljske obljetnice.

Dama s psetancetom se boji bolesti, boji se ona metastaza, boji se karcinoma i kardiovaskularnih bolesti. A to ona sve može dobiti, ako ostane ovdje. Pa bježi ona što dalje. A i ja ću joj pomoći. Otići ću k Kedžinoj kući i uništiti ću ja njegov laser. Uništiti ću ja to izvoriste zla. Jer ona je još seksepilna, jer ona je još uvijek izazovna, pa će si nekoga naći. Neće ona davati Kedži vrijeme za popravni ispit. On za nju nije nikakav ljubavnik, a ona mora misliti na svoju dražicu i na stimulaciju iste. Samo se bojim da ona neće postati lezbijka, pa ću s njom morati gledati „Fine mrtve djevojke“. A meni se to ne da, neka govori tko hoće da sam malograđanski licemjer, ali mene to ne privlači. Nedavno je taj film bio na televiziji i ja sam odgledao 20 minuta, nažalost ili na sreću, više ne mogu. Mogu još pogledati „Kako je počeo rat na mom otoku“, ali „Fine mrtve djevojke“, ne mogu. Jednostavno, to nije za mene, ja sam tradicionalan i konzervativan, ja pripadam našem patrijarhalnom društvu., a „Fine mrtve djevojke“ su mi previše karikaturalne.

Ne želi ona razmišljati o njegovoj andropauzi ili krizi srednjih godina. Briga nju za njegove vratolomije, briga nju što mu se smanjila spolna i seksualna želja, što on ima poteškoća s erekcijom, briga nju za njegov nedostatak testosterona, briga nju što on ne želi seks, briga nju što mu je sve iscrpljujuću, briga nju za njegovu hormonsku nadomjesnu terapiju. On je njoj seksualno dosadan. Briga nju što je došlo do zahladnjenja njihovih odnosa. Njoj je taj odnos s Kedžom mučenje i ništa više. Jednostavno, oni nisu stvoreni jedno za drugo, višenisu kompatibilni. Ne želi ona glumiti svoje sladostrašće. I što ona ima s Kedžinim protokom krvi u penis i prohodnosti krvnih žila, ništa. Pa neće se valjda ona time baviti. Neće ona valjda plakati za nestalim i prohujalim vremenima. Mora ona misliti na svoju psihi i tijelo. Jer ženski plač ubija muški libido, ubija muške testostosterone. Ženske suze su nešto antierotično, treba to spriječiti i treba biti što dalje od problema. Jer Kedžo je opasan čovjek. On voli nekoga podčinjavati, ispirati mu mozak, manipulirati njime i zlostavljati ga. Pa je ona stoga paranoidna i shizoidna, pa halucinira, pa je

rastrojena u motoričkom ponašanju, pa je na granici katatonije. Ona je s Kedžom na granici da izgubi razum. A on joj pjeva:

„O, moja mala ljepotice, kad ćeš mi dati vremena, Sharona?

Kad ćeš zapaliti moj motor, to me izbacuje iz takta,

Sharona.

Nikad neću prestati, odustati. Uvijek sam tu za dodir mlađe.

Moje, moje, moje, moje, woo, Moje Sharone!

Priđi malo bliže, dušo. Dovoljno blizu da me pogledaš u oči, Sharona!

Držanje toga tajnom pali kod mene. Spušta se duž mojih bedara,

Sharona!

Nikad neću prestati, odustati, uvijek sam tu za dodir mlađe.

Moje, moje, moje, moje, woo, moje Sharone!"

A ja bih Kedži preporučio da pjeva nešto drugo. Nešto što je u skladu s novonastalim vremenom i u skladu s njegovim godinama.

Preporučio bi mu da pjeva parodiju na „My Sharona” ili da pjeva

„My Corona”:

„Ooh, my little deadly one, my deadly one,

symptoms don't show up for some time, My Corona,

Ooh, you make my motor run, I know you wan,

kill me even though I'm in my prime. My Corona.

When you gonna give to me, that sweet fatigue,

body aches and loss of appetite, My Corona.

Never gonna stop, give it up, when I feel the chills,

I always get it up, for the touch, somethong that kills,

my, my, whou. My Corona, My Corona. My Corona."

I valjda se može reći da mi to nismo tražili, kao što Dama s psetancetom nije tražila zlostavljanje i ličko rukovanje. Jer Kedžo nije nikakva moralna vertikalna, on je sadist i ništa više i ništa manje. I nakon te naše borbe, on nije u stanju pružiti odličan seks. Jer mu je i ta funkcija narušena, jer mu se seksualni nagon smanjio, jer on više ne uživa u seksu. Naime, drastično je smršavio i više nije bio rasni

Šokac. A ja ne znam zašto žene uživaju kada je muškarac jak i deo? Ne mora baš on biti pastuh, ne mora on imati tehniku i vještine, ne mora on imati veliko spolovilo, ali muškarac kod žene može proizvesti pravu seksualnu ekstazu ako ima višak kilograma. Jer kada on pritišće ženu sa svojih 120 ili 140 kilograma, a one ako imaju 50 ili 60 kilograma, tada one mogu iskreno ili lažno stenjati, mogu strastveno uzdisati, mogu vrištati, mogu se neartikulirano glasati, mogu dahtati, mogu bogohuliti, psovati, jecati, glumatati i grcati koliko ih je volja i koliko to nije opasno po okolinu i okolni moral. Mogu se boriti sa sobom, sa zrakom, sa cirkulacijom, sa životom, ali i sa muškarcem s kojim se seksaju. I uz to one sa tim muškarcem redovito dožive vaginalna, klitoralna, kombinirana ili višestruka sladostrašća.

A kako je Kedžo drastično smršavio, smanjio mu se i penis. Pa mu se smanjilo i samopouzdanje, koristi viagru, ali ne može postići erekciju. A i Dama s psetancetom oblači svoje klasično rublje i bakine gaće, zaboravlja na seksepilne tangice, push up grudnjake i neudobno donje rublje. Ona misli da je seksi rublje precijenjeno, da ničemu ne koristi, pa mu ona zanovijeta, inati se s njim, vrijeđa ga i povrjeđuje. Jer ako je Victoria's Secret propala, ako je propalo to što je Victoria's Secret značilo, onda je valjda propala i seksepilnost. Onda žene neće nositi ono što su nekad nosile. One trebaju koristiti pamučno, udobno rublje i bakine gaće, a ne svilene i erotske. Pa neće nositi seksepilne tangice, push up grudnjake i neudobno donje rublje.

No, on kaže:

„Možda je moje oružje prljavo i smrdi, ali ima blagoslov svećenika.“

„Od kada to?“

„Od nedavno.“

A ja zaključujem da je kod nas sve moguće, pa mu je navodno neki svećenik blagoslovio njegovo oružje. Naravno da je sve to počelo smetati Damu s psetancetom. Jer ona ne voli subverzivne desničare. Briga nju za konzervativce, briga nju za ideologiju, ona želi svoje sladostrašće i ništa više. Nju politika ne zanima. Nju zanima prava, bezuvjetna i istinska ljubav jer kaže se tko pronađe pravu ljubav taj je plemenit i sretan. A ona ne želi ostati u nesretnoj vezi u kojoj je nestalo ljubavi, u kojoj joj zatiru mišljenje i u kojoj onaj drugi tuče onog prvog. Ne želi ona nerealna očekivanja, ne želi ona da joj mozak skače s teme na temu i mora ona ukrotiti svoje misli.

Mora ona postaviti pravu dijagnozu i pravu terapiju za svoje stanje. Ali što ju muči, muči ju to što su se Kedži srozale ocjene za izvedbu. On više ne zaslužuje prolaznu ocjenu. Njegova ostavština se totalno srozala. Nema ničega dobrog u njegovoj izvedbi. Nema više ničega po čemu će ga se pamtit. A on bi joj najradije slomio lubanju, htio bi joj oduzeti život. A ja se sjećam dolaska Dame s psetancetom i njenog pitanja:

„Mogu li dahtati i stenjati prilikom našeg seksa? Želim govoriti: „Je Taime“, kao Jane Birkin. To me uzbuđuje, ne želim doživjeti živčani slom, želim biti nemoralna i pokvarena.“

„Govori što hoćeš, dahći i stenji koliko hoćeš.“

„Ali ja imam problem.“

„Kakav problem?“

„Ne znam kako se to radi.“

„Pustit ću ti pornografski film, pa ćeš iz njega naučiti.“

„Važi. Kad ćeš mi ga pustiti?“

„Mogu ga pustiti i sada.“

„Pusti mi ga sada.“

Pa sam ja Dami s psetancetom pustio pornografski film i ona je iz njega učila to što je odavno trebala znati. Mene to nije uznemiravalo i iritiralo. Ja samo nisam želio da ona bude nezainteresirana i hladna. A sada ona meni tako. Kaže da ju zanimaju istospolne partnerice i ja bih sad trebao biti tolerantniji na sve to. A ona kaže da se uz partnericu osjeća sigurnije, da nije više zbunjena i da je sve to posljedica korona virusa. Jer se boji Kedže i njegovog napada. On ima i revolver, pa bi mogao zapucati kada je bijesan, gnjevan i van sebe.

A ona bez obzira što joj se dogodilo, dogodi li se brutalan napad ili ne dogodi, ne voli ona kriminalistička istraživanja i policiju. Ne voli ona vrijeđanja, ni brutalne i nemilosrdne napade. Ne voli ona ni grešni život, ne voli ona biti pokvarena, ne voli ona promašeni život, ne želi ona nekome biti striptizeta i nekoga nadraživati i uzbuđivati, za nju je to kriva igra. Ona smatra da u nju nije ušao Sotona ili neki drugi demon, pa nema što ona ići na egzorcizam i istjerivanje đavola iz nje. Ona je takva od puberteta, jer su joj se poremetili hormoni i jer je od tada poludjela. A mi više nismo jedna duša i jedno tijelo, nego smo dvije različite duše i dva različita tijela i ne dajemo šansu i priliku jedno drugome. Nismo tražili zabranu prilaska, ali nismo ni daleko od toga. Sve je između nas složeno, kompleksno i komplicirano i omogućujemo si užasne trenutke. Izgleda da više ne želimo biti sretni zajedno. Radije ćemo biti razočarani, negativni i pesimistični, nego sretni. Lakše ćemo se nositi sa svojom nesrećom, nego sa srećom, jer više ne vjerujemo u ljubav, jer nas više ne drži kemija. Više ne flertujemo, više se ne zavodimo i više ne frcaju iskre između nas dvoje. Prekinuli smo mi jedno s drugim. Nismo jedno drugome zanimljivi.

Uostalom Dama s psetancetom se promijenila, više nije ona osoba koju sam do nedavno znao, mašta o ženama, o osobama istog spola, muškarci su joj dosadili. Uostalom, što će joj muškarci kad oni imaju nizak seksualni nagon, kad oni nemaju potreban seksualni libido. Zato ona prekida s njima. Ona želi postati muškarac, ili u najmanju ruku transrodna osoba. Pa je tako za nju to novi eksperiment i neće ona ići na psihijatriju. Mora ona vratiti narušeno i izgubljeno povjerenje, osobnost i samopouzdanje. Sve je to bilo turbulentno i komplicirano, a ni meni u ovim godinama ne treba turbulentnost i komplikacije. I zato kažem da nije vrijedno spomena da je između nas nešto bilo. I više nitko ne plače za onim drugim i više nema emocija. Pa smo tako nastavili život bez onog drugog, neugodno nam je govoriti o onom drugom, pa smo hladni prema onom drugom. Doživjeli smo ljubavni poraz i brodolom, ali digli smo glavu, pokušavamo izliječiti tugu i iscijeliti naše rane na tijelu, na mozgu i na našem srcu.

POGLAVLJE 13

Neki ljudi su kod nas sudski nedodirljivi, neki ljudi su iznad nas, neki ljudi su nad ili iznad našeg zakona. Neki ljudi, iako su osuđeni, mogu stalno odgađati odlazak pred sud ili iza rešetaka, a neki ne mogu. Ja sam izgleda među onima koji moraju neopozivo izvršavati svoje obaveze. Nema kod mene zdravstvenih razloga i neprilika, po tim javnim djelatnicima, ja sam savršeno zdrav. A kod nas gradski pročelnici imaju veću plaću i od ministarske. Posebno se tu ističu oni koji su pred poslovnim krahom, stoga oni postaju duboko religiozni, postaju nadahnuti Isusom Kristom i govore:

„Nije sve u novcu. Vjera u Boga je bitna.“

Svi mi ostali smo izdajice sustava, svi mi ostali smo stoka sitnog zuba i valjda je red da se protiv nas provodi nekakva istraga. Pa ćemo mi dokazati svoju nevinost, jer to je kao u onom našem socijalističkom sustavu; dokaži ti da si nevin, a ne da se sustav umara s time da ti dokazuje da si ti kriv. Pa tako gotovo nitko nema pošteno suđenje, jer jedni imaju veze s Vrhovnim sudom, a drugi s Državnim sudbenim vijećem.

Emanuel Kant je rekao da je iznad nas samo moralni zakon i zvjezdano nebo, ali to ne važi kod nas na Balkanu. I neki kažu da je to zbog toga što smo nekad imali Franju Tuđmana, a sada Andreja Plenkovića, a Srbi Slobodana Vučića i sada Aleksandra Vučića. Pa je zbog toga naša povijest nešto između laži, licemjerja, lažnog domoljublja, lažnog konzervativizma, mitova i kultova. Nikako da dođe do katarze u naših ljudi. Pa je naša povijest nešto između laži i naših nacionalizama. Pa je naša povijest opterećena autoritarnim i nedemokratskim praksama, klijentelizmom i nepotizmom. Pa je kod nas stalno napeta situacija, pa kod nas nema slobodarskih temelja dijaloga i kritičkog razmišljanja, pa se kod nas sukobljavaju nekakve progresivne snage i naši konzervativci, pa se sukobljava naša desnica i naša ljevica, pa se mi borimo ili ne borimo za svoja građanska

prava, pa mi strahujemo ili ne strahujemo od stvarne diktature, od diktature proletarijata ili od nekakve revolucije. Ali kod nas ništa ne funkcionira kako treba, vlada kaos i birokratski apsurdni. Ne zna se tko pije, a tko plaća. Netko je žrtva sustava, a netko je krvnik. Nitko ne želi biti žrtva, ali netko mora. Netko mora biti žrtva naše nesmiljene birokracije i bešćutnosti našeg pravosudnog aparata. Takva su vremena došla i mi ih se ne možemo osloboditi.

A ja se bojim prvog sudskog ročišta i privatne tužbe s ili protiv Kedže. Bojim se da će se netko sa mnom obračunati po kratkom postupku. Da ću dobiti nezasluženu kaznu za klevete i uvrede, za tjelesni obračun i za nanošenje teških tjelesnih povreda. Umjesto dugogodišnjeg mrcvarenja po našim sudovima, umjesto nekakvih zastara, umjesto naše neučinkovitosti, sustav je trenirao svoju strogoću i brzinu na meni. Jednog dana po mene su došli policajci i odveli me u zatvor bez obzira što mi je narušeno fizičko zdravlje i psiha. Sud je po kratkom postupku odlučio da sam kriv i smjestio me u psihijatrijsku ustanovu. I nisam ja doživio našu pravosudnu sapunicu ili trakavicu, nego sam doživio ubrzani proces bez moje obrane. Zakazana je jedna rasprava bez ikakvih vještačenja i nanoj je odlučeno što je odlučeno, meni je jedan ratni profiter došao glave. Badava njegove zlouporabe u gospodarskom poslovanju, badava njegovo izvlačenje novca iz tvrtki koje su propadale, badava njegove malverzacije, utaje poreza i njegovo pranje novca, ja sam za nešto kriv, ja sam kriv što sam ga udario, ja sam kriv što sam mu se suprotstavio i nema mi spasa.

Jer nisam ja silovatelj, pa da mi se kazna od pet godina smanji na dva sata društveno korisnog rada kako je to učinjeno u Splitu, ili kako je netko u Zadru pustio osumnjičenike osuđene za grupno silovanje. Ja sam samo nezadovoljnik koji želi prosvjedovati protiv nepravdi našeg suda pred našim Županijskim sudom. Jer ja nisam mogao odgađati moj odlazak u zatvor kao Horvatinčić. Jer on to odgađa od listopada 1999. godine. A kažu da neki Aleksandar Nišević ima 13 osuđujućih presuda i nije u zatvoru. Stoga je

percepcija neovisnosti sudstva vrlo niska i zabrinjavajuća, stoga je nepovjerenje građana u sudstvo vrlo nisko. Pa nam tako odbjegli bjegunci i osuđenici rade na reformama našeg pravosuđa. Pa je tako Zdravko Mamić veliki reformator našeg pravosuđa.

Općenito govoreći nas ostale opterećuje naša mržnja prema drugome i drugačijem i naš govor mržnje. Pa nas opterećuje naša zatrovanost, naša ideologija, naša demagogija, naš ekstremizam, naš ksenofobija i naš radikalizam. Nema nikoga tko će biti pacifist ili upamćen kao pacifist, nema nikoga tko će nas ujediniti. Jer mi vjerujemo ili ne vjerujemo HDZ- u, jer mi ne vjerujemo njihovim lažima. Ne vjerujemo mi ni Balaševiću, jer 1991. godine, on je sasvim drugo govorio, a govorio je i pjevao za socijalizam i Jugoslaviju. Po meni on je govorio kako je vjetar puhao. Stoga mu ja ne vjerujem. Odrastao sam ja i sazrio. I postao sam takav kakav jesam. I mogu reći da on za mene nije vjerodostojan. A njegovi odnosi sa sucima zadiru u temelje ove naše države. Jer on sve te suce podmićuje, barem ja tako mislim, jer zašto bi oni sve to činili ako ne primaju mito.

Naš DORH i Antikorupcijsko vijeće ništa ne rade. A mi se nismo oslobodili našeg primitivizma, naših nacionalizama i naših vandalizama, u stanju smo kamenovati drugoga i razbijati mu prozore. U stanju smo devastirati nečije spomenike, u svojoj ljutnji smo spremni devastirati i Tuđmanov spomenik ako će nas to izliječiti i ako će nas to osloboditi od naših iskrivljenih vrijednosti. Jer kod nas se novci bacaju uzalud, mi ih nemamo ni za osnovne potrebe, a gradimo nešto što nam ne treba, gradimo spomenik Tuđmanu i prošlim vremenima. Do nedavno je kod nas vladala stečajna mafija, ali i njoj je došao kraj. Ni ne zna se zbog čega, tako je to kod nas, nečemu dođe kraj, a ne zna se zbog čega. Tako je bilo s Kutlom, tako je bilo s Radoševićem, tako je bilo s Gucićem, tako je bilo s Sanaderom, a sada i sa tom stečajnom mafijom i sa prvoosumnjichenim sucem Trgovačkog suda Mihaelom Kovačićem. Pa je USKOK krenuo u blokade desetaka nekretnina. A zašto je to

tako, ne zna se. Prvo se te ljude pusti da rade, da krađu, a onda ih se pokušava kazniti. A ovi pobjegnu u Bosnu, Srbiju ili Njemačku, pa nikom ništa. Pojeo vuk magare, magarca više nema, a vuku ništa.

Dobri postupci nisu ono što nas okružuje, iako naš predsjednik Milanović kaže:

„Nitko nije iznad zakona pa ni ljudi koji su kao politički uhljebi ulazili u naš Ustavni sud.“

A ja ipak kažem da nije tako, sve je to nekakva kapitalistička diktatura. Sve je nekakav tabu, sve je nama zabranjeno i svi nas ušutkuju. Nije da je naša diktatura ista kao ona Frankova, ali nije ni daleko od toga. Jer kod nas postoje ljudi koji su nedodirljivi, koji ne plaćaju naše poreze, koji su iznad nas i iznad naših zakona. Jer mi gradimo svoj crno – bijeli svijet. Mi kao da smo gledali „Daru iz Jasenovca“, a tamo imamo brutalne i zle Hrvate s jedne strane i dobre, pravedne i nemoćne Srbe. I netko kaže da redatelj Predrag Gaga Antonijević već smišlja novi film. On smišlja novu srpsku istinu ili laž, novi srpski falsifikat ili srpsku propagandu. Naime, on nastavlja dalje i želi snimiti pravu, srpsku istinu o vojno-redarstvenoj akciji „Oluja“. A valjda se kod mene budi moje domoljublje i kažem:

„Dosta je bilo. Dosta je bilo srpskog laganja. Dosta nam je naših laži. Dosta nam je ideja o 200 zaslužnih obitelji, dosta nam je naše vojno – redarstvene akcije „Oluja“. Želim živjeti bez toga. Briga mene za nečije istine i za nečije laži. Nisam ja rasist, radikal i ekstremist. Dosta mi je zločina, zločinaca i žrtava. Nisam ja nepokretan, kao onaj lik iz „Kamenih svatova“ Augusta Šenoae. Suočio sam se ja sa svojom prošlošću, s činjenicama i ne želim više živjeti ovako.“

Ali, uvijek postoji ali. Jer postoji jedan takav je Kedžo, on je nekakav lažni vukovarski branitelj, on je lažni braniteljski umirovljenik i on je lažni invalid Domovinskog rata. On je lažni domoljub, on je lažni naš

poduzetnik, on sve radi protuzakonito i on je naš lažni tajkun. Pa tako kod nas za nekoga važi da je nevin, dok mu se ne dokaže krivnja, a za nekoga to ne važi.

Stoga smo mi nezadovoljni svojim životom i puni smo gorčine. Ja sam se potukao s Kedžom i da sam popuštao batine, ne bi bilo ništa, ali ja sam Kedži priuštio batine, pa mi je određen prisilni smještaj u nekakvoj zatvorskoj ćeliji, dok me ne smjeste u zatvor ili u psihijatrijsku ustanovu. Iako nije bilo svjedoka, iako nije bilo očevidaca, ali tako se s nama obračunava naš pravosudni sustav, nekome se vjeruje na riječ, a nekome se ništa ne vjeruje. Ako netko počinji grozan zločin, pravosudne strukture mu pronađu olakotne okolnosti, on guli krumpire, ali za nas stoku sitnog zuba nema olakotnih okolnosti i nema popusta, mi svoju kaznu moramo prihvatiti i odslužiti ju. Nema za nas oprosta, eventualno nas mogu osuditi za neubrojivost i da imamo duševne bolesti. A najgore od svega je to što Kedžo govori da ja propagiram socijalizam i samoupravne vrijednosti. A to je za naše liberalno društvo neoprostivi krimen.

Nismo mi kao Rod Stewart, pa da platimo za oprost svojih grijeha. Jer zaštitar kojeg je on udario kaže:

„Plati milijun dolara i nećeš ići na sud.“

„Pristajem na 100.000 dolara.“

I ne zna se koliko je Rod Stewart platio, ali da su se dogovorili, jesu. A ja vjerujem da bi i Kedžo prihvatio 100.000 dolara, jer on je u financijskoj krizi i pred financijskim bankrotom. Kažem, takav je i Kedžo. Umjesto da je on na udaru istražitelja zbog višemilijunskih malverzacija, zbog pranja novca za južnoameričku ili talijansku mafiju, umjesto da se njime bavi policija, Državno odvjetništvo, DORH, lokalna policija, umjesto da mu je blokirana sva imovina, umjesto da je on predmet istrage zbog ratnih zločina, pljački i

kriminala, on je pokrenuo istragu protiv mene. Jer ja sam se usudio dići ruku na njega, a on je to automatski zamijenio s tezom da sam se usudio dići na ovaj naš nesretni i korumpirani sustav. A netko kaže da nam je pravosudni sustav močvara, a netko kloaka. Naš pravosudni sustav je zaštitnik naše mafije, našeg kriminala i naših kriminalaca. Sve je izvan logike i zdravog razuma.

Pa ja sada moram ići na policiju i davati moju stranu priče. I netko kaže da se njima ne smije upadati u riječ. Moraš ih slušati, bili oni u pravu ili ne bili. Jer oni su vlast, a protiv njih se ne može. A Kedžo me nije optužio da sam njega napao, nego da sam napao sustav, njegove vrijednosti i njegov svjetonazor. Da sam ja glavni inicijator opasne pobune protiv našeg sustava, da sam žestoki kritičar režima, da sam osnovao nekakvu pobunjeničku skupinu, da vrijeđam vladajuće strukture, da sam ugrozio temelje naše demokracije, da sam protiv naše ustavnosti, ma što to bilo i ma što to značilo. A naš pravosudni sud je ustvari moralni sud i našem vrhu aktualne vlasti je u interesu da me smjesti u zatvor ili u psihičku ili psihijatrijsku ustanovu. Jer politički djelujem na mlade, na buntovne ljude, pa tako neću imati pošteno suđenje, da će mi suci biti pristrani, optužbe neosnovane, a svjedoci će biti lažni i nevjerodostojni. A Kedžo na sve to kaže:

„Nema nasilja u demokratskom društvu. Inače bih ja primijenio mafijaške metode: nekome bih zapalio auto ili kuću, nekome bih pucao u glavu, nanio bih nekome teške i opasne ozljede.“

Ali mi smo čudni ljudi i čudno se ponašamo. Pa bih ja Kedži preporučio da se smiri uz lutku na napuhivanje, pa tražim Peru i odmah ga pitam:

„Hoćeš li mi biti svjedok? Hoćeš li me braniti i obraniti od Kedže?“

A on se nećka, ipak odgovara:

„Da li baš moram? Ne volim ni ja talasati. Ja ne volim išta imati sa sudom.“

„Tko voli, samo im reci da me je Kedžo zlostavljao, da mi je upućivao pogrdne riječi i da je zlostavljao Damu s psetancetom, da je meni to dozlogrdilo i da sam ga zbog toga udario.“

„Ali on te ne tuži zbog toga? Ne tuži te on podljeva očiju, razderanih vjeđa, prijeloma sinusa i očne šupljine, ne tuži te on ni za krvarenja, a ni zbog nokauta. Ne tuži te on zbog brutalnog i divljačkog premlaćivanja. On te tuži da propagiraš socijalizam i samoupravne vrijednosti.“

„Ja nisam ništa kriv. Sve je to jedna notorna laž. Istina, prepirali smo se, a on je postao besmisleno agresivan. On me je vrijeđao, oduzeo mi je Damu s psetancetom i da ga nisam par puta udario, izvadio bi svoj pištolj i pucao bi na mene.“

„I što sad on želi od tebe?“

„Želi smrtnu kaznu.“

„Ne možeš za to dobiti smrtnu kaznu.“

„Onda će tražiti doživotnu robiju.“

„Ti si stvarno u velikim problemima. Sanader je počinio mnogo zala, pa neće dobiti ni pet godina zatvora, a ti si se po tvojoj priči samo branio, pa ćeš dobiti, to što ćeš dobiti. Nisam shvatio u čemu je tvoja krivnja?“

„Branio sam svoju čast i čast Dame s psetancetom.“

„Zar nije Dama s psetancetom tvoja iluzija i tvoja virtualna stvarnost?“

„Valjda jeste.“

„A što je bilo s širenjem socijalizma i samoupravnih vrijednosti?“

„Ja sam samo rekao da 60 % ljudi ne izlaze na izbore, a 70 % ljudi je doživjelo totalni bankrot. Da nema perspektive, a ni napretka, a u socijalizmu je barem bilo lažnog, ali i istinskog napretka. Moja olakšavajuća ili otežavajuća okolnost je ta što sam to govorio.“

„A Kedžo je to iskoristio na sudu?“

„Valjda jeste. Još su mi prišili da sam komunjara, Jugoslaven, anarhist, jugonostalgicar, a da Kedžo brani današnje vrijednosti.“

„Pa ti nemaš ništa s tim?“

„Naravno da nemam. Briga mene za društveno ili privatno vlasništvo, briga mene za religiju, briga mene za drugove i drugarice. Nisam nesnošljiv, i nisam za partijsko zapošljavanje.“

„Ali pravosudne strukture su mu povjerovale?“

„Pravosudne strukture su još pod utjecajem i pod propagandom filma „Četverored“ Jakova Sedlara.“

„I njima trebaju narodni neprijatelji?“

„No, a ti kažeš da je sve to zbog toga što si Kedži udijelio nekoliko kick boxinga.“

„Sve je to zbog toga.“

„A da ti tražiš odgodu odlaska u zatvor i da zavlačiš služenje kazne? Možda te u međuvremenu oslobode. Horvatinčić se žalio da su mu atrofirali mišići, da mora ići na rehabilitaciju i fizikalnu terapiju.“

„Nema od toga koristi. Ja sam stoka sitnog zuba i nemam novaca za te odgode. Osumnjičenik sam i osuđenik. Nisam član nikakve narkogrupe, nikakve zločinačke organizacije, a nisam ni investicijski prevarant.“

To je moj osnovni problem i tko bi ga razumio. Pa mislim da mi Pero neće i ne želi pomoći, jer ja sam ili nisam komunjara, Jugoslaven, anarhist i jugonostalgicar. Jer je već sastavljena kaznena prijava protiv mene. A Pero se bavi ili ne bavi dinosaurima i masovnim izumiranjem. Pero se bavi asteroidima, solarnim sustavima i kometama. A kod nas je pravda u nekim slučajevima spora i nedostižna, ali u nekim slučajevima je brza, efikasna i dostižna. A takav slučaj je taj moj odnos s Kedžom. Jer on je branitelj u invalidskoj mirovini, on nekako zloupotrebljava nečije povjerenje u gospodarskom poslovanju i njemu je sve dozvoljeno. On posjeduje financijska sredstva, zlatnike, zlatne poluge, narukvice, lančiće i satove u ne zna se kojoj vrijednosti, pa je on uvažen, pa on može nekoga varati, on može i ne može pljačkati i on može manipulirati našom policijom i našim pravosuđem.

Njega nitko ne ispituje jer on nije ili je član ijedne zločinačke organizacije i on radi što hoće. On je monstrum svoje vrste i izgleda da mu naša politika sve tolerira i da se sabotiraju istrage protiv njega. I ja sam takvom stao na kraj ili na put. I uz sve to, brutalno sam ga premlatio, pa sam i više nego kriv. Jer ne mogu se tući zaštićene životinje, kormorani, lički medvjedi ili pojedinci. I nema obeštećenja za žrtve tog sustava. Možeš samo dobiti plaćanje troškova suda u visini 50.000 kuna. A od kuda to meni? Prvo plati, pa se onda žali. Nitko ne pita imaš li ti te novce. I još me svatko može tužiti zbog duševne boli. Ja mislim da to nije bilo u socijalizmu, a sada u kapitalizmu svaka šušta to može podnijeti na sudu. I ja se ne pitam bi li naš prvi predsjednik, Franjo Tuđman završio u Haagu? Briga mene za to. Ja vodim brigu o sebi i vodim svoje poslove.

Ja znam da se ne mogu se tući vlasnici legalne ili ilegalne kladionice, kamatari i kriminalci. I znam da ću uskoro biti pozvan na sudsko ročište. Jer Kedžo me tuži za duševne boli, ali i za one fizičke. Jer on ima dobre veze s našim pravosudnim sustavom. Pa njegove tužbe odmah prolaze, a za naše tužbe traju 10, 20 ili 30 godina. Slične zloporabe se događaju s cijepljenjem preko reda protiv korona virusa. Prvo se čulo za Damira Borasa i njegovu suprugu, pa za Luku Burilovića, predsjednik Hrvatske gospodarske komore, pa za Zorana Gopca, pa onda za Stipu Gabrića Jamba. I nikom ništa, pojeo vuk magare, magarca nema, a vuk čio i zdrav. Krivci za takvo stanje nevino kažu:

„To je nebitno, cijepio sam se, ali ne preko reda. Ja sam hrvatski ratni vojni invalid, imam plućne bolesti, tuberkulozu i teški bronhitis, blagu astmu, alergijske poteškoće i respiratorne probleme, imate li vi ili nemate pametnijeg posla? Zar ja nisam dovoljno bolestan? Zar ja ne spadam u rizičnu skupinu bolesnika? Zar ja nisam u registru bolesnih? Zar me treba pajserom glav?“

„Niste u registru bolesnih.“

„Onda je to greška sustava. Ja sam se cijepio preko reda jer ne postoji protokol tko može dobiti cjepivo. Uostalom, što vi želite od mene?“

„Želimo jednake uvjete za sve.“

„To i ja kažem. Želim i ja jednake uvjete za sve, želim da se nešto ne obavlja preko reda. Ako za nekoga sudski postupci traju 10, 20 ili 30 godina, kako se Kedžina tužba rješava preko noći?“

„Ovo vrijeda našu inteligenciju.“

„Štošta vrijeda našu inteligenciju, pa nikom ništa.“

Kako su istražitelji i vještaci sve istražili, kako su sve proveli? Jer ovo je dno dna, nema pravde za nas stoku sitnog zuba. Valjda je red da se održi pravedno sudsko ročište. Jer tužitelj je ili nije još u bolnici, a on navodno osjeća psihofizičke posljedice tog premlaćivanja i navodno ima epileptične napade. A ja sam zbog toga na rubu plača i jedva izgovaram poneku rečenicu. Sve mi je naporno i stresno. Nije mi ni do stiskanja zubi. Ali nema kod mene zadržke, nema ni kalkulacija, nema ni povlačenja računa. Tako je, kako je. Ja sam u totalnoj gunguli i gabuli. Ja sam u totalnoj nemilosti i logici naših aparatčika. Oni će me osuditi, a Kedžo će tražiti još strožu kaznu, nego što je oni udjele. Jer rekao sam, ne mogu se kod nas tući zaštićene osobe i životinje. Ne može se na njima upotrebljavati sila.

A Kedžo je nasilnik, zatočio je Damu s psetancetom, protupravno joj je oduzeo slobodu, za sve žene govori da su kurve i drolje, pa vulgarno vrijeđa, pa tuče Damu s psetancetom i tjera je na prostituciju i nikom ništa, a ja sam se branio, pa će mene osuditi. Uz sve to on čačka po našoj nesretnoj prošlosti i povijesti, pa će oživjeti naše stare kletve i nesreće. Kažu da u Egiptu postoji kletva faraona, a kod nas postoji kletva kralja Dmitra Zvonimira. Jer navodno je papa Urban Drugi pozvao Hrvate na križarski rat, kralj Dmitar Zvonimir je to prihvatio, njegovi podanici nisu, pa su ubili pobožnog kralja Dmitra Zvonimira. I on je te svoje podanike prokleo jer se nisu htjeli boriti u Anadoliji. A i nas često proklinju naši vlastodršci, jer ni mi nismo baš pokorni. Pa će nas dočekati faraonova ili kletva kralja Dmitra Zvonimira. I neće umjesto nas prosvjedovati vjernici, a ni Željka Markić.

I nećemo mi prestati mrziti strance, žene i drugačije. Nećemo mi liječiti i izliječiti svoje komplekse, nećemo se mi izliječiti od moždane magle. Bit ćemo i dalje neraspoloženi, sa glavoboljama, bez energije i zaboravljivi. A istina je da sam ja divljački pretukao Kedžu, ostavio ga u beživotnom stanju, gladnog i žednog. Ali to sam učinio jer bi mi Kedžo mogao štošta zlo učiniti. Nehumano sam postupio, pa me Kedžo i naš sustav želi kazniti. No, ne zovu uzalud Kedžu: Baraba

Kedžo ili Naci Kedžo. Tako je to kod nas. Kedžo može pljuvati i vrijeđati na osobnoj razini, i ti to moraš trpjeti. Moraš biti jakih živaca i ne smiješ puknuti. Čujem da je Kedžo nešto skupocjeno poklonio Dami s psetancetom. Tako on kupuje ljubav.

Oni se posvađaju, njihova veza je turbulentna, pa joj on kupi nešto skupocjeno, pa se oni onda pomire. Onda mu ona dozvoli da je pipka, da je štipa i da ide svojom rukom po njenom grudnjaku. I to je sve u posljednje vrijeme. A ja sam primijenio mjere nužne obrane, ali to za naš pravosudni sustav nije važno. Kedžo i netko iz pravosudnog sustava već su podnijeli kaznenu prijavu protiv mene jer sam prekršio odredbu:

„Tko svjesno ili iz nehaja nekome uskrati pomoć, kaznit će se kaznom zatvora do šest mjeseci.“

Pa ja tako moram ići na psihofizičku provjeru i testiranje. Jer netko mora provjeriti moje mentalno stanje. A tamo ću dobiti zbunjujuća i kontradiktorna pitanja, pa ću tamo morati odgovarati na njih. A to su pitanja slična kao kad tražiš posao, ta su pitanja sastavljali naši vrsni psiholozi i naši vrsni psihijatri.

Srećom neću se morati pretvarati da sam novinarka Nelly Blay, a ona se pretvarala da je mentalno oboljela, pa su je smjestili u ozloglašenu psihijatrijsku bolnicu, umobolnicu ili ludnicu užasa. I ona je to htjela da bi razotkrila njihove jezive tajne, a ja to ne želim, ali bez obzira na sve neki psihijatar, kada vidi moje psihofizičke testove, će reći da sam mentalno obolio. A ja ću također otkriti da bolnica drži dvostruko više pacijenata, da hrana baš nije najbolja, a za svaku sitnicu dobiješ injekciju i ideš spavati. I možda ću i ja napisati: „Deset dana u ludnici“. No, mene muče druge brige. Shvatio sam da je kraj moje veze s Damom s psetancetom. Ona na svaku moju riječ udara kontru, neprestano bi se svađala, a ja sam na sve to ravnodušan. Ja sam za predah ili kraj tog našeg odnosa. Ne nedostaje mi. Želim se

svega osloboditi, ogorčen sam na nju, izbjegavam ju i ne želim intimnost s njom.

Jer ne podnosim njeno omalovažavanje, vrijeđanje i kritiziranje. A bojim se i njenog ubilačkog ili samoubilačkog napada. Jer ona ima planove proglasiti svoju Republiku Pešćenicu, jer i ona ima nerazumne planove. Ona je kao Kedžo, da je zdrav, uzeo bi on svoj kalašnjikov, municiju, pištolj i ručne bombe i već bi on krenuo na mene. Briga njega imamo li mi ili nemamo Mindhuntere, stručnjake za ubojstva i za umove monstruma. On već postavlja svoje dijagnoze i terapije. On nema ozbiljne probleme što se toga tiče. Jer za njega ljudi nisu stvoreni jednaki pred Bogom i pred našim zakonima. Jer on misli da je iznad Boga i naših zakona. Milijuni kuna, kao dugovi, mu dolaze na naplatu, crni oblaci su se nad njim nadvili, slijede ga nevolje, prijete mu kazne zbog poreznih utaja, prijeti mu bankrot, a on zbog toga ne haje. Ne haje on za svoju crnu stvarnost, nije on depresivan, nije on bespomoćan, on misli da je to nekakav marketinški trik.

Poanta svega je ta da je on nemoralan i beščutan. Jer on je moj prijatelj ili neprijatelj iz pakla. Jer njega štite razni ljudi od osuda i kazni. A i za njega bi Šeks mogao reći svoje oštre riječi da je spletkar, protuha, hulja i propalica, da je psihički poremećen, a ovaj bi mu odmah odgovorio da je ovaj udbaša, narodni štetočina ili suradnik UDBA-e. Pa bi se oni tako vrijeđali, a i za jednog i drugog ne može se utvrditi porijeklo imovine, je li ono plod kriminala i korupcije. I tu naša država pokazuje svoju nemoć, jer u proračun se uplaćuje manje nego što bi trebalo. Trebalo bi se izvršiti blokiranje pokretnina i nekretnina, sve imovine i sve krenuti iz početka. Treba utvrditi nezakonito stečenu imovinu, kriminalne radnje i korupciju. Valjda se netko tu pravi da je umno poremećen i valjda zato on ne priznaje svoje zločine. Valjda zato on zna tući i pretući svoje neprijatelje. Jer za njega ne važe pravila suda i našeg korumpiranog zakonodavstva, jer protiv njega nitko nema prava na pravednu i činjeničnu obranu. I sve to ostavlja gadne posljedice na većinu populacije. Jer sve nas je

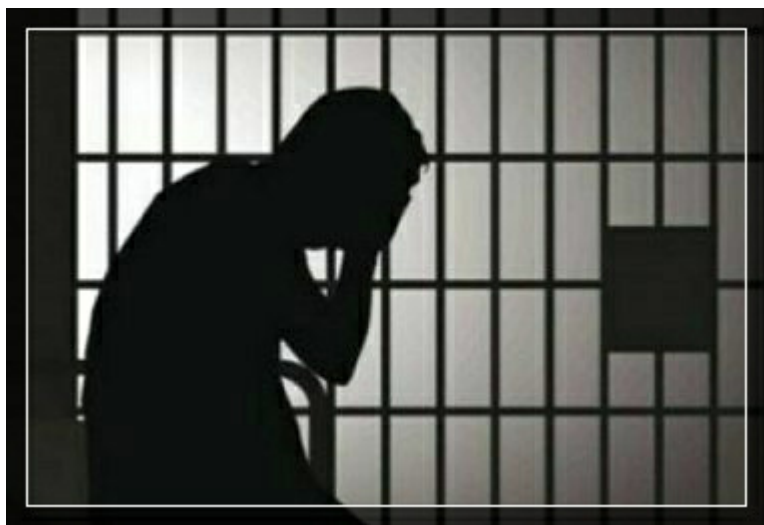
više u Popovači i u Vrapču. Jer smo sve više mentalno slabiji, jer za nas ništa nema smisla, jer svi dobivamo bipolarni poremećaj, jer svi osjećamo mučna svjedočanstva i potresne traume. Jer sustav nas želi preodgojiti. Želi nam oprati mozak, očistiti srce, ojačati pravičnost i eliminirati zlo.

A kažu da je za sve to kriv naš mozak. Naš mozak ne priznaje neučinkovite istrage, neučinkovite i lažne sudske procese i naše neefikasno pravosuđe. I što nam još preostaje: preostaju nam naša podsvjesna očekivanja i naši snovi. Jer dosta nam je pisanja, čitanja, razgovora i kompliciranih odnosa. A Kedžo je također kompliciran do boli, on bi navodno htio smrtnu kaznu za mene, jer ne mogu se tući naše zaštićene životinje. Pa je taj pravni postupak i ta pravna presuda apsurdna do boli. Ništa tu nije protuzakonito, ništa tu nije ilegalno, malo smo bili pijani i malo smo se potukli. Ja sam Kedži zadao tri do četiri kick boxa i ništa više i ništa manje. I ja nisam zaslužio tu bezuvjetnu kaznu od šest mjeseci u psihijatrijskoj ustanovi. Ali tamo ću ja zavirivati u svoju podsvijest, tamo ću se ja baviti svojim seksualnim fantazijama ili neću? Ponijet ću nekoliko knjiga i svoj lap top, bez obzira ima li tamo Internet ili nema.

Ne želim ja biti anksiozan, barem to ne želim priznati. I neću piti lijekove, neću piti antidepressiv, antibiotike, prozac ili xanax. Ne želim se pretvoriti u biljku, želim biti misleća životinja i želim misliti svojom glavom. Jer želim i dalje biti savršeni muškarac, a ne nekakva pogreška, nekakav homoseksualac ili grješna žena. Neću ja dozvoliti da nikakav nametnuti svjetonazor meni naštetiti. Neću ja nikakav utjecaj „Modre laste“ i sličnih časopisa. Jer ni jedno društvo, nijedna klasa nisu ravnodušni prema odgoju svojih građana, pa će me i ovo društvo htjeti odgojiti ili preodgojiti. Ja ću sve to prihvaćati, govorit ću da sam u psihičkim problemima, da imam napade panike, ali ću u džepu držati figu. Jer ne može se starog konja učiti da bude trkaći konj. Jer ne može nikakav sustav meni otvoriti vrata raja, ja ću i dalje biti nesretan i nosit ću se sa svojom nesrećom. Ali praviti ću se

normalan i nakon šest mjeseci izići ću van iz te psihijatrijske ustanove neokrznut i smijati ću se Kedži što sam ga premlatio.

To će mi dodatno probuditi moj dopamin, moj adrenalin i moj serotonin. Pa ću moći živjeti kao da se ništa nije dogodilo. I radit ću na sebi i neću držati ni do preniskih, ali ni do previsokih kriterija. I riješit ću se svoje samoće i mračne strane samoće. No za partnericu neću odabrati nikakvu feministkinju koja se stidi uskih haljina i ruža, koja će mi stalno govoriti o ravnopravnosti spolova. Neću ni odabrati ni nekakvu ljubiteljicu pasa. Jer ne mogu više podnijeti nekog bijesnog i mrzovoljnog chihuavu, ni nekog musavog maltezera, a ni nekog pekinezera. Želim neku ljepoticu bez psa i želim biti muževan i samopouzdan muškarac, neopterećen centimetrima. Ali bojim se drakonskih kazni našeg sustava, pa ništa ne poduzimam protiv Kedže. Pričam u alegorijama i distopijama i ništa više. Ni riječ ne govorim o našoj nekad naprednoj civilizaciji i o našim nekad uspješnim poslovima. Valjda sam zato psihotično poremećen, sumanut, shizofreničan, neurozan, pod traumama i pod stresom. Valjda mi je zato duša bolesna.

POGLAVLJE 14

Meni je sud odredio psihoterapiju na šest mjeseci, prisilni boravak u psihoterapijskoj ustanovi na šest mjeseci, psihoterapijske razgovore i lijekove. Mnoštvo lijekova. I to mi je određeno po kratkom, partizanskom postupku. Ja inače već dvije godine želim pronaći svog obiteljskog liječnika, ali ga ne nalazim. Želim terapiju za svoje natečene noge, ali ništa od toga. Moj liječnik mi je prepisao amlopin kao terapiju za tlak, a od svega toga sam dobio natečene noge i nikome ništa. Nemam veze i poznanstva, pa nikome ništa. Uz to sam nepovjerljiv prema našim institucijama, a nemam vremena prema našim pravosudnim postupcima. A kod nas za sve treba nekakva veza i nekakvo poznanstvo, inače je sve drugo muka ježeva. Uz sve to, zbog nepodmirenih dugova bolnica prema veldrogerijama, obustavljena je dostava nužnih lijekova za život i mi imamo problema s liječenjem. Ali mi i dalje živimo s tim i unatoč i usprkos svemu, borimo se za svoj život.

Ogorčeni smo i tužni, ali i dalje živimo. Tako je to s nama. Mi smo građani drugog reda. Jer ja sam po tom zdravstvenom i pravosudnom sustavu u nekakvom crnilu, nisam u skladu s društvenim normama i trebam odgovarati po zapovjednoj odgovornosti, ako se nema odgovarati po bilo čemu drugome. A kriminalnu hobotnicu nisam ja organizirao, nego su to učinili drugi, za primjer Kedžo je to učinio. On je organizirao svoju mafijašku hobotnicu i u njih je uključio i stavio sve političare i sve suce, a ja bih se sada trebao boriti za pošteniji i pravedniji sustav. Ili je sve to zlo učinilo Državno sudbeno vijeće, ja ne znam, netko jest. Samo da cure informacije iz našeg USKOK- a, DORH – a i Državnog sudbenog vijeća, cure. Svi znaju za akciju i veliku operaciju koja se drži u tajnosti. A mene, bez nekog razloga proglašavaju manijakom i pohotnikom.

Ja navodno proganjam, uznemiravam i maltretiram Damu s psetancetom. Pa sam i po toj osnovi kriv. A za mene Dama s

psetancetom nije nedodirljiva, ne šaljem joj ja uvredljive poruke i ne prijetim joj ja tjelesnim napadom, pa ona mi ona još uvijek nekad dolazi u snove. Nije da ja to podržavam, nije da sam ja u to uključen, ali nemam snage to promijeniti. A ja sam izgleda emotivac, majka mi se razboljela, izgleda da je dobila korona virus, a ovi ovdje u psihijatrijskoj ustanovi mi ne daju da je posjetim, da popričam s njom i oprostim se od nje. Zbog toga sam se rasplakao u tajnosti jer me ovdje drže kao posljednjeg kriminalca. Najbolje da ih ja tužim za duševne boli, ali ja nikako da otvorim taj kazneni postupak. Kažu da oni nikako ne mogu prekršiti naše zakone jer oni su dio pravosudnog sustava.

Ali zato, kažu da je policija kazneno prijavila nadležnom državnom odvjetništvu uzročnika požara na Hvaru. On je ispalio signalnu raketu koja je izazvala požar na Hvaru. Time je počinio teško kazneno djelo protiv opće sigurnosti. U novinama čitam da su policajci uhitili mladića koji je pod utjecajem alkohola pokušao ubiti svog starijeg brata metalnom šipkom. Također čitam da je iz virovitičkog proračuna nestalo 17 milijuna kuna. Da to uzaludno istražuje Uskok, ali baš nema od toga nekakve koristi jer se već zbog toga ubio tamošnji pročelnik za financije, pa je na njega prebačena krivnja za izvlačenje novca iz gradske blagajne. Navodno je pokojnik bio ovisnik o kockanju pa nije bio optužen za zlouporabu povjerenja, pronevjeru i tešku krađu. Pa je tako vuk sit, a ovce nisu na broju. Tko još pita za ovce i novce?

Prvobitno su optužili Ivicu Kirina, gradonačelnika Virovitice, ali je osječki sud odbacio prijavu. Stoga, mi ne vjerujemo hrvatskom pravosuđu. Za nekoga je ono majka, a za nekoga maćeha. K meni je došla policija, pretresli su mi kuću i rekli da su našli revolver. Ja za njega nisam ni znao, a oni su ga našli, sastavili su prijavu za nedozvoljeno posjedovanje oružja i kazneno su me prijavili i zbog toga. Ja sada mislim da su ga oni, na Kedžin nagovor podmetnuli. Kada se nekom pakuje, onda se maksimalno pakuje. Ja sam za sustav opasan, a ako se kod mene nađe oružje onda sam turbo

opasan. A Kedžo mi je usput priušti salve uvreda, plašenje, nasilje, osude, teške riječi i prijetnje smrću. Međutim, ja znam da su protiv pokojnog zagrebačkog gradonačelnika, Milana Bandića, sudovi vodili razne sporove, no nisu mu ništa nezakonito pronašli.

Nije on bio optužen za zlouporabu povjerenja, pronevjeru i tešku krađu. Sve je on to s lakoćom sređivao, za njega su to bili uvredljivi klevetnički navodi, narušavali su njegovo dostojanstvo, pravo privatnost i privatni život. No, bez obzira na sve to kažu da je on sada kazneno prijavljen, pa se DORH s njime bavi. Ja kažem da treba pustiti Bandića na miru, ako mu se nije ništa moglo dokazati dok je bio živ, ne treba mu se dokazivati ni sada kada je mrtav. Ali treba osuditi one koji su nedostupni hrvatskom pravosuđu. Treba osuditi sportske i gospodarstvene kriminalce: Zdravka i Zorana Mamića i Miroslava Kutlu jer oni su lopovi koji su oštetili državni proračun i nelegalno stekli milijunsku zaradu. Ali što napraviti sa Ivom Sanaderom i Zsoltom Hernadiem? Jednom se uspješno ili neuspješno sudi, istražuju se sumnje da je zloupotrijebio svoj položaj i primio mito, a drugi je već više godina nedostupan hrvatskom pravosuđu i izgleda da je on dao to mito.

Međutim, mene brinu oni koji su optuženi za ratne zločine i zločine protiv civilnog stanovništva. I oni su nedostupni našem pravosuđu. Pa je tako s Kostom Novakovićem, Đorđem Bjegovićem i nekim zločincem iz Negoslavaca. Naime, naše nadležn Županijsko odvjetništvo nije mu navelo ime. No pustimo sada to na miru, pa se ja tako bavim Australkom Kathleen Folbigg, ona je u rastrojenom stanju ubila svoje četvoro djece i za nju stručnjaci kažu da ne znaju ili da nisu sigurni da je ona kriva i da je treba pomilovati. Kod nas ni nema takvih stručnjaka i vještaka. Jer kod nas je genetika i genetski testovi na nivou srednjeg vijeka. Kod nas je sve na nivou srednjeg vijeka. Prema nama stoci sitnog zuba se naše pravosuđe odnosi po kratkom postupku, prema nekom se sve oteže, a prema nekom se prijave odbacuju.

Uz to, kažu da je kuma Gabrijele Žalac, pijana, pod utjecajem alkohola i pod utjecajem tableta, pokosila ženu i pobjegla. I nije dobila nikakvu takvu kaznu, nego rad za opće dobro. Također netko kaže da je odbačena kaznena prijava protiv Gabrijele Žalac zbog prometne nesreće u Vinkovcima. Naime, ona je naletjela na 10 – godišnju djevojčicu, a upravljala je s nevažećom vozačkom dozvolom i nikome ništa. No, to joj nije osnovna krivnja. Kriva je jer je tražila da se pogoduje njenom bratu. I to je tražila od Josipe Rimac. A ta je poznata po aferi s vjetroelektranama. Ni ne zna se tko je kome tu pogodio, ali zna se da je u naseljenom mjestu svojim Audijem jurila 130 km na sat i nije dobila nikakvu zatvorsku kaznu i nije ostala bez vozačke dozvole jer su tamo dolje autobusne linije rijetke. Ali to sve nije ništa u odnosu s Aleksandrom Vučićem. Njega optužuju da je u sumnjivim okolnostima pogubio svog konkurenta, suparnika i političara Vladimira Cvijana. Jer njegovo tijelo su nedavno našli na dnu Dunava. I naravno da neće nitko za to odgovarati. A ti naši pravosudni birokrate su se u mom slučaju držali one Šeksove rečenice:

„Locirati, identificirati, uhititi i transferirati“.

Pa su me transferirali u psihijatrijsku ustanovu i neće nikakva dijaspora za mene prikupljati sredstva, briga njih za mene. Jer ja sam nekakav balkanski krvnik, jer ja sam nekakav balkanski monstrum, jer ja sam nekakav balkanski krivac. Ali ja ne patim od sindroma manje ili velike vrijednosti. Ali tražim odštetu za duševne boli koje mi je nanio naš nepravedni pravosudni sustav. Sastavio sam i žalbu, no dobio sam odbijenicu, navodno moja žalba nije osnovana. Jer ja sam trebao promijeniti svoj stil života, ne mogu ja tako funkcionirati, kako funkcioniram. Moram izići iz svijeta rasizma i ksenofobije. Jer tako naš pravosudni i policijski sustav trenira strogoću. A ja nekako moram izići iz ovog našeg robovlasničkog ili kapitalističkog svijeta. Jer ne mogu ja napadati ili kritizirati sustav, njegove vrijednosti i njegov svjetonazor. Ne mogu ja nekoga buniti ili pobuniti protiv našeg sustava, jer navodno zvanično nema nasilja u demokratskom

društvu. A nezvanično nasilja ima koliko hoćeš, samo što to naša vlast, naša policija i naš pravosudni sustav to ignoriraju i toleriraju.

Pa se ubijaju kamatari, pa se ubijaju kriminalci, pa se ubija stoka sitnog zuba, pa se ubijaju naše žene. I nitko ništa ne odgovara. A naš pravosudni sustav umjesto mirenja, potiče novu mržnju, nove globalne nestabilnosti, nove osvete i nove ratove. A neki ljudi mogu druge klevetati, mogu nekoga mučiti ili nehumano postupati s njim, mogu nekoga ozljeđivati ili ubijati. Samo ponekad tim njihovim žrtvama to dojadi, kao meni, pa oni nekoga nokautiraju, obave svoj zločin ili zlodjelo iz mržnje. Ali država to tumači na svoj način. Kedžo im predloži da sam ja nekakav komunjara, nekakav jugonostalgicar, nekakav zločinac protiv čovječnosti, pa me ta država kazni. I sada ja trebam ili ne trebam pokretati pravnu akciju ili tužbu protiv države. Jer ja želim ili ne želim biti zatvorenik savjesti. Ne želim biti zločinac ili zlostavljač. Jer nema pomirbe s nekim ljudima, jer nema suživota sa svima. I smatram ja, da je moje djelo najhumanije, jer nije išlo drugačije. Nekoga nokautiraš, njemu pozli, pogorša mu se stanje, on padne u nesvijest, ali otrijezni se i nastavi dalje sa svojim životom. I vjerojatno bih ja tako reagirao kad bi me napao Beli Konj, poznati diler. I ne bi to uopće bio homofobni napad, jer liječnici bi rekli da je to bio napad alergičara.

Da su naš organizam napale alergije, glavobolja ili probavne smetnje. A ja nisam ništa kriv, barem se tako ne osjećam. Zdrav sam, fizički i mentalno. I sjećam se Kedžinih riječi:

„On je roba s greškom. Crk'o da Bog da. Nije se uklopio u naš sustav vrijednosti i naš svjetonazor. On je neprilagođen i kriv je što je živ. Treba ga isključiti iz javnog života. Treba s njim oštro i beskompromisno. Treba mu iščupati mozak i srce. Treba ga smrtno kazniti, a ako to nije moguće, onda ga treba poslati na doživotnu robiju.“

Netko mu kaže da su Sanadera osudili na pet godina, ali on se ne smiruje. Pa govori: „Zašto mi govorite o Sanaderu? To nisu isti slučajevi. Ovdje osuđujemo zločinca.“

A ja zbog svega toga nisam bio u stanju iznijeti ni svoju obranu. I ne slažem se sa tim psihijatrima, s tim inspektorima i sa tim vještacima. Ja sam uhićen na temelju nečijih insinuacija, jer svjedoka nije bilo, jer naše institucije ne rade svoj posao. A Kedžo je nezakonito posjedovao oružje, htio je zapucati prema meni, pa sam se ja nekako morao obraniti.

Umalo sam zaboravio reći da je to kod mene stvorilo psihičku zbrku. Bojao sam se da Kedžo ne zapuca prema meni, pa sam mu zadao nekoliko kick boxova. Zato kod mene nema kajanja, zato sam ja pravdu uzeo u svoje ruke, zato sam ja pristalica divljeg zapada, zato sam ja Kedži priuštio pakao, zato se ja ne osjećam krivim. Zato Kedžo želi maksimalnu kaznu za mene. Zato on živi u atmosferi rata, mržnje, netolerancije i sljepila svake vrste. I zato netko propitkuje ili ne propitkuje tko je zapravo zdrav, a tko bolestan u svemu tome. I zato i kod nas postoje medicinske sestre Ratched, kao u „Letu iznad kukavičjeg gnijezda“ i zato one upravljaju s nama i zato se i meni udjeljuje prisilni smještaj u psihijatrijskoj ustanovi. Jer treba me društveno stigmatizirati i socijalno distancirati. Jer treba me odvojiti od društva. Treba sa mnom učiniti isto što je Firenca učinila s Danteom. Treba me izgnati ili protjerati ili zatvoriti u psihijatrijsku ustanovu za primjer i na šest mjeseci.

A ja trebam razvijati ljubav prema samome sebe, jer trebam si naći nekakvo utočište, jer trebam pronaći i zadržati unutarjni mir i tišinu, jer ne smijem sebi biti najgori neprijatelj, nego najbolji prijatelj. Jer sve je u glavi, jer ne smijem poremetiti svoj um, ne smijem biti mentalno bolestan, ne treba meni shizofrenija, antidepresivi, depresija, fobije i bipolarni poremećaj, jer ne smijem biti preosjetljiv. I ne smijem na nasilje odgovoriti nasiljem. Ne smijem nekoga premlaćivati do smrti. Ne smijem obavljati svoje grozne

zločine. Jer sve se to dogodilo u toj korona krizi, jer sve se to dogodilo u toj korona izolaciji. Umjesto da se naše društvo bavi egzistencijalnim problemima, da se bavi suicidalnim promišljanjima, depresijom, PTSP – ijem i panikom, oni se okreću od svega toga i bave se tko je koga pretukao. Valjda zato, mimo moje volje, su me vezali u psihijatrijskoj ustanovi. Valjda zato društvo odlučuje da me netko zlostavlja u psihijatrijskoj ustanovi.

Upravo zato tamo u psihijatrijskoj ustanovi mi netko prijeti šamarčinom ne budem li se ponašao kako treba. Svećenik mi prijeti Sotonom, novim nasiljem i egzorcizmom. Psihijatar ti mjeri tlak i šećer. Pita te hoćeš li počiniti samoubojstvo ili ubojstvo, uopće ne ispituju tvoje psihičke probleme, tvoje depresije, tvoje letargije, tvoje paranoje, PTSP ili aneksioznost. Psihijatar te pita:

„Jeste li išli na odvikavanje od droga?“

A ti ga bijelo gledaš, pa bi ti on najradije radio lobotomiju. Pa te on ponovo pita: „Mrzite li sebe ili druge? Mrzite li drugačije? Kakav vam je nagon prema ženama, imate li dovoljnu erekciju? Jeste li baiby boom ili generacija x?“

Kažete mu da je sve u redu s vama i da vam prestane postavljati glupa pitanja, ali to njega ni zašto ne obavezuje, pa on i dalje postavlja takva pitanja.

Onda on kaže da ne može izaći s tobom na kraj, pa te prvo zavežu, pa te naključaju lijekovima, antidepressivima i antibioticima, pa se ti smiriš. A ja te lijekove ne pijem, nego kada oni odu, ja ih ispljunem. I to je ta moja borba sa sustavom. A taj sustav mi je priuštio zloglasni zatvor, koncentracijski logor ili kaznenu koloniju. Briga sustav jesam li ja meteoropat i koji sam ja kronotip, a mene briga za sustav. Ja brinem za svoj unutarnji sat. Želim se buditi energetski i poletno. Želim biti ranoranilac, a ne kasnoranilac. Želim biti dupin, a ne medvjed. Želim spavati bez noćnih mora, želim da mi se događaju

lijepe stvari. Želim u miru čitati knjige, pa ću na miru pisati na svom laptopu. A ovi ovdje traže od tebe poslušnost, da prihvatiš svoju mentalnu retardiranost, da prihvatiš svoj bipolarni afektivni poremećaj. Pa sam ja nesretan i ogorčen. Pa sam ja buntovan, ali to ne iskazujem i polako mi dani prolaze. A čim izađem iz te psihijatrijske ustanove, podnijet ću tužbu protiv njih.

Želim dokazati da su me tu nevinog držali gotovo 200 dana. Da sam tu prisilno proveo gotovo isto kao u vojsci. Samo neće to tako lako proći. Borit ću se ja. Ako nisam postao branitelj - umirovljenik, postat ću netko koga su nevinog držali u psihijatrijskoj ustanovi. I tražit ću odštetu za duševne boli, ako je Milijan Brkić dobio odštetu od 40.000 kuna za tko zna što. Ako je i naš jadničak, Dragutin Pocrnić za otkriće maloljetničke prostitucije u Osijeku dobio odštetu od 34.000, onda sam i ja zaslužio barem 50.000 kuna. Ali to će trajati. Kaže se da je pravda spora, ali dostižna. Stoga je bilo lako me bilo osuditi, ali nije lako dati odštetu. Jer naše pravosuđe neučinkovito, traljavo i sporo. I tako je, kako je. Mi se bavimo s čim stignemo, a Pero se bavi meteorima i asteroidima, pa kaže:

„Znaš li da će uskoro pored Zemlje projuriti asteroid, divovski svemirski kamen, koji nas može uništiti, ako padne na nas?“

„Ne paničarim, ne bavim se time i ne zanima me to.“

„Ti se baviš prozaičnim stvarima i Kedžom. Znaš li da je meteorit pao u Dalmaciji?“ „Ne znam ni to.“

„Kažu da je blještilo i svjetlilo četiri minute kao Mjesec.“

„I jesu li pronašli meteorit?“

„Nisu. Kažu da je on veličine rukometne lopte.“

„Onda ga nije ni bilo.“

Ja odmah mijenjam temu razgovora i kažem:
„Znaš li ti da je Dragutin Pocrnić dobio odštetu od 34.000 kuna?“

„Za što je dobio odštetu?“

„Otkrio je maloljetničku prostituciju tu kod nas u Osijeku.“

„Nije li o tome pisao Drago Hedl?“

„Jeste.“

„Nismo li tog Pocrnića zvali Glista?“

„Kakva glista? Zar ga nismo zvali Komarac?“

„Zvali smo ga glista, nismo ga zvali komarac. Ti valjda misliš na Moljca, njega smo zvali i Komarac.“

„Ne znam za to.“

„Pa da. Zvali smo ga Glista.“

„Kažem: ne znam za to.“

„I što je bilo s njim?“

„I kod njega je proigrano pravo i kod njega je zakazala pravda. On je otkrio maloljetničku prostituciju u Osijeku, pa su ga nevinog držali u pritvoru 152 dana. Navodno je lažno nekoga prijavio, te je širio lažne i uznemirujuće glasine, pa su ga proglasili neuračunljivim i opasnim za okolinu, pa je završio u pritvoru.“

„Kažu da je tužio poznatije Osječane da su organizirali lanac maloljetničke prostitucije.“

„S rogatima se on odlučio bosti, pa su ga psihijatri vještačili, pa su ga proglasili opasnim za sebe i okolinu i kaznili ga zatvorom.“

„I sada je on dokazao da su ga nevinog držali u pritvoru 152 dana?“

„Sada je on dokazao da je bio nevin.“

„A što je bilo s tim poznatijim Osječanima?“

„Njima nije bilo ništa. Tako je to kod nas.“

„Netko može voziti bez vozačke dozvole, s 1,5 promila alkohola u krvi i za to dobije ili ne dobije 15 dana zatvora, a nekoga se kažnjava s šest mjeseci psihijatrijske kazne.“

„Čuo sam da si i ti dobio psihijatrijsku kaznu?“

„I ja sam se iznenadio kad sam je dobio. Jedan sudac mi je obećao ako šutim, drugarsku opomenu ili uvjetnu kaznu, a na kraju sam dobio psihijatrijsku kaznu od šest mjeseci. Ne treba vjerovati našim sucima i našem pravosudnom sustavu.“

„Pogotovo ako je Kedžo s druge strane.“

„Pogotovo ako je Kedžo s druge strane.“

„Pitao si me hoću li ti biti svjedok?“

„Rekao si da to ne želiš?“

„Tko to želi? Nitko. Da si me pozvao, ja bi ti se odazvao.“

„Sada je kasno za to. Sada pišem svoju žalbu i očekujem barem 50.000 kuna za duševne boli. Nadam se da me naš sud neće razočarati.“

„Ali to će trajati?“

„Neka traje, koliko traje.“

„Kažu da je i Kedžo napisao svoju žalbu?“

„Nije mi jasno, ako sam ga na smrt pretukao, kako se on tako brzo oporavio.“

„Ne znam.“

Puno toga u mom slučaju nije jasno. Puno toga nije jasno i normalno. Istina je da sam Kedžu premlatio, ali nisam bio odgovoran za to i nisam to izazvao, nego sam bio izazvan. Stoga sam se žalio, ali sam odslužio kaznu koju mi je sud odredio, a odredio mi je 6 mjeseci u psihijatrijskoj ustanovi. Suci su mi obećavali oprost, rad za društveno dobro ili uvjetnu kaznu, a onda sam dobio, to što sam dobio. I nevin sam služio i odslužio kaznu. Jer sam htio normalno živjeti, kad odradim svoju nepravednu kaznu. Nisam ja htio otići u Bosnu i Hercegovinu kao Zdravko Mamić ili Miroslav Kutle. Oni su se ovdje napljačkali i otišli su tamo odakle su i došli. I nikome ništa, pojeo vuk magare, a vuku ništa. Ne mogu se ja pravno boriti s vjetrenjačama. Ja sam samo stoka sitnog zuba.

I htio bih ja nečije drugo mišljenje, htio bih neku drugu dijagnozu, jer nisam kriv za to što su me osudili. Samo, umoran sam ja za razne pravosudne borbe, a nemam ni financijska sredstva. Umoran sam kao da mi je sto godina. Ne znam je li najgore iza mene. Iza nas ili nije? Ne znam jesu li naši vlastodršci odustali od izjave da smo pali 3 %, a ne 15 %. Pa, ne želim ja sastavljati vizualne puzzle i nisam počinio nikakav delikt. I nadam se da ću se od svega oporaviti. A za naše suce kažu da se druže s optuženicima, da oni reketare svoje stranke i traže mito, a to u normalnim državama nije normalno. Naš premijer na sve to kaže:

„Ako je istina to što se govori, zgrožen sam. To je užas, to je nedopustivo.“

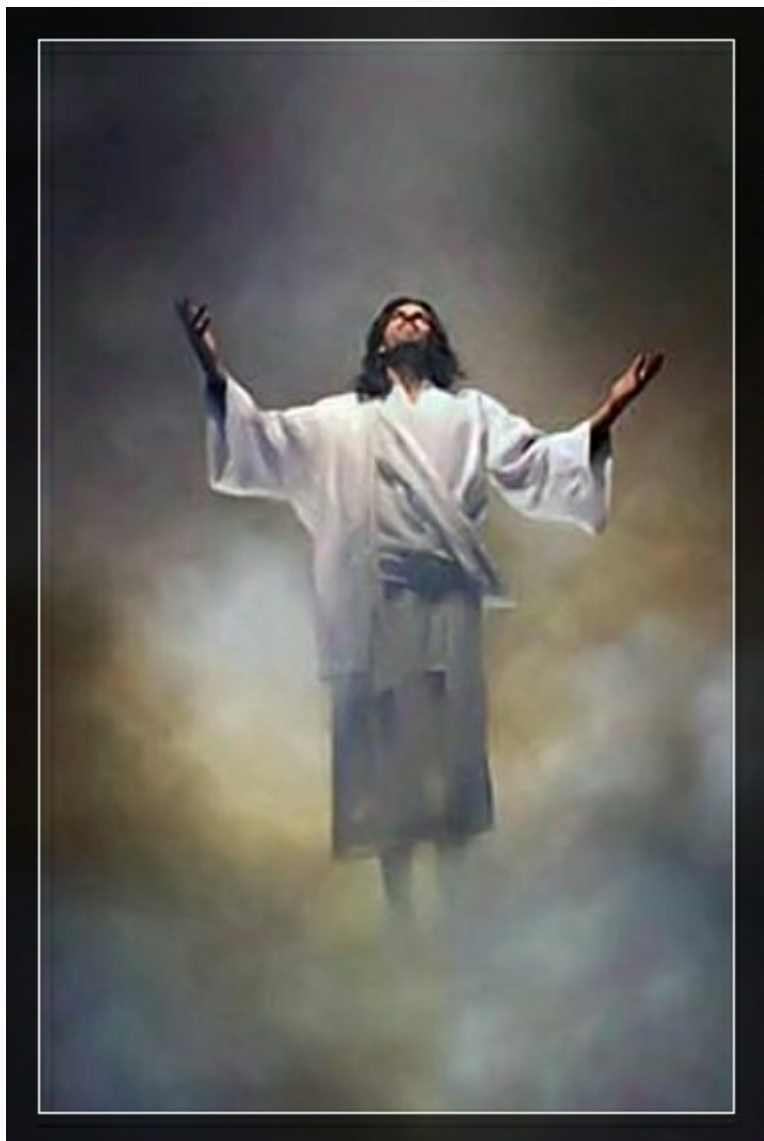
I nakon toga ništa, nitko ne reagira.

Jer nekad je kod nas sudske presude diktirala socijalistička partija po kratkom postupku, a danas to čini partija na vlasti sa svojim privilegiranim kriminalcima ili HDZ činovnicima, po dugom postupku za svoje članove ili po kratkom postupku za nas stoku sitnog zuba. I sve je po zakonu ili ništa nije po zakonu. Kod nas još vlada verbalni delikt i famozni članak 133. Jer mene se kažnjava ili zbog mojih uvjerenja, stavova i mišljenja ili zbog Kedžine osvete. Nema trećega. Zločinci i kriminalci nam slobodno šeću, zakon im ništa ne može, a nas stoku sitnog zuba sude i osuđuju kako netko želi. Pravda nam je slijepa i bešćutna. A kriminalci i zločinci nam glume one najjače, najposobnije, najbolje i najpametnije. Pa zato kažu da kod nas vlada pravosudna močvara i valjda sam ja zbog toga stradao. Valjda zbog toga nam pravosudni procesi traju više od 8 godina za Nadana Vidoševića, a 12 i više godina za Ivu Sanadera. Takvo je naše pravosuđe u Hrvatskoj, kod nas pravda nije ni spora, ali dostižna i ne postoji nikakva pravna država kod nas. Kod nas postoje komplicirani pravosudni slučajevi uz odugovlačenje za članove HDZ-a, i jednostavni, beznačajni pravosudni slučajevi za nas sirotinju i stoku sitnog zuba.

Uistinu što nam drugo preostaje nego se obratiti Europskom sudu za ljudska prava pa kud puklo do puklo, pa kom obojci, a kom opanci. Jer kod nas svjetonazor ne valja. Treba tužiti Republiku Hrvatsku u Strasbourgu. Jer pravda mora biti dostupna, jer naši građani nemaju povjerenje u svoje pravosuđe, ne može pravosuđe biti slijepo za nas smrtnike, a mi bi htjeli živjeti sretno i zadovoljno. Jer naš pravosudni sustav podržava nasilje, jer on je pod utjecajem naših mafijaša, jer kod nas pravda nije samo spora i dostižna, nego je nikad nema i još je nedostižna. Jer kod nas vlada bezakonje i velika nepravda. I zbog toga smo svi rezignirani i razočarani. Jer smo

se nadali boljem životu i pravdi na ovome svijetu. A ja si uz sve to umišljam da sam usvojio znanja Jima Morrisona.

Da sam i ja Kralj guštera, da sam zauzeo Kristovu pozu, da sam i ja šaman ili polušaman, da sam ja Mojo Risin', da je u mene ušla duša mrtvog Indijanca, da sam i ja otvorio vrata percepcije. Ni sam ne znam jesam li išao i našao grob Jima Morrisona ili nisam? Jesam li bio na groblju Pere Lachaise ili nisam? I jesam li konačno našao grob Jima Morrisona? Jer i ja se želim spuštati u najtamnije dubine ljudske duše. Jer i ja u svojoj nemoći, u svom neuspjehu i u svom razočarenju želim upućivati kletve i bogohuljenja prema sustavu. Jer sve je relativno u mom životu. Jer ne znam da li mi se to događa s razlogom ili bez razloga? Da li mi se to događa zato što sam dao uzaludan zavjet ili obećanje ili zbog nečeg drugog? Jesam li ja zato tužan, tjeskoban i nesretan? Jesam li zbog toga pod utjecajem kakvih misterioznih obiteljskih prokletstava i drevnih kletvi?

POGLAVLJE 15

Valjda je to bio najdepresivniji dan u godini, nekako ga je trebalo izgurati, a ja sam odlučio i krenuo sumirati dosadašnje moje životne rezultate. Nikako se nisam odlučivao za molitvu, jer psiholozi su me u to razuvjerili. Jer sam se sjetio Cesarićeve pjesme „Vagonaši“: „Alkohol ubija, to znamo, o znamo. Znamo da alkohol škodi, rakije amo.

Jer utjehe nema u molitvi i vodi.“

Barem je tako sa mnom. Molitva nije moja svakodnevna navika i potreba, mene ona ne čini raspoloživim i raspoloženim. Kažu da se sada molitve za pokojne i njihove duše mogu naručiti i e – mailom, pa ću to i ja učiniti. Ja ću svoje svakodnevne dužnosti i bogoslužje obaviti e- mailom. Ja nisam kao stari Grk, pa da vjerujem u neakve pjesničke izmišljotine, neakve legende, neakve mitove, neakve titane, kiklope i junake. Nemam ja takav pogled na svijet, nemam ja takav svjetonazor, ja sam ipak moderan, ja doživljavam stvarnost kakva jest.

Ali ipak, ponekad, me muči naša etnografija, ponekad me muči naše religijsko – multikulturalno značenje, naša mirila - naša mjesta odmaranja s pokojnicima. Valjda se stoga ne mogu riješiti mojih umrlih prijatelja: Migule, Bolana i Bambija, dok to ne riješim, ja sam tu gdje jesam. Jer valjda i ja moram pronaći krivca za taj korona virus. Nisam pronašao krivca za Židove, heretike i vještice, ali tražim krivca za korona virus. I pitam se ima li života nakon smrti, je li sve to neizbježno i surovo i hoćemo li mi ili nećemo uskrsnuti? Ali što sam time dobio, ništa. Ja sam samo realista, za mene je smrt prirodan slijed događaja, i uopće ne znam kako se u to uklapa to uskrsnuće koje od mene zahtijevaju moji preminuli prijatelji. Uz to, dobio sam nekog egzorcista za vrat. On mi kaže:

„Pomoći ću ti da prebrodiš svoju duhovnu krizu?“

„Kakvu krizu? Nisam ja u krizi. Mene maltretiraju moji preminuli prijatelji. Možeš li ti pomoći mojim preminulim prijateljima da uskrsnu?“

„Mogu ti pomoći da istjeraš Sotonu iz sebe ili oko sebe.“

„Pitam te možeš li ti pomoći mojim preminulim prijateljima da uskrsnu? Nemoj bježati od teme, odgovori mi ono što te pitam, ne pitam te o nadnaravnim i onostranim stvarima.“

„Mogu ti omogućiti duhovnu obnovu, ozdraviti bolesti i istjerati nečastivog i demone.“

„Ja te pitam jedno, a ti mi odgovaraš drugo. Pitam te možeš li uskrsnuti moje preminule prijatelje?“

„Ne mogu. Nad nama vladaju surova vremena.“

„Kakva surova vremena?“

„Ne vjerujemo u Spasitelja koji je umro otkupljujući naše grijehe.“

„Mislite na Isusa Krista?“

„Upravo na njega mislim. Bolest i smrt nisu naše zadnje riječi.“

„A koje bi trebale biti naše zadnje riječi?“

„Vjera u Boga i Isusa Krista? Vjera u uskrsnuće. Morate postaviti svoj karsikko, nešto što će spriječiti dolazak duha preminule osobe.“

Pa tako ja uspješno ili neuspješno tražim svoj karsikko, pa se ja bavim Lazarovim sindromom ili Lazarovim fenomenom, bavim se zakašnjelim povratom spontane cirkulacije. Pa se ja bavim hipotermijom, katalepsijom i zaključanim sindromom. Uz to, bavim

se i ozdravljenjem svoje duše, ali i preminulih mojih prijatelja. Želim doznati da li naša nesreća utječe na naše bolesti i na našu smrt. I zašto sada moji umrli prijatelji koji su inače bili nesretni, bolesni i depresivni se žele vratiti na ovaj svijet. Valjda znaju što čine, valjda im to govori njihova karma i valjda će od sada živjeti zdravo i sretno. Ali ja mislim da je sada kasno za njih, neće se oni vratiti iz mrtvih, neće oni uskrsnuti, crvi su im izjeli tijela i teško da ih se može reanimirati. Teško će oni uskrsnuti, koliko god netko govorio:

„Živi, prokletinjo ili proklet bio!“

Valjda zbog toga sam nabavio defibrilator, zlu trebalo ili zlu ne trebalo.

Jer ne vjerujem ja u priču o Isusovom uskrsnuću. Briga mene što je Isus Krist umro u petak i uskrsnuo je ili nije nakon tri ili pet dana. Ja sam izgubio svoju nadu, ne vjerujem ja u ničije uskrsnuće. A kod nas i dalje vlada da ti postaviš pitanje, a netko ti odgovara sasvim suprotno. Ja još nisam dobio odgovor u vezi smrti moga oca, a sada bi moji preminuli prijatelji žele uskrsnuti. Ne znam što su očekivali od drugog svijeta, ali trebali su se boriti da ne odu s ovoga svijeta. Trebali su se zdravije hraniti, nisu smjeli piti alkohol i trebali su zdravije živjeti. Trebali su vjerovati u čudo opstanka na ovom svijetu. A sada se ja moram boriti protiv njihova zaborava i uništenja. I moram organizirati njihov zagrobni život. Pitam se gdje su nestali ljudi kao što je bio Gabriel Amoth, najpoznatiji svjetski egzorcist? Umrli su i nema ih tko zamijeniti. Pa ja pokušavam napuniti svoje baterije, ali to nisam ili jesam učinio, jer nisam se mogao baviti kataklizmičkim udarima koji su stvorili naš život, a uništili život dinosaura. A nisam se uspio baviti ni našom budućnošću, genetski modificiranim ljudima, novim geopolitičkim tenzijama, otkrivanjem svemira i novih prostora za život.

Kažem, krenuo sam napuniti svoje baterije, htio sam zaštititi svoj imunitet, ali to nisam uspio ili to nisam uspijevao, jer ja od kad

nemam Damu s psetancetom nedovoljno spavam i nedovoljno sanjam. I ne znam što ću sa sobom. Promijenio sam i svoj madrac, konačno sam kupio Dormeo madrac, ali mi on ništa ne pomaže. Pa sam promijenio i jastuk i pokrivač, ali od toga nikakve koristi. Kronično sam umoran, neraspoložen sam, bez kondicije sam i loše mi je kardiovaskularno zdravlje. Upravo zato ne vjerujem u Isusovo uskrsnuće. Možda je netko patio za nas, možda se netko mučio, i da je rekao:

„Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?“

To bih još mogao povjerovati, ali da je uskrsnuo, da je ustao iz groba i nastavio život vječni, to ne vjerujem. Uz to, okružuju me moji toksični umrli prijatelji, oni stalno od mene nešto traže i ja ih se ne mogu riješiti. Oni su zatvor sami po sebi, a ja ne uspijevam usmjeriti svoj život na bolje, ne uspijevam ih se osloboditi i iscijeliti se.

Nikako da dođem do zdravog samopoštovanja i do svog samostalnog mišljenja. Nikako da se prestanem kritizirati, nikako da se riješim praznog života, nikako da se riješim životnih i poslovnih neuspjeha i nikako da pronađem smisao života. Ali zato tražim rješenja, tražim mladu i svježu gljivu muharu, Amanitu muscariu, muskimolsku gljivu, najpoznatiji šamanski enteogen stare Europe i Azije, te simbol brojnih narodnih predaja i dječjih bajki. Kažu da je ta gljiva halucinogena jer sadrži tri psihoaktivna elementa: muskimol, potentni selektivni agonist i ibotensku kiselinu. I još kažu da je tu gljivu koristio Isus Krist prilikom svog uskrsnuća, zlu trebalo ili zlu ne trebalo. Zbog toga ja i tražim mladu i svježu gljivu muharu, zlu trebalo ili zlu ne trebalo. Kažu da su gljivu muharu, uz imelu, mandragoru, buniku, borove i hrast koristili i druidi.

Međutim, najpoznatije korištenje gljive muhare je u djelu Lewisa Carrolla, u njegovoj „Alisi u zemlji čudesa“. Jer Alisa prolazi kroz razne delirije, mistiku, okultizam i magiju. Komunicira sa nestvarnim bićima, životinjama i duhovima životinja. A ja ako sam duhovna

osoba i svjetlosni ratnik, tada želim znati koja sam ja to duhovna osoba i svjetlosni ratnik. Želim znati jesam li ja astralni ratnik, svjetionik, iscjelitelj, spiritist ili glasnik. Jer ne želim da se za mene kaže da pričam s Bogom, nego da meni Bog štošta priča. I za mene to nije ništa okultno, nego uobičajeno. Kao što je uobičajeno da slušam rock glazbu. Ne slušam ja srpske cajke, ali ni Ludviga van Beethovena, nego slušam nepatvoreni blues i rock. Valjda zato palim svoj laptop i slušam Lenny Kravitzu i njegovu pjesmu : „Are you Gonna go my Way“ ili „Hoćeš li me pratiti“:

„Rođen sam odavno, ja sam odabran, ja sam taj.

Došao sam spasiti svijet i neću otići dok to ne završim.

Pa zato morate pokušati, morate disati i malo se zabaviti,

iako nisam plaćen, ja igram ovu igru i neću prestati dok to ne završim.

Ali, ono što bih stvarno volio da znam je: hoćeš li me pratiti.

Molim te dušo, moram to znati."

Stoga što nisam ispunio očekivanja mojih mrtvih prijatelja, mislim da imam anksiozni poremećaj, ma što to bilo i ma što to značilo. Da imam uznemirujuće simptome i da mi je narušeno mentalno zdravlje. Da sam pretjerano zabrinut za moje preminule prijatelje, da sve doživljavam traumatično, da ponekad imam napadaj panike i da mi je narušena kvaliteta života. Pa se valjda zbog toga okrećem Stephenu Hawkingu, najvećem astrofizičaru današnjice. Čitam njegove „Kratke odgovore na velika pitanja“ i „Teoriju svega“. Želim doznati kako je nastao svemir, ima li Boga, jesmo li sami, hoćemo li i možemo li uskrsnuti, i možemo li predvidjeti budućnost? I naravno da ništa od toga ne saznajem.

Nisam ja kao Zdravko Mamić pa da pijem sa sucima, a nisam ja ni onaj koji se slama pred strahotama rasizma, genocida, nasilja i mržnje. Iz svega toga sam isključio Crkvu, jer ona radi na svom samouništenju. Jer oni rade na posljednjoj pričesti, na posljednjem

oprostu, na blagoslivljanju grijehova, na Sotoni, a ništa ne rade na uskrsnuću preminulih. Stalno govore:

„Korona virus je kriminalni projekt Sotone! To je rezultat bezbožne zavjere.“

A ja nisam tražio ništa neočekivano i nadnaravno, tražio sam nešto svakodnevno i očekivano, a bez obzira na to svijet ulazi u budućnost u petoj brzini. Dolazi do novih okolnosti u globalnom gospodarstvu, samo mi se tu ne uključujemo i zaostajemo za tim svijetom poduzetništva. Mi se bavimo sobom i svojim problemima. Mi uopće ne napredujemo.

Samo, kod nas institucije ne funkcioniraju, nisu efikasne ili ne postoje i netko kaže da je to rak rana našeg društva. Tako je, kako je, ništa se tu ne da promijeniti. A ja imam problema s mojim pokojnim prijateljima. Sjetio sam se i Ericha von Denikena. Sjetio sam se njegovih riječi da su u prapovijesti i u starom vijeku Zemlju posjećivala izvanzemaljska bića. No netko kaže da je sve to kontroverzno, a ja sam sjetio da su me zauvijek napustili prijatelji, a ja sam im govorio da me nisu napustili, da su u mom srcu. No, oni nisu time zadovoljni i traže svoje uskrsnuće. I od koga će to tražiti, nego od mene. Jer ja sam za njih šaman, druid ili polušaman. Ja se ne dam što se toga tiče. Sjećam se da su mi govorili:

„Budi s nama! Oslobodi nas od zla.“ Ili „Dođi k nama.“

Stoga, ja još uvijek pišem svoje oproštajno pismo i govorim:

„S velikom tugom i boli priopćavam vam da je danas u večernjim satima prestalo kucati srce mojih prijatelja Bambija, Migule i Bolana. Bili su oni voljeni supruzi, očevi i časni ljudi, ali Bog ne oprašta, nego uzima one najbolje u najboljim godinama života Stoga, ja izražavam najiskreniju sućut supruzi, ožalošćenoj obitelji i prijateljima. Pamtit ću ih kao velike ljude. I kažem uzaludno je trošiti riječi, vrijeme neće

ili hoće zaliječiti rane, kako kome, meni sigurno neće. Meni oni neizmjereno nedostaju. Uzaludno se tješim jer ništa mi neće ukloniti bol za njima i svakim danom mi je sve teže. Pa vas više neću ni zvati, jer dobivam odgovor: birali ste broj koji se koristi. Nakon toga moje su misli s njima. Amen.“

Moram reći da se moj jedan kum bavi uspješno poduzetništvom, Pero se bavi izumiranjem naše vrste, a moj drugi kum se bavi nekakvim projektima koje ja uopće ne razumijem. Ali da su zauzeti s time, jesu. Da idu na radionice, edukacije i konferencije, idu. Da idu na razna predavanja, idu. A meni se to ne da, ostario sam ja i ne možeš ti starog konja učiti trčati. Dosta je meni govora u šiframa: PMI, PMO, PMP, EMMC, NLP i SDI. Ne želim ja više biti EMMC trener, mentor ili coach ili NLP stručnjak, ma što to značilo i ma što to bilo. Ne patim ja više od tih čudnih naziva koji nešto znače ili ne znače. Ja se kao što sam rekao bavim mojim pokojnim prijateljima. Želim im pomoći, ali ne znam kako. Jer nitko mi ne može dati savjet, jer nitko o tome ništa ne zna. Svi se prave grbavi kada ih o tome pitam. A ja se bavim Astra Zenekininim i Modernininim cjepivom. Ja se bavim ruskim, kineskim ili Pficerovim cjepivom. Naime i ja želim živjeti i preživjeti ovaj korona virus. Išao bih i u Srbiju po cjepivo, ali me bole noge.

Uzalud mi vrijedi što se ja trudim, kada su danas nova pravila i kada me ožalošćena obitelj ne želi da čitam to što sam ja sastavio. Oni žele svećenika koji govori uniformirano i bezlično. Oni žele bezlični, katolički obred. Jer naš narod želi nešto prešutjeti, nije zadovoljan što ima domovinu, nego je naš narod nezadovoljan, pa želi nešto abnormalno i patološko, želi da svećenik nešto uljepša, da mu neku drugu sliku. Stvori neki nacionalni mit, ili stereotip. Jer mi želimo samo svoj endorfin, hormon sreće ili hormon seksualnosti. Ili želimo nekakav delirium tremens, umjesto istine i sreće. Jer nikome nije stalo do onih koji su umrli. Jer nitko ne plače na našim sahranama bio ti blizak s pokojnicima ili ne bio.

Očekuju se demoni i nekakve nakaze da se pojave ili se ne pojave. Pa se ja još uvijek bavim simbolima iz Moby Dicka, Lolite ili simbolima iz Zločina i kazne. Jednostavno nemam novaca za nešto bolje, nemam novaca za pivo i rakiju, da utažim svoju tugu i depresiju, a htio bih se bolje osjećati. Nisam se htio osjećati umoran, nisam htio biti nesretan i depresivan. Nekad sam se bavio dijalektičkim materijalizmom, pa sam pravio teze, antiteze i sinteze. I nisam znao što je stvarnost, što je čista demagogija, a što marketinški trik. Briga me je bilo za naše tajkune, koji su svojim bezobrazlukom i drskošću pokupili vrhnje.

Htio sam osvijestiti bitno, a bitna je bila smrt mojih prijatelja. Oduvijek sam ja za njih bio šaman, polušaman ili druid u najgorem slučaju. Oduvijek su oni mislili da sam ja posrednik između svijeta živih i mrtvih. Da ja poznajem nekakve obredne veze, da sam ja poznavatelj svetih zakona prirode, da znam učenje o besmrtnosti tijela i duše. Stoga im hoću olakšati situaciju na onom svijetu. Ali problem je taj što se oni nisu ispovjedili, što pokorom nisu očistili dušu, što nisu dobili Božji blagoslov. I nema za njih radosti i nema za njih blagdana. Zato ih valjda boli duša, zato valjda osjećaju pritisak u grudnom košu, zato ih boli njihovo srce i njihova psiha, zato im je valjda dosadno na drugom svijetu. Zato valjda oni osjećaju prazninu i Bambija doživljavaju kao zlostavljača. Ne mogu oni od Isusa Krista išta tražiti i išta dobiti, kada nisu obavili svoje dužnosti i obaveze.

Ne mogu oni tražiti svoje uskrснуće, ja ne znam to razriješiti, stoga želim ipak nekakav blagoslov, nego nekakvo njihovo prokletstvo. Jer ja se još sjećam nekadašnje splitske „Jugoplastike“, da sam tamo išao prodavati naše strojeve za obuču. Tamo bih nalazio Mucala, ne znam mu ime i prezime, a on je bio komercijalni direktor. Ali pitam se kome treba naša obuča, pa mi smo rekli stop proizvodnji, mi nećemo ništa proizvoditi, mi ćemo živjeti od turizma. I možda je to kraj našoj egzistenciji, možda nam i treba to što smo doživjeli to što smo doživjeli. Jer nekad je „Jugoplastika“ zapošljavala 8.000 djelatnika, a prema podacima Državnog zavoda za statistiku sada

ima 7330 djelatnika u splitskoj prerađivačkoj industriji. Gdje li su nestali svi ti ljudi? Jesu li umrli?

Ujedno, želim doznati njihova iskustva o smrti, želim doznati jesu li doživjeli bljesak njihovog života. Jesu li se dušom odvojili od svog tijela, jesu li svjesni toga da više nemaju svoje tijelo, nego samo mozak. Pitam se zašto žele da ih baš ja posjetim, zašto baš mene očekuju, zašto očekuju moju projekciju? I zašto se pitaju da li se nalaze u paklu ili čistilištu? A meni ne trebaju nikakvi prihvatitelji, meni ne treba prilagodba za onaj svijet. Ja ću lako izaći s time da više nemam tijela kada odem na onaj svijet, ja ću lako izaći s tim da više ništa ne moram raditi, ja ću lako izaći s time da na drugom svijetu nema pojma vremena, barem tako mislim. No, ne znam kako ću prihvatiti Nicenski kodeks i uskrsnuće tijela.

Znam da oni ne podnose Bambija, da im je on dosadan i da on sanja svoje osvete. Ali pored toga nije im loše na drugom svijetu. Sve imaju i ne oskudijevaju, a to je bitno. Ali oni se osjećaju nerealizirani, jer su relativno mladi umrli, a nisu živjeli život vjeran sebi, jer misle da se nisu dovoljno trudili, nisu se oprostili od ovog svijeta, od svojih prijatelja, od svojih grijeha i od Boga. Nitko im nije oprostio grijeha i nisu otišli na drugi svijet sretni i oslobođeni. Pa ja spravljam napitak od psihoaktivnih biljaka, od bunike, mandragore, tatule, atrapa balladone, gljive muhare, gljive ludare, jutarnje slave. I naravno da koristim male količine ili dovoljne količine. Kako nemam pejotl, Kastanedinu psihoaktivnu biljku, dodajem kožu daždevnjaka i kožu žabe krastače. Time su naše vještice letjele, a ja time djelujem na svoju dušu, svoje srce, svoj mozak, svoj duh, svoju psihu i svoje tijelo. Time odblokiram svoju krunsku čakru i time dolazim do toga da svjesno i lucidno sanjam. Kažem da sam time odblokirao svoju krunsku čakru, ali nisam astralno poletio. Nego sam zamislio svoju Damu s psetancetom i dogodilo se to da mi je ona došla. I ona mi već neko vrijeme dolazi.

A ja mislim na moje preminule prijatelje. Mislim da imam obaveze i prema njima. Pa čitam i Martina Heideggera, pa čitam „Tibetansku knjigu mrtvih“ da netko ne kaže da sam oksimoron, da spajam dva nespojiva i kontradiktorna pojma. Pa sam zbog toga mistik, učim i duboko razmišljam ili se bavim misticizmom. Tražim red i ravnotežu u ovom našem kaosu. Pitam se što se događa kada umremo? Pitam se što se događa kada netko drugi umre? Pa ponovo čitam „Ispovijesti“ svetog Augustina, pa ponovo čitam „Nijedan čovjek nije otok“ Thomasa Mertona. Ali i dalje mi je sve misterija i dalje si štošta ne mogu objasniti. Pa i dalje molim i meditiram. I nikako da kažem: eureka i nikako da nešto otkrijem. Međutim, ja se nadam da ću nešto otkriti, da neću kao Shakespeare govoriti:

„O sve na svijetu, stvoreno je iz ništa!

Lakoća teška, zbiljska utvaro!

O ružna zbrko stvari divotnih!

O svijetli dime, perje olovno!

O hladna vatro, zdravlje bolesno!"

Ne tratim ja život trčeći za krdom, nego sam vjeran samom sebi. Briga mene je li ideja o 200 obitelji veleizdaja ili nije? Briga mene jesam li ja našao mog vjernog Sanča Pansu? Briga mene jesam li ja izdajica ili junak? I možda sam nekad simpatizirao našu vjeru ili našu religiju, no sada je ta simpatija nestala ili se prepolovila. Ja sam kao Čeh ili Poljak, namjeravam prekinuti veze s Crkvom. Ali bez obzira na to mene muči Sveta krv i Sveti gral. Muči me što sam ja vječni pokajnik, vječno sam na nekakvom hodočašću i vječno očekujem svoj oproštaj i svoje pomirenje. A ja bih htio donijeti pravdu i utjehu za mrtve, htio bih im donijeti smirenje. Htio bih donijeti Bambiju smirenje, ali ne želim ići protiv sustava, protiv zakona i društvenih normi. Ali ipak tražim Sveti Gral, taj sveti predmet, taj kalež Isusa Krista, koji ispunjava sve želje. Pa ponovo čitam „Da Vinchijev kod“ Dana Browna i iz njega ništa ne doznajem.

Izgleda da su moji prijatelji – pokojnici umrli u smrtnom grijehu, nisu se pokajali za svoje grijehe, nisu prihvatili milosrdnu Božju ljubav. I izgleda da neće biti uvijek s nama. I izgleda da ćemo ih mi lako preboljeti, da nećemo još dugo tugovati za njima. Pa tko im je onda kriv što ne mogu zadržati svoju osobnost, što ne mogu ujediniti svoju dušu s tijelom, što ne mogu prihvatiti stvarnost takvu kakva jest. Pa neka onda čekaju svoje uskrsnuće na Sudnji dan, na posljednji dan ili na svršetak svijeta. Neka žive u svoj čistilištu ili svom paklu i neka čekaju Isusa Krista da ga razapnu, da umre za njihove grijehe, da ga pokopaju, da treći dan uskrsne i da se ukaže, nakon toga će i oni uskrsnuti i ukazati se. A hoće li oni oživjeti, hoće li im oživjeti samo duše ili i tijela ne zna se. Ali mi i dalje vjerujemo u Posljednji sud, u oproštenje naših grijeha, u uskrsnuće duše i tijela i Život vječni. Jer mi smo kršćani, pa vjerujemo u naše propovijedi, pa vjerujemo u naše uskrsnuće. Vjerujemo da će nas naš Bog uskrsnuti.

A mi i dalje žalujemo, tugujemo ili ne žalujemo ili ne tugujemo za našim mrtvim prijateljima pokojnicima. Oni su se riješili ove naše mizerije, nezaposlenosti, ovog našeg siromaštva i ovog našeg ne primanja osobnih dohodaka i trebali bi biti slobodni i lišeni svakodnevnih briga. Inače, mi smo u depresiji, povukli smo se iz društva, nešto negiramo, ali ne znamo što, ljuti smo, potišteni smo, plačemo, nemamo koncentraciju, stalno razmišljamo o uskrsnuću i nikako da prihvatimo novonastalu situaciju, nikako da se pomirimo s tom situacijom i stanjem kakvo jeste. Ja se također ne mirim s tom situacijom i u svemu tome sam usnuo jedan san. Naime, kažu da je kod nas u Belišće jedne daleke godine stigao Franjo Josip. Ja sam se pripremao za taj susret i spremno sam dočekao našeg cara i prestolonasljednika. Pa mu kažem:

„Mučim se sa uskrsnućem mojih prijatelja pokojnika. Njima je dosadno tamo na drugom svijetu, izgleda da su umrli u smrtnom grijehu, nisu se pokajali i nisu prihvatili milosrdnu Božju ljubav, a i Bambi ih davi s tužbom prema liječniku koji je odgovoran za njegovu smrt.

Isus Krist kaže: „Tražite, dat će vam se“, pa ti moji prijatelji traže uskrsnuće.“

„Ti izgleda mnogo sanjaš i mnogo haluciniraš. Izgleda da imaš mnogo potisnutih želja i nagona. Izgleda da ti mnogo čitaš Sigmunda Freuda i da ti je narušena podsvijest. Da si patološki i nastrani tip.“

„Istina je da sanjam letenje, vodopade i pećine, ali kažu da to što tražim i što traže moji preminuli prijatelji nije nemoguće, to je ipak moguće.“

„Ne mogu ti ja u tome puno pomoći.“

„Ali moji preminuli prijatelji su prvo bili nezaposleni, bez primanja, a na kraju su živjeli na minimalcu. Valjda se od tada ne mogu osloboditi svoje muke i pokore. Morate njima i meni pomoći, jer ja sam relativno zdrav, a oni me stalno dozivaju i stalno traže da dođem k njima.“

„Zašto to traže? Zašto se ne smire?“

„Boje se Bambija. On traži svoju pravdu. Tužio bi svog liječnika. Bojao se da će ga zazidati u zidove bolnice, bojao se tifusa i korona virusa, pa sam ga ja umirio, pa su ga proganjali kukci, pauci, zmije i zombiji, pa sam ih rastjerao. Sada stalno govori o liječničkoj nemarnosti, nesavjesnom liječenju, liječničkim greškama i propustima, a oni više ne mogu s njim. Probio im je živce s time.“

„Ne mogu ti ja pomoći.“

„Vi ste autoritet i vlast. Nitko mi neće pomoći, ako mi vi ne pomognete.“

„Nekad sam ja bio autoritet i vlast, ali pomoći ću ti ako budeš plesao na društvenoj zabavi.“

„Ali ja loše plešem.“

„Onda ništa, ili pleši pa ću ti pomoći, ili nemoj plesati, pa ti neću pomoći.“

„Onda ću plesati.“

„Nema frke, kad otplešeš, javit ću ti se sutra.“

I pošao sam ja na tu društvenu zabavu, a tamo nije bilo odraslih djevojaka, nego neka 12 – godišnja ili 14 – godišnja djevojčica. Ja sam je pitao da li ona pleše, a ona je rekla da pleše, pa sam ja zaplesao s njom. No, više nisam vidio Franju Josipa, i ne znam je li to bilo: obećanje, ludom radovanje. Jer ništa se nije dogodilo u mom životu, ali ni u životu ili smrti mojih prijatelja – pokojnika. Shvatio sam da je Franjo Josip bio na svom političkom putovanju i u raznim krajevima je štošta obećavao. I onda je vladao politički populizam, pa je Franjo Josip drugima obećavao novac za napredak i razvoj. Ali ništa od toga, nema novca za napredak i razvoj, naša pamet se neće razvijati. To su sve samo parole i floskule i bombastična obećanja. Morat ćemo živjeti i funkcionirati bez Franje Josipa. I moj san je bio lažan i uzaludan. Sve je to bila samo fatamorgana i magla. Nikad se mi nećemo izdići iz svog blata i kaljuže. Iz svog Prnjavora. Podatci zavoda za statistiku kažu da nas je mnogo više umrlo u 2020. godini od godine 2019. A ja se samo želim vratiti u ono naše prijašnje, normalno stanje i želim pomoći mojim preminulim prijateljima.

Želim se oporaviti od svega, od našeg nepravednog pravosudnog sustava, od drugih nepravdi, od raznih tužbi i kazni, od Kedže, od Dame s psetancetom, od Bambija, od Migule i Bolana i drugih mojih preminulih prijatelja. Ne želim nikoga mrziti, ne želim nikoga ni voljeti, ali želim živjeti kao prije korona virusa. Želim mir sa sobom i drugima. Želim reći:

„Ja sam uskrsnuće i život, tko u mene vjeruje, živjet će! I tkogod živi i vjeruje u mene, neće umrijeti nikada.“

No bojim se da je to samo mrtva floskula, mertvo slovo na papiru. Uz to, želim sa sebe skinuti da sam ja nekakav Hermes, da sam ja čudotvorac, da ja pratim mrtve u Had, da ja bez problema i ograničenja mogu ulaziti i izlaziti u Had i u svijet mrtvih. Ne tražim ja ankh – ključ vječnog života, pa nisam ja Anubis, pa da mrtve ljude i njihove duše vodim na vaganje duša pred Ozirisa. Štujem ja mrtve, naričem za njih i mogu organizirati gozbu na njihovim grobovima, ali da ih mogu uskrsnuti, to ne mogu. Stoga molim:

„Bože, tvoj je Sin pobijedio smrt i prešao u nebo. Udijeli svojim vjernim mrtvima, koji su nadvladali ovaj smrtni život, da uvijek gledaju tebe, svoga Stvoritelja i Otkupitelja. Ovom molitvom izrečena je vjera kršćana da je Isus svojom smrću i uskrsnućem nadvladao smrt i posijao sjeme uskrsnuća u svakog čovjeka osobno. Smrt je prijelaz u trajno prijateljstvo s Bogom, pa stoga primi ovaj prinos što ti ga prikazujemo za svoju braću i sestre koji su usnuli u Kristu. Jer ovo je jedinstvena žrtva da se raskine lanac smrti, te uđe u život vječni. Jer ovdje je prisutna vjera da pokajnici umiru pokajani, opremljeni sakramentima vjere, mogu poći u čistište kao stanje i mjesto čišćenja. Jer jedino je Krist prihvatio da nas zakona smrti oslobodi, jedini je htio umrijeti da mi zauvijek živimo. Amen.“

A ja se ne želim uključiti u te polemike o životu poslije smrti, neka se time bave religija i filozofija, ne želim se ja uključiti ili uključivati u te polemike o raju i paklu i o uskrsnuću. Za mene je to mrak ili mračna strana Mjeseca. Ja sam se od svega iscrpio, ne očekujem ništa od zagrobnog života i od spojenog svijeta živih i mrtvih, pa ne funkcioniram kako treba. Ali bojim se ponovnog susreta s Bambijem, Migulom i Bolanom jer oni će me pitati:

„Kada ćeš doći po nas? Zašto nas ne izbaviš iz tog našeg pakla? Radiš li išta na našem uskrsnuću i našoj besmrtnosti?“

A ja im neću moći ništa obećati, samo lažna obećanja. Pa nisam ja kriv što je njihov duh ili duša napustio njihovo tijelo i kako sad to vratiti na pravo mjesto. Nisam ja kriv što oni nisu pročistili vlastitu karmu i dostigli konačno oslobođenje i reinkarnaciju.

Ne mogu ja promijeniti našu vječnu paradigmu. Tako je, kako je. Ne mogu ja tu išta promijeniti protiv tih egzistencijalnih strahova. Tako je, kako je, a još nas je sastavila i ta ugroza, epidemija ili pandemija korona virusom. I ja ne znam je li najgore iza nas ili nije? Naši vlastodršci govore optimistično, ali ja im ne vjerujem. Jer oni govore o našem padu od 3%, a svijet nam govori da smo pali 15 %. Prevelika je to razlika, pa ne znam što da mislim. Jer kod nas je nezaposlenost i kriza velika i ne nazire joj se kraj. Mi smo u vječnoj krizi i recesiji. Jer ja se osvrćem na iskustvo iz prethodnih kriza i od svega toga se strašim. Ne izvlačim nikakve pouke i nema nam oporavka dok traje ova korona kriza. Kod nas i dalje vlada erozija gospodarstva i naše ekonomije. Ništa novo i ništa optimistično.

BOLJI ŽIVOT

POGLAVLJE 1

*„Ja hoću život, bolji život, da ga zgrabim poput tigra,
život nije dječja igra.*

*Ja hoću više, hoću bolje još,
hoću sve pa kako bude,
što to vrijedi kad ne spadam u taj soj
jer život traži bolje ljude.*

*Ja hoću život, sve il' ništa,
hoću glavni zgoditak, to moj je moto,
ali šipak nešto ipak tu ne štima, život nije loto.*

Ref.

*Ja hoću život, bolji život, I
lupam glavu posred zida,
gdje je tanko tu se kida.
Ja hoću ipak da ostvarim san,
želje sve, pa kako bude
što to vrijedi kad ne spadam,
u taj soj jer život traži bolje ljude."*

Netko nam je u zemlji gospodarskog kolapsa ondašnjeg socijalizma uporno govorio da ćemo bolje živjeti u kapitalizmu. Ja baš nisam puno vjerovao u to, jer sam često išao na truli Zapad, ali izgleda da su neki povjerovali u to. Valjda smo zato ostarjeli bijedni i siromašni. Kad smo izgubili bitku s našim materijalizmom, s našim masovnim i divljim konzumerizmom i s našim kartičnim plaćanjima, pitamo se što nam još preostaje? A znaju nas sastaviti udari asteroida, erupcije, supervulkani, tuče, požari i oluje, nevremena, klimatske promjene i ta naša sadašnja katastrofa i kataklizma zvana korona virus. A mi smo gladni svega i želimo još, pa još. I ne zna se je li nam je taj konzumerizam genetski urođen ili je on naučen? Jesu li nam te

potrošačke navike prenesene iz zapadnih zemalja ili nisu? Jesmo li mi postali potrošačke nemani ili nismo? Jesmo li mi moralni paničari ili potrošački luđaci? Jesmo li mi skloni tom potrošačkom paklu, jesmo li mi skloni zaduživati se iz pomodarstvu ili mi time kupujemo nekakav socijalni mir ili identitet? Ili se držimo toga da je potrošnja nekakva nagrada za naš doprinos u izgradnji socijalizma, našeg divljačkog kapitalizma ili našeg sadašnjeg gospodarstva.

Pa ne znamo je li to naš rani, tradicionalni ili novi konzumerizam? Dobro da nas nije izdalo ili je izdalo, naše srce i naš mozak. I izgleda da mi nismo ti bolji ljudi, koji zaslužuju bolji život. Valjda je zato i snimljena serija od 90 i više nastavaka „Bolji život“, da povjerujemo da će nam biti bolje u nekakvoj budućnosti. A mi se u tome snalazimo kako znamo i umijemo. Bezuspješno švercamo, ali nema nekad uspješnih poslova i nema dobre zarade. Ne može se više ići u Mađarsku, Češku, DDR ili Poljsku. Nema za to razloga i smisla. Više nam ne cvate tisuće cvjetova, više ne sanjamo da ćemo postati Švicarska, da ćemo doživjeti raj na zemlji. Jer to nam obećavaju oni iz Crkve, jer to nam je obećao naš prvi predsjednik, jer nam to obećavaju svi ti novi premijeri i novi predsjednici. Samo pitanje je tko su ti ustvari ljudi, oni su potrošna roba, ali se toga ne odriču. Jer ne zna se ili nitko o tome ne želi pričati. Ili je sve to učinak nekadašnje serije: „Bolji život“ koji je prikazivala, u nekadašnje vrijeme, prije trideset i više godina, naša televizija.

Prije toga naša televizija nam je prikazala seriju po knjizi Alexa Harleya: „Korijeni“. Radilo se tamo o životnom putu crnca Kunta Kintea, sina Mandinka, poglavice iz Gambije. Jer on je otet i prodan u roblje u Ameriku i cijelo vrijeme se borio da izbori slobodu. I dan danas se on bori da to izbori, ako nije umro. Nakon toga gledali smo priču o robinji Isauri, ali njena sudbina i nije ili jeste bila toliko tužna. Naime, njom je bio opsjednut Leoncio, zapovjednikov sin, pa je ona pobjegla od njega. I kad sam pomislio da ću mirno živjeti, na televiziji su ponovo počeli prikazivati seriju „Bolji život“. Valjda neće prikazivati i „Dinastiju“ i Blake Carringtona sa Krystle i Alexis. Jer

dosta nam je krijumčarenja kapitalističkih vrijednosti u naš truli sustav vjerovanja. Valjda nas neće opterećivati životom rimskog cara Klaudija, jer nam je i toga dosta. Svega nam je dosta.

A dosta nam je i priča Šime Đodana da će hrvatska dijaspora poslati stotine milijardi dolara i da ćemo mi postati Švicarska. Međutim, sve zemlje su nas pretekle, pa čak i Bugarska i Rumunjska. I valjda sam ja sada zaboravio na tu seriju „Bolji život,“ jer imao sam ja brige i probleme u životu. No, u današnje vrijeme me već duže vrijeme dave moji telefonski operatori. Navodno oni mijenjaju svoj sustav, a ja im se uopće u to ne uklapam, oni bi mi ukinuli pretplatu ili bi je povećali. Pa mi tako nude brži internet i stotinjak tv programa. Meni to ne treba, imam dovoljno brz internet, a gledam htv programe. No, oni su uporni, govore mi da neće dirati cijenu, ne znam da li je tih 100 programa u roku 90 dana ili je to za stalno, pa se ja ipak odlučujem za brži internet i stotinjak tv programa. I ne znam jesam li ili nisam dobro odlučio? Jer malo – malo nemam internet, a od svih tih programa pogledam Klasik tv. Jer na Klasik – tv pažljivo gledam nekadašnju dobro gledanu seriju: „Bolji život“. Jednostavno me zanima što je u toj seriji zanimljivo, jer uopće ne gledam ove naše nove serije.

Mene ne da je privukao naziv serije, koji je nosio nadu i podrugivao se ondašnjim socijalističkim vrijednostima, nego su mi priče tih protagonista bile svježije i zanimljive. Jer svatko se mogao poistovjetiti i identificirati sa glavnim junacima. Svatko se mogao identificirati sa Gigom, Emilijom, Violetom, Guzom ili Slobodanom, a ako se nije mogao identificirati s njima, onda se mogao identificirati s odumiranjem radničke klase ili srednjeg sloja. A ako se nitko nije identificirao s njima, onda se mogao identificirati s Jatagancem ili Kurčubićem, rodonačelnicima tajkuna, lopova i privatizacijskih profitera. Jer to je gangrena ondašnjeg i sadašnjeg društva, jer mnogi se nisu snašli, pa se tako nije snašao ni Giga, ni Ema, ni Guza, a ni Slobodan. I što još mogu reći, nego da se tu ne radi o

jugonostalgiji i niti bilo kojoj nostalgiji. Da ja uzdišem ili ne uzdišem za onim i ondašnjim vremenima.

Bila su to moja zlatna vremena, kada smo novaca i poslova imali k'o pljeve. Mogu reći da se nekad živjelo. Već sam pričao o tome da sam u Mađarsku znao prenijeti dvoje farmerica i dva rum puncha, da sam to bez problema prodao i imao sam novaca kao kralj. Oni nadobudni su znali ići i u ondašnju, socijalističku republiku Poljsku, pa su u njoj mijenjali njemačke marke u zlote, zlote smo u Mađarskoj mijenjali u forinte i imali smo forinti koliko ti je srcu drago. Pa smo te forinte mijenjali u ondašnje jugoslavenske dinare, a ove smo mijenjali u njemačke marke. I kad se sve, brat bratu zbroti, krenuli smo s petsto njemačkih maraka, a na kraju bi mi ostalo 1.500 ili 2.000 maraka. Kud ćeš više i kud ćeš bolje. Jednostavno, više mi i nije trebalo, mi smo onda bili skromni. Pogotovo što se onda po tvrtkama radilo za 300 ondašnjih, njemačkih maraka. Imao sam nekad i ja dosta i dovoljno. Nekad bilo, sad se spominjalo. Sada više nema takvih unosnih poslova ili ih ja uopće ne pronalazim, ostario sam pa mi ništa i ne ide od ruke. Ili nema nikoga tko bi takve poslove izmislio.

Nismo mi državni činovnici, pa ti odrapimo porez, prirez ili namet koliko im treba za njihove potrebe, a nismo mi ni Crkva pa da naplaćujemo misu, krštenja, pričest, krizme, vjenčanje ili sprovod. Da naplaćujemo milodare i lemozinu. Danas samo žive javni i državni službenici, umirovljeni branitelji, uhljebi, svećenici, biskupi i ortodoksni vjernici udruženi u nekakve korisne ili beskorisne udruge, svi ostali tavore ili su se od nas odselili i žive negdje drugdje. A da „Bolji život“ nije bio nikakva jugoslavenska bajka, nije bajka, a ako je bajka, onda je opora bajka. Jer tko je htio švercati kao Živadinka, tko je govorio:

„Nismo produktivni kao Japanci, ali imamo dušu,“ tome se posrećilo, taj nije sastavljao kraj s krajem. Taj je solidno živio, taj je mogao reći da živi jugoslavenski san. A ja mogu reći da mi je Klasik tv s

prikazivanjem „Boljeg života“ omogućio bijeg od ove naše ružne stvarnosti.

Jer i ja sam sanjao Zapad i bolju civilizaciju. Jer i ja sam očajan nad ovom našom očajnom situacijom. No, moje stanje nije očajno koliko je očajno stanje moje bivše žene. Ona je dodatno u dužničkom ropstvu, njoj će plijeniti imovinu, samo ona to ne zna, ona je pred raznim ovrhama i bankrotima i deložacijama. I sama si je kriva za to. Nema za nju moratorija. Ne može ona više žonglirati sa tim svojim dugovima, kreditima, karticama i minusima. Kod nje traje drama, ona odbija izići iz svog stana, jer ako izađe neće se moći u njega vratiti. Jer banke i razni vjerovnici polažu pravo na njen stan. Jer banke i razni vjerovnici su joj navodno oduzeli dostojanstvo, poštenje i poštovanje i sada je žele zakonito ili nezakonito deložirati i izbaciti iz stana. Ja to ne bih mogao podnijeti, ne bih mogao podnijeti njene prijetnje i njeno unošenje u lice. Ne mogu podnijeti ni ovakvo ponašanje Crkve. Umjesto milosrđa, umjesto utjehe, umjesto raja, oni nude nekakav pakao, oni nude samo svoje prijetnje paklom.

A mi smo samo finansijski nepismeni, nismo usvojili novu životnu vještinu današnjice, nismo usvojili novu paradigmu života, ne rješavamo naše finansijske probleme. Za nas novac postoji da bi se nemilice trošio. Koga briga za inflaciju, kamatu i kamatni račun? Ne znamo kvalitetno upravljati novcem, nemamo odgovarajuće navike, neodgovorno se ponašamo i dajemo prednost potrošnji pred štednjom. A jeli u tome krivnja naša komplicirana zakonska regulativa ili sustav prisilne naplate, ja ne znam. Moja bivša žena nije ni pri prvom koraku, uvijek nešto kasni. Pa nas čekaju stečajni problemi, pa nas čekaju začarani krugovi dugova. I ne treba mojoj bivšoj ženi besplatna savjetodavna pomoć, za nju je sve kasno. Tko će njoj izvršiti rekonstrukciju dugova, nema toga. Za nju predviđaju crne prognoze, ovrhe, javne dražbe, prodaja njene nekretnine i finansijsku katastrofu.

Meni ona nije baš razumljiva, ona je za mene nečitljiv roman, koji me nervira. Kod nje ne znam ni tko pije, a ni tko to plaća. Jer ona ima simptome menopauze i klimakterija, ona ima simptome anksioznosti i promjene raspoloženja ili ima simptome nekakvog ludila. Jer ona je neracionalna zbog svojih valunga i noćnog znojenja ili je to zbog te serije „Bolji život“. I umjesto da ima smanjenje seksualne želje, da joj hipotalamus smanjeno radi, ona ima povećanje seksualne želje, a ja joj služim kao bankomat. Jer sam jednom riješio njene dugove, dao sam strojeve nekakvim mafijašima. No sada nemam ništa takvo. Pa ne znam zašto mi dolazi jer na nju je život bacio kletvu. Ili je to učinila gatarica ili vidovnjakinja iz Bistrinaca. Jer ona je kao odvjetnik Bill Haleck, iz romana Kletva Stephana Kinga koji je zgazio Romkinju, a koja je prethodno bacila kletvu na njega. Unatoč modernizacije, sekularizacije društva, uvođenja pravne države, ona se ne pridržava Bašćanke ploče, pa stalno nešto poriče, dok ne oslijepi. Takva je moja bivša žena. Ona bi ako treba i ako bi joj to pomoglo podržala i luciferijansku crkvu Charlesa Mansona.

Ona je zbunjena, valjda je doživjela kratki spoj u mozgu. Slabe su joj kognitivne sposobnosti, ima poteškoća s koordinacijom, halucinira, muca i gubi pamćenje, ona je agresivna, kao da ima kravlje ludilo, kao da joj je nešto napalo mozak, kao da ima Creutzfeldt – Jakobovu bolest. Ali nema od nikog stručno objašnjenje ili stručne dijagnoze. Pa je ona uz sve to moja pokora, pošast, kletva, zla kob i božja kazna. I u stanju je iskašljati se na mene i zaraziti me korona virusom. Ona je uz sve to moja nepoznanica, ali i obiteljski nasilnik, ili je sklona nasilju ili je sklona nanošenju tjelesnih ozljeda. Ona bi me najradije bacila na pod i mlatila šakom i nogom po glavi i tijelu dok ne prihvatim njene uvjete. A ja sam u fazi traženja odgovora: je li joj to stečeno ili je to genetsko? Najvjerojatnije da su te degenerativne promjene i ta misteriozna bolest stečene, pod utjecajem okoline i životnih okolnosti, jer su joj roditelji posve normalni ljudi i žive normalno. Ali osnovni problem je taj što lijeka nema ili što ona nikakav lijek ne želi i ne prihvaća.

Mi smo ovisni o seksu, alkoholu, narkotiku, lijekovima, antidepressivima, sredstvima za smirenje, kockanju, kupovanju, uludom ili suludom trošenju novaca, čokoladi, internetu ili telefoniranju. Imamo ili smo stekli ovisnički, kapitalistički mozak. Sve nam to stvara ugodu, ili neugodu, kako kome. Sve nam to podstiče veće lučenje dopamina. Sve nam to podiže razinu hormona i stresa, podiže nam krvni tlak, živčani sustav nam ubrzanije radi i srce nam ubrzano kuca. Inače, mojoj bivšoj ženi je jedna Romkinja rekla da će završiti u umobolnici. Jer je nervozna, jer je neuropat, jer živi u kaosu, jer je ničega nije stid, a mene je barem stid moje stare majke. Najradije bih joj zapjevao: „Die, die my Darling“:

*„Die, die, die my darling, don't utter a single word,
die, die, die my darling, just shut your pretty eyes,
I'll be seeing you again. Yeah, I'll be seeing you, in hell.
So, don't cry oh baby, your future's in an oblong box.
Don't cry to me oh baby, you should have seen it a- coming on,
Don't cry to me oh baby, I don't know it was in your card,
Don't cry to me oh baby, dead-end soul for a dead - end girl.
Don't cry to me oh baby, die die, die my darling.”*

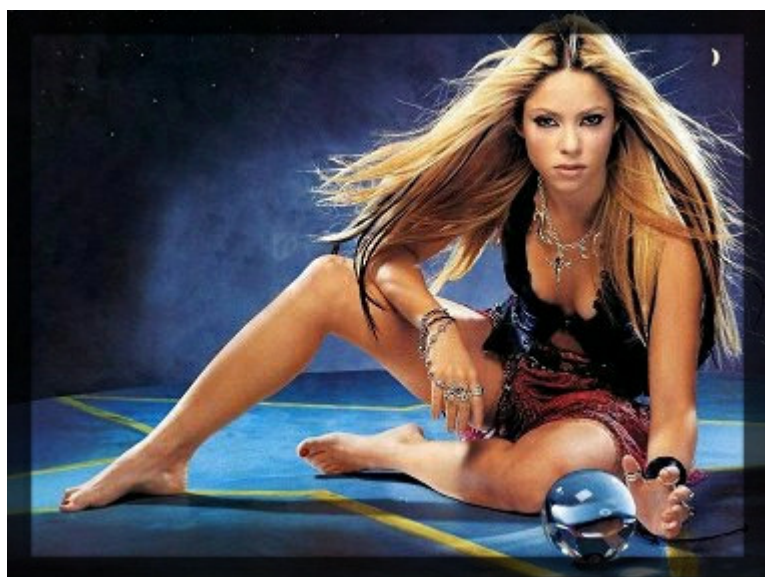
Jer tko će u ovoj ekonomskoj i gospodarskoj krizi, misliti na seksualne fantazije i maštarije, osjećaj krivnje, seks i ljubav, bez obzira što je to besplatno, ali to nije besplatno s mojom bivšom ženom, barem ne za mene. Jer ona uvijek traži novac, pa mi je to neugodno raditi. Pa nemam potrebno samopouzdanje, pa ne želim piti i koristiti viagru. Ne želim piti ni mak, ni afričku šljivu. Jednostavno me to ne zanima. Nije to za mene. Ne želim se ja vratiti na staro. Za mene su to pošasti patrijarhata, a moji roditelji nisu krivi ni za što. Pa se ja pretvaram da sam licemjer, pa se stoga ne svađam, ne mogu trpjeti drame, sukobe i vrištanja. Šutim i maštam ili samo šutim bez maštanja. Skrivam svoje najdublje fantazije i nikome ih ne otkrivam.

Meni je dosta mjesečnica moje bivše žene, njenog PMS, njenih glavobolja i njenog ludila. Dosta mi je njenog srama da ima ružno tijelo. Dosta mi je njenih savršenosti i nesavršenosti. Dosta mi je njene debljine i njenog ružnog celulita. Ona želi imati savršeni outfit i izgled, pa nosi ono što blista i bliješti. Ona se nada da će nekome biti ljubavna robinja, da će nekoga zaluditi stopalima, oblinama, grudima ili stražnjicom. Ali ipak je ona 60 ili 70 godina. I može ili ne može nekoga zaludjeti? Može nekoga zaludjeti tko nije prepoznao i upoznao pravu ljubav. A što je zapravo ljubav i privlačnost? Što je ljubav na prvi pogled? Nitko to ne zna. To doživiš ili ne doživiš. A netko kaže da je u pitanju požuda, netko kaže da je u pitanju smirenost i zadovoljstvo, nekakva nadopunjenost, vjera u budućnost, a netko kaže da vjenčao zbog utjecaja okoline. A meni sada moja žena ne treba. Svjesno sam donio odluku da ne želim živjeti s njom. Ne trebam nikakve utjehe, ne trebam nikakve sukobe i svađe.

Nažalost, moja bivša žena živi u svojim proturječnostima, traži izlaz, ali ga ne nalazi. I stalno nešto više i stalno nekoga upozorava da joj prilazi preko bedara, a ne između nogu. Jer ona tako lakše dolazi do sladostrašća. A to sladostrašće je bitno za nju, jer ona želi biti zadovoljna i zadovoljena. Jer i ona želi doživjeti svoj seksualni vrhunac. A meni je seks s njom posljednja stvar na pameti. Jednostavno ona me ne uzbuđuje, ništa u meni ne budi, nema seksualne energije i ništa u meni ne aktivira. I brige mene za njenu nemirnu vaginu, briga mene za njene nelagode i uzbuđenja, briga mene za njene čudne osjećaje u području spolovila, brige mene što ona često traži seks, briga mene za njenu napaljenost, za njenu ovlaženost i ne mogu ja pratiti taj njen ritam.

Za jedan rođendan sam joj kupio vibrator, pa neka se čačka s njim, meni više nije do toga. Ustvari, ja ju mrzim takvu kakva jeste. Imam za to dobre razloge. Nekad je ona bila moja kraljica, ali više nije. Sada je ona moja vještica. Previše troši i ja je mrzim iz dna duše. Znam da mržnja nije rješenje, ali si ne mogu pomoći. Tješim se time

da je dobro da nisam pravdu uzeo u svoje ruke jer više ne mogu podnijeti otrove moje bivše žene. Želim da me ostavi na miru, da živi samostalno i pusti me da živim po svom. Želim da pronađe svoje samopoštovanje i zdravu ljubav s nekim drugim muškarcem ili ženom. Ne želim da razmišlja da s njom sve počinje i završava, da se svemir vrti oko nje, ne želim te njene bitke kojima nema ni početka, a ni kraja. Želim da se više uzaludno ne bori s vjetrenjačama, da više ne griješi, ne ispravlja krive Drine i ne umara se.

POGLAVLJE 2

Vezano uz sve to sa mojom bivšom ženom ja i dalje sanjam i imam snove o „Boljem životu“ i ja sanjam uzbuđenja sa drugim, nezasitnim ženama ili ja razmišljam o seksu s njima. I dalje vjerujem u ovaj nametnuti materijalistički svijet, ali mi žene daju oduška i relaksiraju me. Inače bih umro od svega. Jer mene kontroliraju lokalni kontrol frikovi. .Pa ja i dalje tražim ljubav svog života samo ne znam kakve me osobe privlače. Jer moja bivša žena mi uopće ne treba. Ne želim nikakvu intimnost s njom, s njom se stalno svađam, jer je ostarjela, jer je sve uništila, jer je financijski upropaštena, jer ništa ne osjećam za nju, jer me ona ne uzbuđuje. Nisam ja ovisnik o seksu, nisam ja hiperseksualan, ali nisam ni daleko od toga. Stoga, pokušavam sanjati neku napaljenu ženu, pa sanjam Shakiru, ali mi to nekad uspijeva, a nekad mi ne uspijeva. To je zbog toga što ona sanja čokoladu i plače u snu jer ne smije jesti slatko. Time ona aktivira svoj hormon sreće, time joj se oči zacakle i ne treba joj muškarac za ljubav i seks. Jer čokolada joj je dovoljna, jer čokolada je nešto božansko, ona u njoj uživa i to joj je trenutno jedini užitak i jedina strast od kada se razišla s onim Barceloninim nogometašem.

Ona je ovisnica o plesu i čokoladi, a ja sam ovisan ili nisam ovisan o njoj. Svatko ima svoju ovisnost, pa se ne možemo uskladiti i prilagoditi. Uz sve to ona se u svojim snovima straši i raznih neugodnih i neprijatnih insekata. Plaši se ona buba, ujeda paukova i leptira. Pa ja mislim da mi to ne treba jer bojim se nečije prljavštine u duši. Bojim se nečije anksioznosti, nečijih duševnih nemira, nečije nečiste savjesti, a i nečijih opsesija. Stoga, pustim na svom laptopu njenu pjesmu „Whenever, wherever“ i želim je dozvati k sebi. Jer ona na arapskom znači zahvalna, a na hindu je ona božica svjetla. Jer ona mi se ne čini prestara za seks, ona mi je baš taman. Samo želi li ona mene? Izgleda ne želi, jer nikako mi ne dolazi u snove. Pa ne znam jesam li opsjednut njome, seksom ili nisam? Jer njena pjesma „Whenever, wherever“ mi podiže raspoloženje i ne gubim kontrolu. Jer ja sam osim što sam opsjednut materijalnim,

opsjednut i seksom. Jer ja trebam nekoga u ovom prokletom paklu. Jer ja sam na rubu živčanog sloma.

Žene znaju biti na rubu živčanog sloma, ali valjda kod mene prevladava moja ženska strana, pa sam i ja na rubu živčanog sloma. Pa tako i ja želim negdje otputovati, ne mogu se opustiti, izbjegavam društvo, ne mogu spavati i gubim samopouzdanje. I dajem si u zadatak ponovo gledati film Pedra Almodovara: „Žene na rubu živčanog sloma“. Jer stalno razmišljam o seksu, a seks ovisi i o horoskopskom znaku. Pa tako kažu da se škorpioni i ovnovi ne mogu kontrolirati. Ja nisam ni škorpion, a ni ovan, ali često razmišljam o seksu i često oko mene frcaju ljubavne iskre. Nepredvidiv sam i mogu ženi pružiti sva četiri sladostrašća: višestruki, vaginalni, kombinirano - mješoviti i klitoralni. Po mirisu i gestama znam jesam li kompatibilan ili nisam s nekom ženom.

Je li mi neka žena privlačna ili nije? Mogu li sa nekom ženom doživjeti ravnotežu ili ne mogu. Jesam li ja seks manijak, seksualni psihopat ili sam samo seksualni ovisnik? Pa ne volim ja seksualne perverzije, prostote i ponižavanja. Neću ja nikoga klati iz seksualnih pobuda. Ja mislim da imam normalnu želju za ljubavi i seksom. Nisam ja kompulzivnog seksualnog ponašanja, nisam ni hiperseksualan ili hiperseksualno poremećen. Možda samo imam opsesije seksualnim mislima, možda imam visok serotonin, dopamin, kortizol, hormon ACHT, drugi seksualni hormon ili je nešto drugo po srijedi? Možda sam usamljen ili anksiozan, a ne volim pornografiju ili pornografske sadržaje? Možda sam ja kao Tiger Woods, David Duchovny, Michael Douglas ili Lenny Kravitz? Možda ja imam samo visok libido? Možda sam ja kao Kanya West, Lindsay Lohan ili kao Paris Hilton, pa se s tim ne mogu boriti moje partnerice i moraju sa mnom prekinuti?

Rekao sam da sam se svojevoljno ili nesvojevoljno razišao od Dame s psetancetom. Ona je mene počela omalovažavati, kritizirati i sabotirati, pa sam ja njoj to također uradio. Nakon toga, svatko je

krenuo svojim putem, nije postojala nikakva mogućnost dogovora i ja ne znam je li to najstresnija stvar u mom životu ili nije? Odjednom je moja bivša partnerica postala loša i pogrešna partnerica i počeli smo jedno drugo izbjegavati. Mi smo dvije zrele osobe koje su shvatile da im ovaj drugi ne treba, da nam ovaj drugi fiziološki ne pripada. Shvatili smo da više ne uživamo zajedno. Seks nam je postao dosadan, monoton i predvidljiv, a spolna želja je iščezla. Više ona meni nije mala, plava, naivna, a ni žena, majka, kraljica, nestalo je ondašnje kemije. Ona je sada meni hodajuća nevolja. Pa sam objavio oglas da tražim Damu isključivo bez psetanceta s tamnom kosom. Jer ja ne volim mrzovoljne i depresivne pse. Još mogu podnijeti miroljubive pse, ali ne volim one mrzovoljne i depresivne.

Briga mene što me taj pas, ta chihuahua, taj Bruiser Woods, uopće ne voli. Briga mene za njegov apetit, njegovo umaranje ili odmaranja, njegovo kretanje, njegovo spavanje, njegove seksualne potrebe i igranje s njim. Briga mene što on voli zapišavati mi kuću i noge. Briga mene što je on ponekad nezadovoljan i bijesan kao mops, pekinezer ili maltezer. Briga mene za primjerene i neprimjerene tv sadržaje koji njemu ne odgovaraju. Briga mene koje filmove on voli gledati, a koje ne voli. Briga mene koju on glazbu voli slušati. Ne želim se ja pod stare dane prilagođavati potrebama jednog psa. Uz to, ja volim žestoke metal ritmove: Whole Lotta Love, Paranoid i Smoke on the Water, a moj psić to ne voli. Za njega je to neugodna buka, čak se on toga plaši. A meni je dosta i znakova upozorenja, promjena ponašanja i simptoma njegovih stvarnih i izmišljenih bolesti. Jednostavno je meni svega toga dosta. Uskoro dolaze velike vrućine, toplinski udari, a ja ne želim održavati posebnu pažnju za pse. Briga mene što su ljetne vrućine opasne za pse, što su oni osjetljiviji na vrućine od nas. Briga mene za hlad, bazenčić, rashlađivanje, toplinske udare i svježu vodu za pse. Briga mene za šetnju pasa i klimatiziranje prostorija u kojima borave. Briga mene za namirnice koje ne smiju jesti psi. Briga mene smije li pas jesti čokoladu, sirovo meso, luk, češnjak, mliječne proizvode ili avokado ili piti kavu ili alkohol.

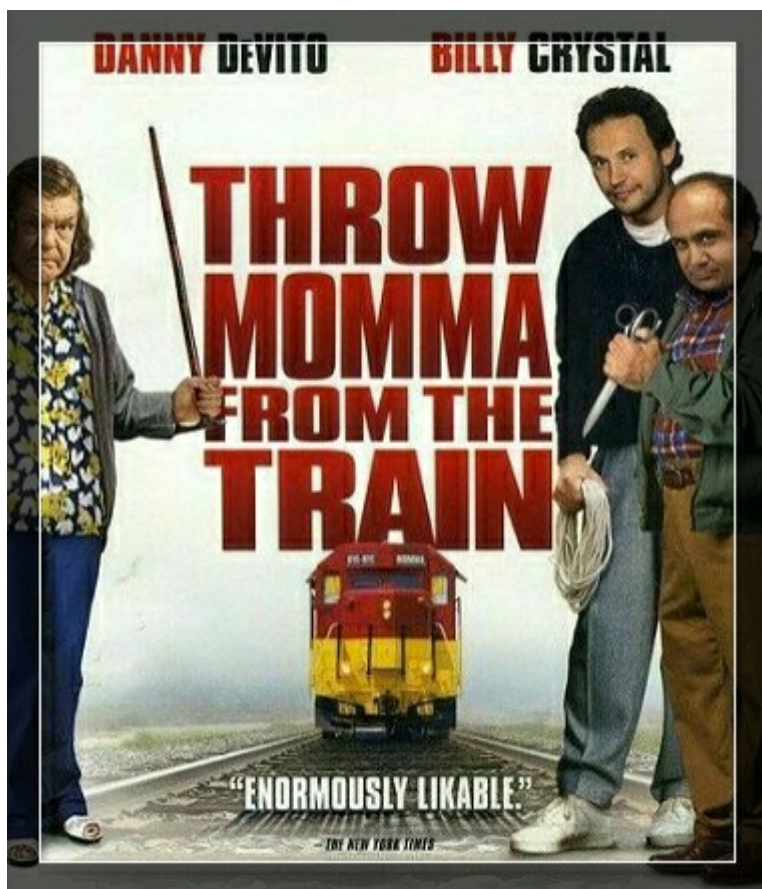
Dosta mi je i ludih plavuša, jer sam čuo pjesmu: „Kad nema ljubavi“. Jer me odmah sastavi nekakva kriza, jer odmah se vratim na bolesnu razinu. Jer se odmah udaljavam od drugih ljudi, prekidam s njima bilokakve veze. Jer odmah nestane komunikacija između mene i drugih ljudi. Jer se odmah prestanem truditi, jer mi više nije stalo ni do čega. Jer više ne mogu aktivirati svoj dopamin, oksitocin, serotonin, estrogen i testosteron, jer više ne živim u paru, jer više nemam iluzija o životu, jer sam na sve razočaran. Ali ja i dalje sanjam. I dalje se prepuštam misteriju sna i pamtim svoje snove. Pa mi tako u snove dolazi Indijka Aneesha. Ona je sada žena mog života. Jer mogu reći da ja ne patim od sindroma Alise u zemlji čudesa. Ne haluciniram ja, nemam hormonsku oluju i nemam ja taj osjećaj izobličene stvarnosti. Valjda sam ja odavno izišao iz svog puberteta. Možda sam ja buntovnik s razlogom ili bez razloga, možda sam nezadovoljan životom, možda sam napaćena duša, ali nemam sindrom Alise u zemlji čudesa.

Nisam ja potišten, nisam ja manično – depresivan, nisam ja pesimista i melankoničan. Jer spravljam napitak od psihoaktivnih biljaka, od bunike, mandragore, tatule, atrapa balladone, gljive muhare, gljive ludare, jutarnje slave. I naravno da koristim male količine ili dovoljne količine. Kako nemam pejotl, Kastanedinu psihoaktivnu biljku, dodajem kožu daždevnjaka i kožu žabe krastače. Time su naše vještice letjele, a ja time djelujem na svoju dušu, svoje srce, svoj mozak, svoj duh, svoju psihu i svoje tijelo. Time odblokiram svoju krunsku čakru i time dolazim do toga da svjesno i lucidno sanjam. Kažem da sam time odblokirao svoju krunsku čakru, ali nisam astralno poletio. Nego sam zamislio svoju Damu bez psetanceta i dogodilo se to da mi je ona došla. Naime, pronašao sam Damu bez psetanceta u mojim lucidnim snovima, nekakvu Indijku Aneeshu. Pa o njoj razmišljam i u stvarnosti. To balansiranje između jave i sna mi se događa bez nekog jasnog razloga, bez nekakvih kontroliranih uvjeta, mora da sam s nekad bavio tibetanskom budističkom praksom joga snova ili sam se bavio drevnom indijskom hinduističkom praksom Yoga nidre. Ni sam to ne znam, ali da

doživljam lucidno sanjanje i lucidne snove, da mi u snove dolazi Indijka Aneesha, dolazi. Da ja doživljam izmijenjeno stanje svijesti, to doživljam. Da ja doživljam svoju drugu virtualnu stvarnost, doživljam.

Kažem već neko vrijeme mi u snove dolazi Indijka Aneesha, moja nova Dama bez psetanceta. Ona nije tako zahtjevna kao Dama s psetancetom. Čitao sam vodič za pametne muškarce, pa ne želim išta imati s zahtjevnim ženama, izbjegavat ću ih pod svaku cijenu. Ne želim ja preosjetljive žene i one sklone manipulacijama. Ne želim ja one koje nekoga stalno osuđuju i koje nekoga stalno kritiziraju. Ne želim ja ni sponzoruše i one koje me tretiraju kao bankomat. Ne želim ja ni vještice, one koje nešto nerazumljivo viču i koje ti nešto stalno naređuju. Ne želim ja ni ledene kraljice. Ja želim manje zahtjevnju ženu, nešto kao naše serije koje se prikazuju na našoj televiziji. Želim naše serije koje robuju našim stereotipima i sukobima simpatičnih Hercegovaca ili Dalmatinaca sa antipatičnim Zagrepčanima ili Purgerima.

.Jer mene snovi pored toga što mi šalju svjesne i nesvjesne poruke, što s njima rješavam unutarnje konflikte, iscjeljuju. Jedino što imam te ponavljajuće snove, a za njih kažu da su rezultat neriješenih unutarnjih konflikata, pa su to moji traumatični snovi ili noćne more. Nisam ja opterećen kršćanskim grijehom i da je to grješno. To je tako i nikako drugačije, pa se zbog toga ne kajem. I ne razmišljam o inkubima i sukubima. I ne razmišljam o demonima. Iako postoje demoni nazvani noćne more i Mora sama po sebi. Kažu da Mora sjeda čovjeku na prsa i izvlači iz njega životni dah kojim se on hrani. To kažu da čini dualnim ljudima, to čini ljudima koji su kao Raskoljnikov, koji su rascijepljeni na dva ili više dijelova. Koji ljude dijele na obične i na neobične ljude, na Napoleone i na uši. Na one submisivne i agresivne likove.

BACI MAMU IZ HITNE POMOĆI

Mora da sam više puta gledao film „Baci mamu iz vlaka“ jer su mi se scene iz filma urezale u pamćenje. Jer tamo postoji zla majka, Anne Ramsey, koja maltretira svog sina Owena ili Danny DeVita, a ovaj planira s Larryem ili Billom Crystalom je ubiti ili baciti iz vlaka. Ustvari, oni žele zamijeniti ubojstva, pa Owen treba ubiti Larryevu bivšu ženu, a Larry treba ubiti Owenovu neobičnu majku, spoj čudovišta i zle vještice. I Owen čini to što čini, ubija Larryevu bivšu ženu, a Larry treba ubiti ili baciti Owenovu majku iz vlaka. I to je zaplet tog neobičnog filma.

Inače, i ja imam staru majku. Do nedavno je ona bila zdrava, nikad bolesna. Do nedavno je ona bila razumna i pri sebi. Ona je do nedavno bila dama, ili gospođa na svom mjestu, a od nedavno, kako je imala moždani udar, postala je jeziva, nasilna i agresivna. Psuje poput kočijaša, ima kratak fitilj, neugodna je, nezgodna je i na sve i na svakoga urla i sve bi tukla, pa je tako tavom istukla žene koje su je čuvala, a ove su zvale policiju i hitnu pomoć.

Jer ona se uopće ne pridržava uobičajenih pravila ponašanja. Od mene je tražila da joj nabavim revolver. Pitam je:

„Što će ti revolver?“

„Repetirala bih ga pred onim neposlušnim, Ne želim da me likvidiraju.“

„Pa nije rat. Tko će te likvidirati?“

„Netko iz kavačkog ili iz škaljarskog klana.“

„Nisi ti Tamara Zvicer i ne moraš se ti bojati Velje Nevolje.“

„Ali oni me stalno provociraju. Oni su četnici. Oni su radikali i nacionalisti.“

„Oni su u Crnoj Gori ili Srbiji, a to je sada jako daleko od nas.“

„Nikad se ne zna.“

Ja više nisam mogao slušati moju osamdeset godišnju majku, pa sam joj nabavio dvije žene da ju čuvaju. Rekao sam da ih je ona istukla s tavom po glavi, pa su one zvale policiju i hitnu pomoć. Pa su je ovi privremeno smjestili na psihijatriju na par dana. Prethodno je bila na neurologiji nedjelju dana. I jedni i drugi su digli ruke od nje. Neće je liječiti, jer je prestara, a ona je tjelesno zdrava. Samo ima kardiovaskularne bolesti i moždani udar. Ima taj neurološki poremećaj, ima taj poremećaj moždane cirkulacije, ima taj nedostatak kisika i odumiranje živčanih stanica, ima puknuće krvne žile u mozgu i naš zdravstveni sustav to ne želi liječiti i izliječiti. Brige njih što moja mama otežano nekoga razumije, što teško i nerazumljivo govori. Što je zbunjena, što ne vlada situacijom, što je dezorijentirana, što je naglih promjena ponašanja, što često halucinira, što psuje, što viče, što urliče, što je agresivna, što je nasilna i što se tuče.

I ne znam tko je predložio katoličku bolnicu „Sveti Rafael“ u Strmcu kod Nove Gradiške. Jesu li to bili oni sa psihijatrije ili sa neurologije, pa sam ja tako tamo smjestio mamu na 6 tjedana. Kažu da tamo uspješno liječe PTSP, psihološke probleme i moždane udare na bazi evanđelja. No, nekome vjera i Isus Krist pomažu, a nekome ne pomažu. Moja mama je tamo otišla kao nekakva osrednja vjernica, a vratila se kao nevjernica i žena bez vjere. I ja nisam znao što ću s njom. Naime, ja jednostavno nisam mogao podnijeti njeno nasilništvo i njenu agresiju. Nešto izvan vjere, izvan religije i izvan teologije. Imao sam dosta i svojih problema, svojih laži i svojih poricanja, nisam bio spreman za tuđe probleme, laži i poricanja. Imao sam problem što ću s njom jer je starački domovi nisu htjeli ni

po koju cijenu ili po visokoj cijeni. Pa tako Dom u Šagu je tražio 5,5 tisuće kuna. Pitam ih:

„Može li to biti 6 ili 7 tisuća kuna?“

„Može.“

„Nije li to previše?“

„Nije.“

Ja jednostavno nisam bio u mogućnosti prihvatiti njihove uvjete. To je bilo iznad mojih mogućnosti. Jer sam tako čuo da neka žena plaća 8 tisuća kuna. A moja mama ima mirovinu od 3,5 tisuće kuna, ostalo bih trebao ja plaćati. Ne znam jesam li ja tada išta primao, jesam li bio nezaposlen ili sam dobivao minimalnu mirovinu? Pa se nisam na to odlučio. Nego me je zvao vlasnik staračkog doma iz Zelčina. Naime, njemu je umrla jedna pacijentica i ukazalo se slobodno mjesto. I on kaže:

„Imam slobodno mjesto za vašu majku.“

„Ali ona je imala moždani udar?“

„Nema veze. Primit ćemo je.“

„Za koliko novaca?“

„Za 3,5 tisuće kuna.“

„Stvarno?“

„Da.“

„Prihvaćam. Kada mogu dovesti mamu?“

„Možete je dovesti odmah.“

Tada nastaje problem. Moja mama je bila na putu za kući iz Nove Gradiške. Otpustili su je iz katoličke bolnice „Sveti Rafael“ iz Strmca kod Nove Gradiške, kao nerješiv i beznadežan slučaj i voze je meni kući. No, ne dovoze je k meni, nego k njoj u Osijek. Zove me šef saniteta iz Osijeka:

„Dovezli smo vam mamu, ali ne možemo je ostaviti pred zaključanim vratima.“

„Gdje ste je dovezli?“

„Dovezli smo je u Osijek.“

„Zašto u Osijek, kad sam ja tražio da je dovezete k meni?“

„Njoj u osobnoj iskaznici piše da živi u Osijeku.“

„Ali i njoj piše da ona ne može živjeti sama. Da netko treba starati i skrbiti o njoj.“

„Što vi onda predlažete?“

„Dovezite je k meni. Ili dovezite je u dom za starije i nemoćne osobe „Sveta Ana“ u Zelčinu.“

„To će vas koštati.“

„Koliko će me to koštati?“

„Moram to izračunati.“

„Izračunajte i pošaljite mi to na moj e- mail.“

I čovjek se potrudio. Za tih 30 kilometara zaračunao je 900 kuna, plaćanje odmah. Što sam drugo mogao? Otišao sam u FINU to platiti, pa sam to platio. Ali nije sve mirno prošlo. Moju mamu su dovezli k mojoj kući. Kažem to šefu saniteta:

„Zar se nismo dogovorili da mamu odvezete u Zelčin? Sve sam vam platio i proslijedio uplatnicu.“

„Sad ću ja vidjeti u čemu je problem?“

I vidio je taj šef saniteta što je vidio. Dogovorio je sve da se moju mamu odveze u Zelčin. To sam skupo platio, pa je sada red da i on učini sve po dogovoru. Odvezli su je u Zelčin i tamo je smjestili.

No, nije tu kraj problemima. Drugi dan zove me šef saniteta:

„Možete li mi reći broj vašeg računa?“

„Što će vam broj mog računa?“

„Vratit ćemo vam novce.“

„Zašto mi vraćate novce?“

„Imali smo problema s vašom majkom.“

„Kakvih problema?“

„Ispala nam je iz hitne pomoći.“

„Je li se ozlijedila?“

„Nije joj ništa. Ne znam je li ona toga svjesna?“

„Bio sam kod nje. Nije ništa pričala o tome.“

„Evo vidite. Sve je dobro prošlo. Nego, hoćete li nas vi tužiti?“

„Je li bilo svjedoka?“

„Cijeli Bizovac se tome smijao.“

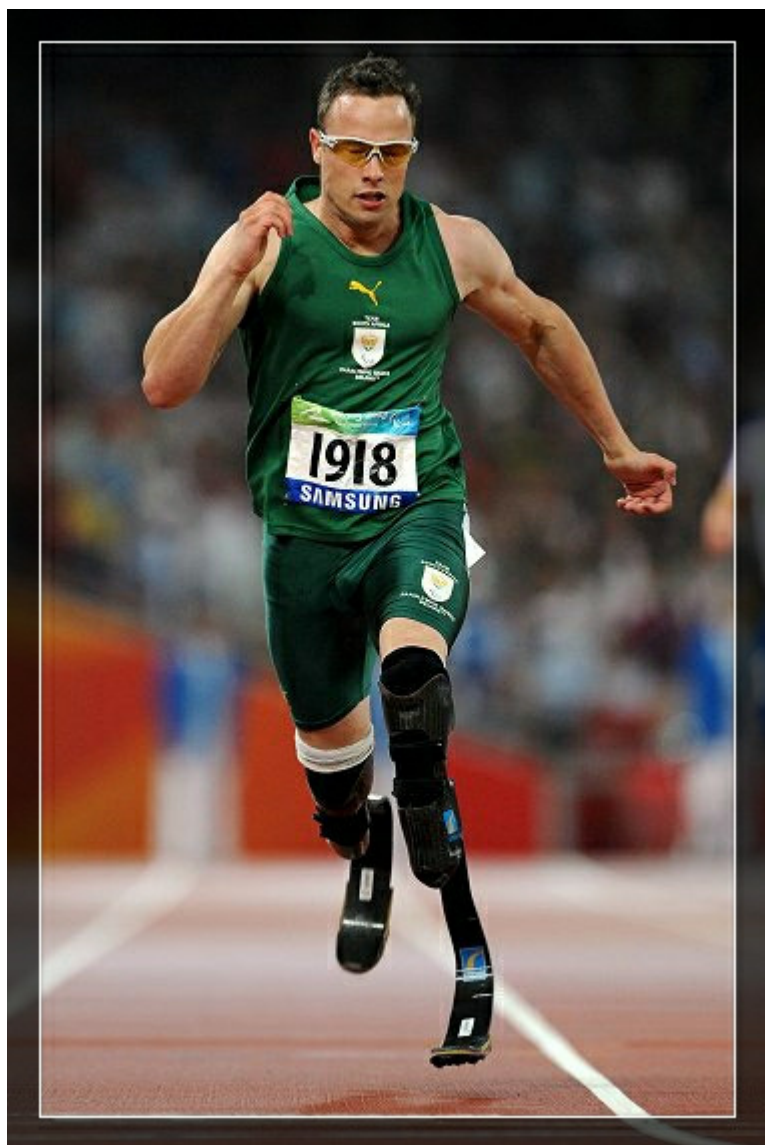
„Neću vas tužiti. Ne volim se ja tužiti.“

„Onda vas pozdravljam i vraćam vam vaše novce.“

„Hvala lijepo.“

Jedino što ja i dalje ne znam jesam li ja Owen ili Danny DeVito ili sam Larry ili Billy Crystal. Ne znam trebam li ubiti moju majku ili moju bivšu ženu. Ne znam koga bih prije ubio, jer ne znam tko je veće čudovište ili zla vještica? Jer ne znam tko me više zlostavlja i maltretira?

AMPUTACIJA

POGLAVLJE 1

Izgleda da sam se vratio iz i od mrtvih. Naime, moj obrambeni sustav je zakazivao, cirkulacija mi nije funkcionirala, a ja sam pokorno slušao svog obiteljskog liječnika. Slušao sam da sve trebam odgoditi dok ne završi ovo s korona virusom. Meni moj obiteljski liječnik i drugima govori: „Drži rastojanje od dva metra! Zarazit ćeš me. Prenijet ćeš mi korona virus. Zarazit ćeš me. Umrijet ću mlad. Bježi od mene. Netko ti je prenio urok ili ti prerekao prokletstvo. Meni ljudi dolaze i prenose mi uroke i prokletstvo. Zato, dođi na jesen, kad se situacija s korona virusom nekako sredi.“

„Neće se situacija srediti. Može se samo drastično pogoršati. Stiže nam drugi i treći val korona krize.“

„Kod tebe nije se ništa okrenulo naglavačke i krenulo po zlu. Moraš poduzeti nekakav osobni iskorak i nekakvu pozitivnu promjenu.“

„Pa nemam ja Kawasakijev sindrom, nemam ni nekakav karcinom, nemam ja nikakve smrtonosne bolesti. Ne trebam ja i ne tražim ja respirator. Tražim da me pregledate i pošaljete na daljnje pretrage. Očajan sam i ako želiš da umrem tu pred tvojim vratima, onda ću umrijeti.“

„Trebaš se opustiti, trebaš se riješiti svoje paranoje i živčanog sloma. Trebaš otići u neku privatnu kliniku. Kad to riješiš, onda dođi. Ne možeš ti širiti taj korona virus.“ „Nemam ja novaca za privatnu kliniku.“

„Traži od nekog pomoć, traži donaciju.“

„Nije li jednostavnije da me primite i otključate ta vrata? Nemam visoku temperaturu, , nemam grlobolju, imam osjet okusa i mirisa. Ne vraćajte me kući.“

„Neću.“

Ne bih ja na to ništa odgovorio, možda bih se pokupio i otišao kući da situacija nije loša ili kritična, kako se nekad govorilo. Jer otječem i natičem u zglobovima, koljenima i laktovima, jer imam upale krvnih žila, jer imam otekline, jer imam povišenu mišićnu napetost. Ali ne želim da me se tretira kao gubavca, da me se odbija ili stigmatizira. Želim brigu i skrb, želim podršku i neizmjernu ljubav. Želim se osjećati dobro i zdravo. Jer svatko može imati nateknute noge, svatko može biti bolestan. Kao što svatko može dobiti korona virus. Kao što svatko može od toga umrijeti. A moj obiteljski liječnik je postao zloglasan po tome što se zaključao i što ne pruža usluge svojim pacijentima. Na kraju krajeva, ja ga se sramim, ne ponosim se s njime. Uopće ne znam što mu je, što god činio, što god poduzimao stanje je nepromjenljivo, stanje je gore. Ili je u stanju pogoršavanja.

Nemam ja kao svi drugi visoku temperaturu, suhi kašalj i nisam izgubio osjet okusa i mirisa, ali imam druge simptome s kojima se nitko ne želi baviti. A ja samo želim da mi se nešto dijagnosticira i da počne to moje liječenje. Pitam se: moram li ja misliti kao moj obiteljski liječnik. Je li dopušteno misliti drugačije? Kakva su to vremena došla? Vremena jednoumlja, vremena poćudnih i nepoćudnih govora i vremena zabrane raspravljanja. Dosta je toga bilo u socijalizmu. Ne želim se ja ponašati onako kako ti gazda ili partija kaže. Istina je da vlada korona virus, ali ja sam ozbiljno bolestan i želim se liječiti i izliječiti.

Briga mene za nečije moralno posrtanje, briga mene što se netko okrenuo naglavačke, što je nekome krenulo po zlu, pa kažem:

„Nisam nepokretan, nisam ni u komi, nemam korona virus i nisam preminuo od korona virusa.“

„I što onda hoćeš od mene? Bez obzira na to, možeš mi prenijeti korona virus.“

„Kažu da je korona virus mutacija obične gripe.“

„Ništa se ne zna. Znanje je krhko. Kašlješ li, imaš li visoku temperaturu, imaš li grlobolju, je li ti začepljen nos, imaš li kakvu infekciju, jesi li prehladen? Ti si starije životne dobi, bio si debeo, imaš šećernu bolest, srčane bolesti i visok tlak, ti spadaš u rizičnu skupinu za korona virus.“

Mene muče druge bolesti i na dva metra se ni ne vidi da su mi zglobovi otekli ili natekli, pa ni ne idem k svome obiteljskom liječniku. Jer on živi u svojim zabludama, on živi u svojim strahovima, on se boji korona virusa i ne želi bliske kontakte s ljudima, bili oni oboljeli, bili oni zaraženi ili nezaraženi od korona virusa. A mene muče moji bolovi, moje strašne i sumorne noći i teški snovi.

Još će mi doći crni Gavran, zli prorok, Sotona ili đavo. Jer zlo privlači zlo. I taj Gavran će mi reći:

„Nikad više!“

Ma što to bilo i ma što to značilo. Valjda se to odnosi na moju bivšu ženu. A ja se pitam zašto baš mene prati ta jeziva atmosfera i ta jeziva sudbina? I nemam odgovor. A meni će ostati da si ja to tumačim ili da to protumačim.

Htio bih djelovati na svoju svijest i podsvijest, jer osjećam nekakvu stravu i užas. Pa dozivam ili me sami obilaze crni gavrani i krađu mi stvari iz ruku. Ja mislim da je sve to razlog zbog čega imam povišeni tlak, a to je najčešća bolest u nas. I netko dobije učinkovit lijek za to,

pa mu se tlak izregulira, pa nema problema s tim, a netko dobije nekakav eksperimentalni lijek, koji mu više odmogne, nego mu odmogne. Uzimanjem krivog i neprikladnog lijeka pacijent ima sto problema i nekoga taj lijek tiho ubije i uopće se ne zna od čega je pacijent umro. Jer koga briga, kako nam je. Briga nekoga da li se liječimo ili svaki dan bivamo sve bolesniji. A ja se osjećam svakim danom, u svakom pogledu, sve bolesniji. Jer noge mi otječu, pa otječu, a ja ne vidim izlaz iz te neugodne situacije. Ja kažem mom obiteljskom liječniku:

„Zglobovi su mi trostruko natekli. Osjećam grčeve i umor. Učestalo mokrim i ne mogu postići erekciju.“

„I meni natiču zglobovi i ja osjećam bolove. To je normalno za naše godine. I ja učestalo mokrim i ne postížem erekciju.“

„Baš me briga za vas. Meni to nije normalno. Mene brinu moji zglobovi, noge mi ne mogu ući u cipele.“

„To ti je posljedica stresa. Trebaš se opustiti i smiriti.“

„Opušten sam, smiren sam, ne radim i nemam nikakve posljedice stresa.“

„Onda ću vas poslati na pretrage.“

„Ne želim ići dijabetologu. Tamo rade neke grozne žene koje se na mene deru da se ničega ne pridržavam. Želim ići na sistematski pregled. Jer nemam prekomjernu tjelesnu težinu jer nemam povišene masnoće. Želim ići na EKG, rendgen, ultrazvuk, color doppler, laboratorijske pretrage, internistički pregled i pregled kod vaskularnog kirurga. “

„Da je frajer biti lako, bio bi to svatko. Znaš li ti koliko to košta? Samo nebo je tu granica.“

„A znate li vi da ja u svojih šezdeset godina, nisam nikad bio na sistematskom pregledu? A kažu da u civiliziranim zemljama se takvi cjeloviti pregledi preventivno rade jednom godišnje.“

„Onda ti idi u te civilizirane zemlje. Ti živiš na brdovitom Balkanu, pomiri se s time i nema tu cile – mile.“

„Hoćete li mi pomoći ići nećete?“

„Nazvat ću tvoga dijabetologa i dogovoriti pregled kod njega.“

„A ja ću to čekati 3 do 4 mjeseca. I dotle će me sve proći. Tako je bilo i sa mojom lijevom rukom.“

„Što je bilo s tvojom lijevom rukom?“

„Ona se oduzela. Pa ste me slali dijabetologu, pa sam ih čekao 3 do 4 mjeseca i onda se sve samo od sebe sredilo.“

„Eto vidiš sve se može i samo od sebe srediti.“

„Pa ja ne moram ići ni na kakve pretrage.“

„Onda nemoj ići na pretrage. Naspavaj se i sve će proći samo od sebe. Ili šeći.“

„Ne mogu šetati, sve me boli, pa me bole i noge. Još nisam ni krenuo u šetnju, a već sam umoran.“

„Jesi li pio jutarnju kavu? Jesi li pio alkohol? Jesi li jeo što masno? Ako to jesi onda ti ne mogu izmjeriti tlak, kolesterol i izvaditi krv.“

Svi radimo iste greške, pijemo jutarnju kavu i jedemo masno. A onda se moj liječnik nečeg sjetio ili je pogledao u moj karton:

Nego, piješ li ti amlopin?“

„Pijem.“

„Nemoj ga više piti. Prestani ga piti.“

„Zašto da ga prestanem piti?“

„Neki ljudi imaju nuspojave ili kontraindikacije kao što su tvoje.“

„Misliš da mi je sve to od toga?“

„Može biti.“

A onda sam se sjetio da mi je taj amlopin liječnik prije tri godine preporučio za visoki tlak. I do nedavno ja sam osjećao blage nuspojave, a od nedavno osjetio sam ugrožavajuće nuspojave. Jer zglobovi su mi trostruko natekli. Osjećam grčeve i umor. Učestalo mokrim i ne mogu postići erekciju. Neraspoložen sam, tjeskoban, depresivan, ne mogu astralno letjeti i loše spavam. Zaključio sam da mi taj lijek uopće ne opušta krvne žile, ne omogućuje lakši protok krvi i da mi ne omogućava bolju cirkulaciju. I da liječnik nije spustio slušalicu pitao bih ga:

„Kako ste mi tako nešto mogli preporučiti? Mogli ste me ubiti.“

„Nisam ja ništa kriv. Amlopin se koristi za liječenje visokog krvnog tlaka i za bolove u prsištu, razne angine. Ti si imao visoki tlak pa sam ti ja to preporučio.“

Moj obiteljski liječnik se uvijek neuspješno brani, a ne treba mu puno da poprими on odlike sadizma boljševičkog komesara i odlike nepogrešivosti katoličkog inkvizitora. Da poprими odlike bezbožnog komunizma ili bezdušnog kapitalizma. I sve je to naš katastrofalni totalitarizam, sve je to naše zlo, sve su to naši uznički lanci. Sve je to

naš fašistički koncept današnjice sa našim metastazama ili bez njih. Jer kod nas bi svi bili nekakvi šerifi, a ako to ne ide, ako se mi s tim ne slažemo, onda prijetite fizičkim nasiljem i odmah bi se tukli. Jer on se drži zaštitnih mjera i preporuka Civilnog stožera. Koristi on zaštitne maske i dezinfekcijska sredstva. Sve nam je to donijela kriza kapitalizma i netko to uspješno iskorištava, a netko propada. I ako to sve usporedimo s kugom iz 14 stoljeća, onda smo mi u ozbiljnom kolapsu, onda smo mi u ozbiljnom padu svih naših vrijednosti. I neki već traže susret s Bogom, a netko u sve to ne vjeruje, a mene ispred doktorove ordinacije napadaju dosadni insekti: komarci, muhe, zunzare i obadi. Pa mu kažem:

„Zar ne vidiš da me napadaju komarci, muhe, zunzare i obadi, otključaj ta vrata i pogledaj mi natečene noge!“

„Ne mogu, prenijet ćeš mi korona virus. Dođi na jesen.“

„Briga mene za korona virus. Vidiš da me grizu dosadni insekti. Mora da imam gene koji ih privlače.“

„Ugrizi komaraca su u biti bezopasni. Malo svrbe i to je to. Privlači ih tvoj CO2. Postoje sredstva za to, postoje sprejevi za to. Nemoj piti alkohol, nemoj se znojiti, obuci duge rukave.“

„Hoćete li otključati ta vrata?“

„Neću. Jer ćeš me prvo vrijeđati, a onda i udariti.“

„Zar ne vidiš da nisam nikakav? Zglobovi su mi trostruko natekli. Osjećam grčeve i umor. Učestalo mokrim i ne mogu postići erekciju. Neraspoložen sam, tjeskoban, depresivan, ne mogu astralno letjeti i loše spavam. Nisam primitivac i ne tučem pedere. Ne ubijam ja Boga u pederima.“

„Nisam ja peder.“

„Ali se tako ponašaš. Otključaj ta vrata i budi muško.“

„Neću. Nokautirat ćeš me.“

„Neću te nokautirati. Vidiš kakav sam.“

„Onda ćeš me ošamariti, pa ću se ja srušiti bez svijesti.“

„Neću te ni ošamariti. Nisam ja tako primitivan.“

„Ali ćeš napraviti neku groznu scenu.“

„Neću napraviti ni nekakvu groznu scenu.“

„Obećaj da ćeš se civilizirano ponašati?“

„Hoćeš li onda otključati?“

„Neću.“

„Onda neću ni ja ništa obećavati.“

I što da mu obećam? Ništa mu ja ne mogu obećati. Pa nisam ja naš političar da dijelim obećanja, ludom radovanje. On misli da sam ja tu da mu se krvi napijem, da mu prenesem korona virus. Jer Bambi je kod njega dolazio, a on je umro s ili bez korona virusa. A meni je loše, da gore ne može. I molim Boga da me uzme k sebi ili da mi olakša boli. Krvni tlak mi luduje, srce ili mi kao ludo lupa ili je usporeno, otežano dišem, preznojavam se, imam mučnine i ne mogu mirno ležati i gledati televiziju. Sve me boli, malakšem i svakodnevno patim. Pa sam dezorijentiran, pa teško podnosim samoizolaciju, pa haluciniram, pa umjesto lijepih snova doživljavam noćne more, pa preživljavam jake emotivne i psihološke krize. A ako njega nazovem, njegova telefonska sekretarica kaže da je na godišnjem odmoru. Od kuda sada to? Ne znam. Pa zovem njegovu zamjenicu, no ni ona se ne javlja. Telefonska sekretarica mi kaže da

se smirim, da pijem dosta tekućine, da uzmem vitamin D i čekam da se simptomi ublaže. Ali moji simptomi se ne ublažavaju.

A moj obiteljski liječnik misli da sam ja njegov klasni neprijatelj. Da će ako izađe van, letjeti šake, da ćemo se mi sukobiti. Pa nešto smišlja, pa govori:

„Ti si komunjara i antifašist. Ti si za komunističku revoluciju i nasilno zauzimanje vlasti.“

To mu je umjesto da kaže da sam ja seljčina ili majmun, a ja mu odgovaram:

„Ti si nekad bio komunist i antifašist, sada si religijski pobornik. Pa si vidio da se više ne isplati biti komunjara i antifašist, pa vičeš: „Za dom spremni“, pa si desničar. Izgleda da si odabrao pravu ulogu u daljnjem životu. Promijenio si kut gledanja, promijenio si svoju filozofiju, osuđuješ one koji to nisu i odabrao si svjesno ili nesvjesno svoju ideologiju. Umjesto crnog ili bijelog, ti si odabrao sivo.“

„Prijavit ću te policiji.“

„Zašto bi me prijavio?“

„Sada mi te je dosta. Donesi moj zdravstveni karton i idem drugom liječniku.“

„Neću.“

„Zašto nećeš?“

„Puno njih me je napustilo.“

„Naravno da te je napustilo, jer ne otključavaš vrata.“

„Kažem ti da se bojim korona virusa.“

„Ali ja nemam korona virus.“

„ Ali mi ga možeš prenijeti. Zar nije Ivan Gundulić rekao: „Kolo od sreće uokoli, vrteći se ne pristaje, tko bi gori, sad je doli, a tko doli gori ustaje“, ma što to bilo i ma što to značilo.“

A ja znam da je to naše kopanje po prošlosti. I bojim se da neću doživjeti infarkt. Jer me sve to šokiralo. Jer još ne vjerujem što mi se događa. Jer se pred vratima ordinacije tog mog liječnika opće prakse osjećam kao nepozvani gost. Jer zbog svega toga osjećam stres. I već zamišljam da ću se morati skrivati u ludnici, ili u Bosni. Da ću dobiti odvjetnika po službenoj dužnosti, da me on neće braniti, nego će braniti tog liječnika opće prakse. Da će on opstruirati taj naš cijeli sudski postupak.

A moj liječnik opće prakse će se neprimjereno vladati, jer on je sada moćan, jer on je sada uz one pri vlasti. Pa ću ja reći da otkazujem punomoć mojim odvjetnicima i biti ću prepušten na milost ili nemilost našeg pravosudnog sustava.

Jer mi smo se ideološki podijelili, na one koji ima imaju i koji nešto znače i na one koji su obespravljeni i ništa nemaju. Jer oni koji nisu ni ustaše, a ni partizani, nigdje ne pripadaju. Moraš se opredijeliti za komunizam ili protiv njega. Za Marxa ili protiv njega. Za bauk Marxa i marksizma ili za njega. I iako nisam čitao Kapital, morat ću ga već jednom pročitati. Samo gdje ga naći? A ja sam ipak dijete cvijeća i poklonik hipi pokreta u duši ili izvan nje. A to se i tako ne računa. Moraš biti ekstreman i isključiv. Ne možeš govoriti:

„Vodite ljubav, a ne ratove.“

Jer svakim danom, u svakom pogledu su ideološke razlike među nama sve više nepomirljive. Iscrpljujemo se podjelama i od toga živimo.

Nakon svega toga važno je pobijediti naše klasne neprijatelje. Nije važno se promijeniti na bolje, nego je važno nekoga pobijediti. Bitne su pobjede nad našim neprijateljima, a ne promjene. Najbolje je sačuvati stanje kakvo jeste. Najbolje je sačuvati mit da smo mi nekakvo predziđe kršćanstva, da mi Europu čuvamo od istočnih barbara, ma što to bilo i ma što to značilo. I da smo mi nekakvi domoljubi. Jer se osjećamo staro, nesigurno i bolesno. Jer ja osjećam bolove u zglobovima i mišićima. Jer se osjećam umorno i iscrpljeno. Jer mi se raspoloženje promijenilo. Od nekadašnjeg optimiste, postao sam razdražljiv, depresivan i pesimist. Jer se pretjerano znojim i imam valunge. Jer pijem i postao sam alkoholičar. Jer su mi se smanjili testosteroni, seksualna želja i libido. No, moram biti oprezan i ne želim ništa zanemariti. Moram uvažavati te ozbiljne signale koje mi šalje moje tijelo.

Što se mene tiče moj obiteljski liječnik je oksimoron, ma što to bilo i ma što to značilo. On spaja dva nespojiva, suprotna pojma. On bi htio zarađivati kao svi naši liječnici, pa koristi i preporučuje lijekove tvrtke Lek – ljubljana, a oni ne da nisu štetni, nego su turbo štetni. To je kao kada naši ljevičari presvuku svoje sivo odijelo i postanu desničari. To je pitanje svjetonazora ili tko zna čega? A ja se time ne želim baviti. Briga mene za nečija suprotna stajališta. Imam ja preča posla, želim riješiti otjecanje mojih zglobova. Pa ja ne mogu navući svoju nogu u cipele. Inače bih se bavio liječenjem obiteljskog stabla. Ja znam da je to nespojivo s učenjem Crkve, ali što mogu, to me zanima i time bih se bavio. A naša Crkva i naša desnica manipuliraju s nama i tako grade svoj autoritet. I ako se ti na to buniš, oni odmah šalju svoje batinaše. Jer treba poštivati domovinu, obitelj, rat. To su te parazitske vrijednosti desnice i ljevice.

To je taj naš totalni i crni mrak. To je taj naš užas. Svugdje oko nas stoje kukasti križevi, pa nam je tako, kako nam je. Kad je kriza, netko pusti fašiste, huligane i vandale da izazovu još gore brutalnosti i nereda. Nema ni poruka podrške i biti će samo gore, a ne bolje. Jer mi živimo na rubu pameti. Ja na primjer nisam bio ranjen, a ni

ozlijeđen u Domovinskom ratu, pa zato ne dobivam braniteljsku mirovinu, ali mnogi drugi su bili kraće u vojsci, pa je dobivaju. Ja nisam dobio ni metak, ni geler, ali ni šrapnel, nisu ni drugi, ali oni dobivaju braniteljsku mirovinu. No, ja još nisam prošao sve instance i nisam došao do Ustavnog suda, pa kada do njega dođem, onda ću se smiriti. Jer ja nisam htio ići do psihijatra Drage u Bjelovar, jer ja nisam htio lažnu braniteljsku mirovinu.

S vremena na vrijeme ja imam razvijen osjećaj krivnje i kajanja. Valjda sam to dobio preko svog odgoja, preko moralnih normi ili su na mene utjecale tragedije u mom životu. I zbog toga se ja mučim u životu, zbog toga se ja osjećam krivim, zbog toga sam ja frustriran u životu, za razliku od mog obiteljskog liječnika, koji je u biti neodgovoran i ne drži se Hipokritove zapovijedi. On je duševno bolestan, on je duševno poremećen, on je nepopravljivo opsjednut tim korona virusom. A ja samo ne želim da na obližnjem kestenu piše:

„Teška srca vas obavještavamo da je jedna lijepa i draga duša izgubila bitku sa životom. Da nas je prerano napustio i prestao se brinuti o nama. Inače, borio se on do kraja, ali ništa nije pomoglo. Kažu da su liječnici krivi za njegovu smrt, da su ga nesavjesno liječili, da su njegovu bolest vodili u potpuno krivom smjeru, ali to je teško dokazivo i nitko nema volje i strpljenja za to.“

Kao što sam već rekao ja imam lake ili teške zdravstvene probleme. Zglobovi su mi trostruko natekli. Osjećam grčeve i umor. Učestalo mokrim, nemam seksualnu želju, smanjili su mi se testosteroni, nemam libido i ne mogu postići erekciju. Ali sve to mi ništa ne znači, jer ne mogu ni astralno letjeti. Jer postoje različite blokade što se toga tiče. A astralna putovanja mi u posljednje vrijeme puno znače. To mijenja moje životne perspektive, to mijenja moje vizije života. I zvao bih ja Castanedu i tražio bih ja njegove halucinogene supstance: peyotl i meskalin, ali nemam potreban telefonski broj. Pa se ne mogu odvojiti. Ne mogu odvojiti svoje astralno tijelo od svoje

astralne duše. Nikako ne mogu mistično izići iz svog tijela i poletjeti prostranstvima svog duha. Nikako ne uspijevam lucidno spavati i sanjati. Nikako ne uspijevam pronaći svoje treće oko i svoj solarni pleksus.

Jer mi mozak ne funkcionira baš najbolje, ne kontroliram ga ili on ne radi kako treba. Ustvari, ne funkcioniram kako treba, i ne zna se do kada će to trajati. Kao da sam se najeo ljute bunike i mandragore, pa mi to izaziva halucinacije, delirij ili delirij tremens. A kod nas na Balkanu, kad se netko neuobičajeno ponaša, kad je dezorijentiran, priča budalaštine, kad je izgubljen u vremenu i prostoru, kad živi u svom svijetu, kad ima proširene zjenice, kad ima poremećen doživljaj stvarnosti, kad je netko lud, euforičan i nerazuman, kad netko pretjerano doživljava okolinu, odmah ga se pita:

„Jesi li ti jeo bunike?“

A on odgovara sa jesam ili nisam, u zavisnosti doživljava li on ili ne doživljava apstraktne imaginacije, razdvaja mu se ili mu se ne razdvaja um, duh i tijelo. A ne mora naš čovjek koristiti samo buniku, može koristiti mandragoru, tatulu, atropu belladonu, gljivu – muharu, gljivu ludaru ili jutarnju slavu, poznati balkonski ukras naših kućanica.

POGLAVLJE 2

Čujem da moj obiteljski liječnik kaže da sam ja nekakav hipohondar, da živim u svojim fikcijama i izmišljam bolesti. To mu je najlakše reći, jer on je ravnodušan za sve nas, jer se on ne brine za zdravlje svojih pacijenata. Brine se samo za svoje zdravlje. A mi smo skloni greškama, promašenim ciljevima i praznim projektima. Pa kad to shvatimo onda jadikujemo, onda kukamo i onda smo skloni defetizmu. A našeg obiteljskog liječnika baš briga jesmo li mi gojazni, imamo li mi povišeni arterijski pritisak, osjećamo li mi kronični umor, imamo li mi povišenu ili nisku temperaturu, imamo li mi povišen šećer, jesu li nam noge i ruke hladne, jesu li nam noge natekle ili nisu. Ustvari, mi ne vjerujemo zvaničnoj medicini, najradije bi primijenili indijsku ili kinesku medicinu ayurvedu, ali nema tko da nam je pojasni. Pa tražimo liječenje od nekakvih gatarar i nekakvih nadriliječnika. Mislimo da će nas oni blagotvorno izliječiti. Jer i naša elita ide kod raznih gatarar, nadriliječnika, čarobnjaka, bioenergetičara, vidovnjakinja, iscjelitelja, vračeva, šamana, proroka ili alternativaca, a oni su uglavnom šarlatani i prevaranti. Jedino što ti oni mogu promijeniti prehranu, pa ćeš tako iz svoje prehrane izbaciti: gluten, crveno meso, masti, laktozu i šećer.

Ostalo je laž i velika prevara. Nema ništa od skidanja crne magije, nema ništa od istinskog ozdravljenja, nema liječenja raznih bolesti i tjeranja zlih duhova. Nema ništa od toga da netko može vidjeti vašu prošlost, anomalije i atavizme iz prošlosti, komunicirati s mrtvima, vidjeti vašu budućnost i život poslije smrti. Jedino što ti netko želi prodati amajliju za sreću, narukvicu ili ogrlicu. Nikome od tih vidovnjaka ne dolazi ni anđeo, ni pali anđeo, ni demon, a ni vrag. Ja sam svojevoljno išao kod baba - gatarar u Bistrince, a ona mi je predložila da tražim zakopane gaće. Otkrio sam mnoštvo gaća, valjda su i moje bile među njima, ali moje prokletstvo me nije napustilo, jer i dalje sam bio bolestan, jer i dalje su mi noge naticale. Navodno nisam uspio prekinuti protok negativne energije, navodno

nisam uspio pokrenuti svoju karmu i auru, navodno nisam uspio odblokirati nekakvu prirodnu ili neprirodnu silu.

A ja za svog obiteljsko liječnika mogu reći da ima sindrom nerada i kronične dosade, da u biti bogu krade dane. U biti on nije lijen, samo ne radi svoj posao, jer je zbog svega depresivan i anksiozan. A ja bih trebao ići na operaciju mojih nateklih nogu, pa na oporavak, pa na rehabilitaciju. I sve to su mi grijesi iz mladosti, naime, igrao sam košarku i nisam se štedio. Sada ispaštam, to što ispaštam. Barem ja tako mislim. Ja samo ne želim biti mazohist, potiskivati emocije i trpjeti svoju muku. Ja samo želim nastaviti živjeti dosadašnjim tempom. Ne želim da mi moje nabrekle noge kompliciraju život. Ne želim ja biti frajer ili glumiti frajera. Ja samo želim da moj obiteljski liječnik izađe iz svoje crne rupe, i da se on prestane baviti tom zastrašujućom bolesti zvanom korona virus. Korona virus je za njega prioritet, a ja kod obiteljskog liječnika nisam bio gotovo 10 godina, jedva sam ga i pronašao, a sada on tako. On živi u svojim zabludama i treba mu netko otkriti istinu o korona virusu. Da je čovjek imun na covid – 19 ako ga je prebolio i ako je primio dvije ili tri doze cjepiva protiv istoga. Da zaštitne maske pomažu i da taj virus stalno mutira.

Međutim, ja nisam na čistu trebam li vjerovati našoj medicini jer ljudi nam umiru kao muhe i nikome ništa. Nikoga to ne zabrinjava. Zvanično nam je umrlo preko 8.000 ljudi, a nezvanično se ni ne zna koliko je ljudi umrlo. Pa se pitam: trebam li vjerovati našoj medicini ili ne vjerovati? Trebam li ja za te fizičke i psihičke tegobe, za tu turbulentnu svakodnevicu uzimati te silne lijekove za smirenje i spavanje? Trebam li ja uzimati te silne lijekove za smirenje i spavanje kako bi od sebe odagnao osjećaj tjeskobe, tuge i beznađa, kako bi odagnao nesanicu, psihički i depresivni poremećaj, lupanje srca, gubitak apetita i gubitak seksualnog interesa. To što nam libido ne funkcionira, što nemamo dovoljno testosterona i estrogena. Što smo zabrinuti i nesigurni. Što uzalud tražimo pomoć psihijatra, a ta pomoć nikako ne dolazi. Što želimo živjeti normalno, a onda nas sastave razne abnormalnosti. Pa nam je tako ugrožen naš mentalni

život i mentalno zdravlje. Pa se pitam: trebam li ja živjeti u prošlosti ili se trebam okrenuti budućnosti? Trebam li ja vjerovati u medicinski katekizam i u medicinske ili vatikanske koncile ili ne trebam? Ili ja štujem nekakav atavizam iz svoje prošlosti ili sam što se toga tiče ateist ili agnostik?

Ne, ja se ipak držim zdravorazumskih naputaka, ne držim se stereotipnih predodžbi i tradicionalnih vrijednosti, ne držim do naše transcendentalnosti i ključnih prijedora između dobrog i zloga. Jer nikako se ne može reći da sam ja zaostao u razvoju, da se nisam razvio u normalnog čovjeka, da ne idem ukorak s razvojem modernog društva. Ali da osjećam nemoć pred tim svojim zdravstvenim problemom, osjećam. Da osjećam strah i slabost pred neobjašnjivim, osjećam. I da tražim svoju slamku spasa, tražim. Jer kud će suza, neg' na oko, ma što to značilo i mašto to bilo.

Ja inače već dvije godine želim pronaći svog obiteljskog liječnika, ali ga ne nalazim. Želim terapiju za svoje natečene noge, ali ništa od toga. Moj liječnik mi je prepisao amlopin kao terapiju za tlak, a od svega toga sam dobio natečene noge i nikome ništa. Međutim, ja želim izliječiti moje začepljene krvne žile, želim poboljšati svoj kardiovaskularni sustav i želim otkloniti bolove u listovima i mišićima. Želim se riješiti hipertenzije, proširenih vena i hemoroida. Želim se riješiti nedostatka energije i bolova u zglobovima, listovima i mišićima. Pa se ja bavim kreiranjem stvarnosti svojim mislima, bavim se ili se ne bavim svojim umom. Bavim se svojim endorfinom, serotoninom, kortizolom, dopaminom i oksitocinom. Svojim hormonima sreće ili nesreće. Želim osnažiti svoj imunost sustav i želim se zaliječiti. Pa bezuspješno uvjeravam sebe i druge ljude u ono što nije moguće ili je moguće. Uvjeravam ih da sam prirodno ili stečeno imun na korona virus, da imam potrebna antitijela. Ne želim izazivati svoju sudbinu, ali izgleda da sam je izazvao.

Izazvao sam moju propast i moju nizbrdicu. Jer ja sam ili nisam nostalgičar, sjećam se prošlosti. I to je moj zločin, moja sudbinu i

moju kazna valjda time što nisam uskrснуo moje umrle prijatelje ili što sam pretukao Kedžu. A ja želim promijeniti svoj način života jer ja sam bolestan, bolesne su mi noge. Pored ostalog imam iznenadne i jake bolove u nogama, trese me visoka temperatura, ali nitko da mi utvrdi dijagnozu i nitko da mi da terapiju. Tada bi sve bilo lakše i lakše bih se oporavio. No kod nas je sve naglavačke, moj obiteljski liječnik se zaključao, odbija pacijente i ne obavlja svoju dužnost i svoje obaveze. A više nisam slušao mog nasilnog obiteljskog liječnika, nisam više mogao podnijeti njegove psovke, njegova vrijeđanja, njegove neugodnosti i njegova urlikanja. Pa sam tražio vezu da dođem u bolnicu. I našao sam vezu. Samo ništa mi izgleda ne pomaže. Nema mi pomoći za moje natekle noge. To je otišlo predaleko. Simptomi su otišli predaleko, zlo mi je, imam temperaturu, imam visok šećer, imam infekciju na nozi, vrti mi se, znojim se, drhtim i umoran sam. Sve se zakompliciralo, nema ranog prepoznavanja bolesti, a ja nemam volje, ni strpljenja za daljnje pretrage, jer nitko ne donosi pravu dijagnozu i pravu terapiju. Naš medicinski sustav je spor i trom, mogu oni mene slati na EEG, magnetsku rezonancu, rentgen ili color doppler, nikakvi rezultati od toga, a nasilni vaskularni kirurg samo govori:

„Reži nogu, reži!“

A ja kao posljedica svega gubim ravnotežu, propadaju mi funkcije, dehidriram, imam lošiji dotok krvi u noge, noge mi otkazuju poslušnost, padam ili rušim se. I nitko da mi da ili pruži pravu liječničku pomoć i nikako da se ja oporavim. Stanje je nenormalno, jer svi se brinu o mom mentalnom zdravlju, o mom cijepljenju, o korona virusu, o svom godišnjem odmoru, o njezi kože, o izloženosti suncu, a nitko se ne brine o mojim nabreklih nogama. Zaključio sam da je jedino aktivan urolog. Pa on upozorava nas muške na rak prostate. Jer ako često mokrimo, ako nam je smanjena potencija, ako smo erektilno disfunkcionalni, ako imamo neugodne bolove u preponama, onda možemo dobiti rak ili tumor prostate. I ne

trebamo se toga sramiti, nego to trebamo hladno prihvatiti. Kažem mu:

„Pusti me na miru. Mene muče drugi problemi. Meni su natekle noge. Nisu u funkciji, imam lošiji dotok krvi u noge, padam i rušim se.“

„A prostata ti je u redu?“

„Nije u redu, ali imam te neodgodive probleme.“

„Kad to riješiš, javi se!“

„Hoću, nema problema.“

Pa sam se tako riješio urologa, ali mi dolazi psihoterapeut i kaže:

„Sve je to zato što nas boli duša. Psiha nam štošta ne može, a tijelo preuzima to na sebe. Vaše otečena noge su rezultat vaše psihe i mentalnog zdravlja. Trebate vaše noge integrirati u koherentnu cjelinu. Trebate vježbati i samo vježbati.“

„Ne mogu vježbati kada me bole noge.“

„Vaše tijelo sve pamti, čak i ono u prenatalnoj fazi. Morate riješiti probleme sa samim sobom, morate uspostaviti sklad između vašeg tijela i duha, onda će sve biti rješivo i lako. Onda ćete riješiti sve svoje osobne potencijale.“

To je sve od te naše psihijatrije, psihoterapije i medicine. Ne može ona meni pomoći. Stoga ja padam i ozljeđujem kralježnicu, ali tko me što pita. Prošao sam 60 godina i više nisam nikome zanimljiv. Uz sve to, doživio sam sepsu, imunitet mi je podivljao, imao sam visoku temperaturu, imao sam visok šećer, drhtavice, znojenja, upalnu infekciju, malaksao sam i kažu da sam doživio septički šok.

Ali prvo želim nadvladati strah od smrti, ne želim se bojati umiranja. Želim pronaći svećenika koji će mi dati posljednju pomast, zlu trebalo ili zlu ne trebalo. Nisam baš nekakav vjernik, udaljio sam od Boga, ali posljednju pomast mogu primiti. Želim reći: „Došao je moj oproštaj. Zaželite mi sretan put, braćo moja! Klanjam Vam se svima i odlazim.“

Još bih dodao:

„Tko vjeruje u mene, živjet će, ako i umre.“

I još kažu da je pametnije vjerovati, nego ne vjerovati. Ne mogu se ja držati ateističko – agnostičkog svjetonazora. Samo bolnički svećenik nikako ne dolazi. I što mi je drugo preostalo, nego reći vaskularnom kirurgu:

„Režite mi nogu!“

A on je to jedva dočekao, jer kažu da među tim vaskularnim kirurzima postoje sadisti koji bi nešto rezali i odstranjivali. A ja se sjećam prvog dolaska k vaskularnom kirurgu koji mi je rekao:

„Ja bih tu vašu nogu odrezao.“

„Vi mora da se šalite?“

„Ne šalim se ja. To nije za liječenje, vi imate visok šećer, to je za rezanje.“

A tamo na endokrini su me uvjeravali da će izliječiti moju nogu, pa sam ja rekao:

„Ne dam ja nogu da mi je režu.“

No, na kraju ništa nije pomoglo, nije mi endokrina pomogla, moja liječnica je otišla na more, a kad se vratila, na mene se izderala:

„Što se čeka? Trebate rezati nogu. Imate sepsu i septički šok. Samo vam to može pomoći. U teškom ste stanju, mozak vam nema kisika i vi ste pred komom.“

Ja se nisam ni snašao, a moja liječnica kaže:

„Želite li da zovemo svećenika?“

„Što će mi svećenik?“

„Da vam da sakrament posljednje pomasti. Jer Crkva ima zadatak da liječi bolesne i da daje posljednju pomast.“

„Zar Crkva zbog korona virusa ne odbija davati posljednju pomast?“

„Mi imamo svećenika koji to ne odbija.“

A ja sam se sjetio nekadašnjeg vica o posljednjoj pomasti. On nekako ovako ide:

„Umire starac u bolnici, pa želi svećenika da mu da posljednju pomast. Upita svećenik koja je starcu posljednja želja, a starac mu iznemoglim glasom tiho reče da želi mladu ženu. Tu se muvala jedna zgodna mlada časna sestra i svećenik je pita:

„Želiš li pomoći da se ispuni zadnja želja umirućem starcu.“

Ona odgovori:

„Nemam ništa protiv, ali imam mjesečnicu.“

Svećenik reče:

„Nemam ja vremena, stari je pri kraju i neće ga to smetati.“

I tako se ta mlada časna sestra popne na starog, a djed skoči iz kreveta, napravi pet, šest sklekova i uzvikne:

„Poslije ovakve transfuzije vrijedi živjeti još par godina.“

Ja ne znam je li to smiješno ili nije. To je nekadašnji humor, a meni sada i nije do viceva i do humora. Meni je bilo sve lošije, jer tražio sam blagoslov, a dobio sam svoje prokletstvo. Znao sam ili nisam znao što mi se sprema, imao sam faze budnosti i svjesnosti, odbrojavao sam posljednje dane i već sam već polako zalazio i bio u zagrobnom životu i na drugom svijetu. Ukazivali su mi se moji mrtvi prijatelji: Bambi, Migula i Bolan, a opraštao sam se od ovog svijeta, od svojih prijatelja i neprijatelja. Svima sam nešto opraštao, ali nisam mogao postati Isus ili kao Isus Krist, sve opraštati, nego sam se htio osvetiti, izravnati račune, prije te moje smrti, pa sam osjećao duševne patnje. Ali bitno je da sam oprostio sebi, jer takav sam, kakav sam. Nikako nisam mogao doživjeti iscjeljujući melem oprosta jer bio sam u svojoj krizi, strahu i nesigurnosti i nikako nisam izliječio ranjenu dušu. Nisam bio ni svjestan jesu li to moji posljednji dani ili nisu. Nisam bio ni racionalan, nego izgubljen i iracionalan.

Spavalo mi se, odmarao sam i nisu me zanimali drugi ljudi i drugi problemi. Ne znam jesam li što snivao, ali sam stalno vodio razgovore sa samim sobom. Čekao sam svećenika i razmišljao sam da i ja od njega tražim mladu ženu ili da se uozbiljim. Jer ja još nisam načistu sa vjerom, religijom i teologijom. Stalno su mi navirala pitanja: „Koliko je još vremena preda mnom? Moram li još dugo patiti? Trebam li ja jesti i piti jer nisam osjećao potrebu za tim? Moram li ja biti bespomoćan pred svim tim ili se trebam boriti? Trebam li ja morfij ili ne trebam?“

I u tom razmišljanje povećala mi se temperatura, pa mi se smanjila, pa sam se počeo znojiti, pa sam počeo drhtati. Pa mi je šećer počeo

divljati, pa mi je pao tlak, pa mi se puls promijenio, pa sam počeo nepravilno disati, pa mi je bilo slabo. Pa sam doživio kliničku smrt na nekoliko minuta, pa je nisam prihvatio, pa se nisam predao, pa sam ponovo oživio.

Jer mi mozak nije dobivao kisik, jer nisam imao puls nekoliko minuta, jer sam već imao vizije o zagrobnom životu, jer sam se kretao prema nekakvom tunelu i nekakvoj svjetlosti. Jer sam imao blokadu glavne krvne žile, jer nitko nije skidao moj urok i moje prokletstvo, jer nitko nije skidao zlu energiju, jer su me valjda bolničari reanimirali. Pa nisam dočekaao svećenika, da me ispovijeda i udjeli mi posljednju pomast. Kažu da im je to netko zabranio. A ja sam htio da mi svećenik kaže: „Ovim svetim pomazanjem i svojim preblagim milosrđem neka te Gospodin milošću duha svetoga pomogne. Neaka te slobodna od grijeha spasi i milostivo podigne.“

Ali mi nakon određenog vremena nije bilo do toga jer mi je bilo sve gore, tukla me je visoka temperatura, vrućica, drhtavica, pa sam dozvolio vaskularnom kirurgu da mi odreže nogu i naravno da sada moram biti zahvalan što su to obavili unatoč korona virusu.

Sada se od svega oporavljam, nije mi lako i žalim za svojom nogom. Borio sam se za nju, ali ništa od moje borbe. Sve je bilo uzaludno. Kažu da je svaka naša borba uzaludna, ali od uzaludnosti borbe, uzaludnija je jedino predaja. A ja sam morao iscrpljen i malaksao izvesti bijelu zastavu, predati se i dozvoliti da mi odrežu nogu. Valjda sam shvatio da je sve bezizlazno i beznadežno. I sada, kad sam se probudio nakon anestezije, nikako ne mogu prežaliti gubitak noge.

I ne mogu hvaliti mog vaskularnog kirurga iako on kaže da je zdravlje na prvom mjestu, da je moja noga bila takva da je ugrožavala moj daljnji život. Da sam zbog noge doživljavao sepsu, imunitet mi je podivljao, imao sam visoku temperaturu, imao sam visok šećer,

drhtavice, znojenja, upalnu infekciju, malaksao sam, kažu da sam doživio septički šok i da mi je život bio ugrožen. Ja mu i dalje ne vjerujem. Ne znam jesam li ja ili nisam nevjerni Tomo? Ja i dalje vjerujem da se moja noga mogla spasiti. Ali što je, tu je. Sada čekam na kardiologa, fizijatra i protezu.

Tko zna što će oni donijeti i odlučiti?

Bilješka o autoru:

Boris Golić

Rođen je 1958. godine u Belišću. Do sada napisao:

2010. godine - 55+, „Posljednji Gutmann» i „Tamna strana mog Mjeseca».

2011. godine - „Vražja divizija» i „Vražja divizija II».

2012. godine - „Izvan koncepcije» i „Paintball».

2013. godine - „Zovem se 55+» i „Više se ne zovem 55+».

2014. godine - „Investitor» ; „22 kvake» ; „Tribunj via Čanak» i „Analiziraj me!».

2015. Godine - „Nema lijeka za naš blues»; „Izborna lista»; „Svijet okrenut naopako»; „Unatoč i usprkos svemu».

2016. Godine - „Gimnazijski dani»; „Slavonska molitva»; „Izbjeglica»; „Turci među nama»; „Romi među nama»; „Srbi među nama».

2017. godine – „Hrvati među nama»; „Seksualni vodič za ruralne frajere»; „Put u Munchen»; „Argentinski tango», „Strah od stranca».

2018. godina - „Biti ili ne biti hrvatski tajkun»; Bjegunac»; „Joe, i tu je Amerika»; „Posljednji Prandau – Normann», „Put u pakao popločen je dobrim namjerama».

2019. godina – „Posljednji Podunavski Švabo"; „Poplava"; „Kako uništiti grad Vukovar", „Ustaše i četnici među nama"; „60 plus" i „XXL".

2020. godina - „Moja Biblija", „Made in China", „Korona virus"; „COVID - 19", „Meni se još ne umire", „Dama s psetancetom" .

2021.godina - „Budi s nama".

Sadržaj:

PREDGOVOR	06
„BUDI S NAMA"	09
POGLAVLJE 1	09
POGLAVLJE 2	21
POGLAVLJE 3	35
POGLAVLJE 4	49
POGLAVLJE 5	61
POGLAVLJE 6	71
POGLAVLJE 7	79
POGLAVLJE 8	85
POGLAVLJE 9	95
POGLAVLJE 10	107
POGLAVLJE 11	119
POGLAVLJE 12	133
POGLAVLJE 13	143
POGLAVLJE 14	159
POGLAVLJE 15	173
„BOLJI ŽIVOT"	189
POGLAVLJE 1	189
POGLAVLJE 2	199
„BACI MAMU IZ HITNE POMOĆI"	205
„AMPUTACIJA"	213
POGLAVLJE 1	213
POGLAVLJE 2	227

BILJEŠKA O PISCU 238

SADRŽAJ 240

Prilog – Ugovor o korištenju digitalnih knjiga

Digitalne knjige by Impero present dopušteno je koristiti samo za osobne potrebe korisnika, čime želimo izbjeći bilo kakvu mogućnost zloupotrebe autorskih prava autora knjige. Korisnici ih mogu slobodno pregledavati, kopirati, umnožavati te pokazivati i slati prijateljima ili svim onim za koje misle da bi ih takvo što moglo zanimati, no svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga ostaje isključivo i nepovredivo pravo stranice www.digitalne-knjige.com.

*Nenad Grbac iz Zagreba, kao nakladnik, s jedne strane (u daljnjem tekstu: nakladnik) i posjetitelj stranice www.digitalne-knjige.com kao korisnik usluge (u daljnjem tekstu: korisnik) zaključuju klikom na link *Prihvaćam ugovor o korištenju knjige prije njezina preuzimanja*(download), sljedeći:*

UGOVOR O KORIŠTENJU DIGITALNIH KNJIGA by IMPERO present

čl. 1.

Ugovorne strane su suglasne da se digitalnim knjigama nakladnika korisnik može koristiti samo za osobne potrebe, pri tome ničim ne ugrožavajući autorska prava nakladnika i pisaca koji su nakladniku dali suglasnost da objavi njihovo djelo.

čl. 2.

U skladu s prethodnim člankom, korisnik knjigu može pregledavati, kopirati, umnožavati i slati svima onima za koje smatra da bi ih knjiga mogla zanimati, a nije mu dopušteno mijenjati sadržaj knjiga, dopunjavati ga, kao ni bilo kakva izmjena u izvornome kodu knjiga (bilo u binarnom ili izvršnom obliku).

čl. 3.

Ugovorne strane su suglasne da je svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga nakladnika zabranjena odnosno isključivo i nepovredivo pravo nakladnika.

čl. 4.

Slijedom prethodnog članka zabranjena je bez znanja i suglasnosti nakladnika i pisaca bilo kakva komercijalna ili reklamna upotreba digitalnih knjiga, njihovo korištenje u državnim i privatnim ustanovama (fakultetima, školama, knjižnicama, knjižarama i slično).

čl. 5.

Temeljem članka 3. ovoga ugovora zabranjena je i distribucija digitalnih knjiga nakladnika putem elektroničkih medija i Interneta.

čl. 6.

Ovaj ugovor zaključuje se na neodređeno vrijeme, a sve sporove proizašle iz njega ugovorne strane će nastojati riješiti sporazumno, dok se u suprotnome ugovara stvarno nadležan sud u Zagrebu.

Boris Golić

BUDI S NAMA!

Vlastita naklada

Nenad Grbac
Srednjaci 22, Zagreb
Mob: 095/853-03-40
E-mail: digitalne.knjige@gmail.com

Urednik:

Nenad Grbac

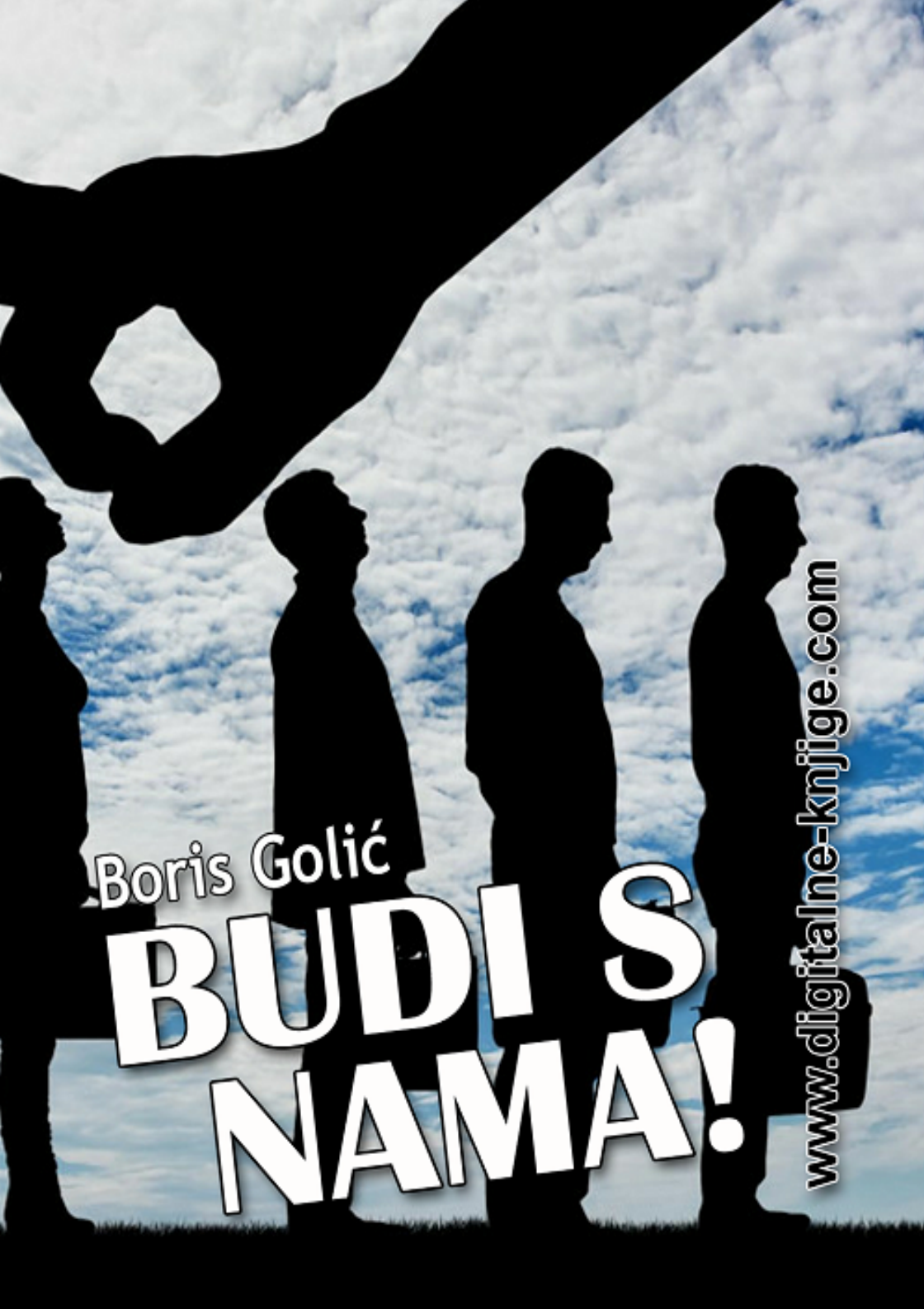
Golić, Boris

BUDI S NAMA!

Romani, pripovijetke i crtice

ISBN 978-953-354-201-5

Boris Golić

BUDI S NAMA!

www.digitalne-knjige.com